NETTA MUSKETT

Căsătorie surpriză

ALCRIS M-94

Capitolul 1

Soarele după-amiezii răzbătea prin perdelele vaporoase ce acopereau cele sase ferestre imense ale camerei de la etajul doi al reşedinţei particulare Chandler. încăperea avea aer condiţionat şi, în ciuda căldurii toride de iunie, înăuntru domnea o atmosferă răcoroasă, proaspătă, iar în razele soarelui nu se vedea plutind nici un fir de praf.

Mobila, veche, era lucrată din lemn de măr în nuanţe închise; în faţa şemineului din marmură, care altădată împodobise reşedinţa de vară a contelui Coventry, se aflau două fotolii şi o canapea micuţă şi confortabilă de culoare ivorie. Un pat înalt cu coloane era aşezat într-un colţ şi, alături de el, fusese aşezat un paravan chinezesc, în parte camuflat de plante verzi.

Trei lustre din cristal atârnau din plafonul decorat cu stucaturi. Pe masa de toaletă se înşirau într-o dezordine tinerească mici oglinzi de mână şi flacoane din sticlă cu mii de faţete strălucitoare. Tablouri cu semnătura autentică a unor mari maeştri ornau pereţii camerei, ca si ai băii cu dimensiuni impresionante în mijlocul căreia domnea o cadă din marmură.

într-o cameră alăturată fusese amenajată o garderobă împărţită în patru sectoare, unul pentru fiecare anotimp.

întregul apartament - care mai cuprindea o sufragerie, o sală de luat masa, o bucătărie, o cameră de primire şi camerele servitorilor - nu ocupa decât jumătate din etajul doi al luxoasei locuinţe.

în faţa oglinzii pe care însăşi contesa de Pompadour o folosise altădată ca să-şi treacă în revistă toaleta şi să facă ultimele retuşuri înaintea plecării la vreun important bal, trei femei erau adunate.

Una dintre ele stătea într-un fotoliu Chippendale cu spătar înalt. Văzând-o ţinându-se atât de dreaptă în scaun, cu un aer maiestuos, puteai ghici că rolul ei în această adunare era foarte important.

Femeia aparţinea acelei categorii de septagenare cărora nu le-ai da mai mult de cincizeci de ani şi care nu reuşesc să se obişnuiască niciodată cu faptul că au trecut de patruzeci. Micuţă, zveltă, cu părul castaniu strâns în coc, cu gâtul lung şi graţios şi chipul abia atins de semnele bătrâneţii, femeia era într-adevăr fermecătoare.

în mâna dreaptă, cu unghii foarte îngrijite, ţinea un pahar de cristal pe jumătate plin cu sherry. Rochia din caşmir albastru îi venea abia până la genunchi, descoperindu-i picioarele fine, frumoase.

Almira Chandler discuta cu doamna Ballantine - niciodată nu fusese numită altfel, deşi trecuseră doisprezece ani de când se afla în serviciul familiei Chandler - o femeie solidă ca un munte, cu o expresie

autoritară pe chip, care ar fi semănat cu siguranţă panică în rândurile şcolarilor, dacă nu i-ar fi dat Dumnezeu gândul cel bun de a renunţa la învăţământ cu ani buni înainte. Buzele îi erau rujate violent, iar părul ei avea o culoare negru tăciune de care era foarte mândră. Chipul ei purta paloarea caracteristică celor care nu au mai simţit căldura soarelui pe propriul trup de secole.

Cu gura plină de ace de gămălie, doamna Ballantine o privea tăcută pe Madeline Chandler, care stătea stângace în faţa oglinzii, studiindu-şi cu atenţie chipul.

Ea purta o rochie de nuntă din mătase ornată cu dantelă de Alenţon. Panglici şi flori erau presărate de-a lungul jupei, mânecile rochiei erau bufante, iar umerii fuseseră special lăsaţi descoperiţi. Şi pentru ca toaleta să fie perfectă, rochia se termina cu o trenă lungă.

Departe de a se bucura de frumuseţea rochiei însă, Madeline Chandler părea mai degrabă strivită de splendoarea luxoasă a toaletei.

Da, se simţea strivită, minimalizată, dar nu avea curajul s-o recunoască sau să reacţioneze în nici un fel. Nici măcar nu reuşise să-şi analizeze cum se cuvine sentimentele, ceea ce probabil că avea să-i ia mult timp preţios.

- Semeni cu o zână, draga mea, deşi ai o expresie cam posomorâtă. Sper că nu ai de gând să te transformi într-o vrăjitoare! Din câte îmi amintesc, ele nu

obişnuiesc să se îmbrace în alb, draga mea Maddy, ci în negru, ca doamna Ballantine.

Almira Chandler, căreia nepoţii îi prescurtaseră numele în Allie, o privi pe numita doamnă şi se prefăcu înfricoşată.

- Da, reluă ea, sunt convinsă că vrăjitoarele trebuie să semene întocmai cu draga noastră doamnă Ballantine. Dar, dacă mă gândesc mai bine, în momentul ăsta aduce mai mult cu un porc spinos.

- Rochia mea nu e albă, ripostă tânără, ci ivorie, Allie. Cu o tentă de roz, foarte la modă anul ăsta.

Maddy îşi examină din nou chipul în oglindă şi scoase un lung oftat.

Părea nehotărâtă.

- încă ezit, şopti ea clătinând din cap. Ce crezi, Allie? Nu-mi vine să cred că cea din oglindă sunt chiar eu.

- Draga mea, eşti chiar tu şi nimeni alta. Doamnă Ballantine, îmi mai dai, te rog, puţin sherry? Probele astea prelungite îmi provoacă sete!

Guvernanta luă paharul din mâna Almirei şi se îndreptă spre masa pe care erau aşezate carafele din cristal. Maddy trase uşor de jupa rochiei şi continuă:

- Vorbeam de rochie, nu ştiu dacă mi se potriveşte. Vreau să spun că îmi place, chiar foarte mult, dar nu înţeleg de ce trebuie să port trei jupe. Parcă sunt o ciupercă! Măcar dacă aş fi fost mai înaltă sau mai

puţin... rotunjoară! în sfârşit, poate că îmi va veni mai bine după ce se termină toate retuşurile astea.

- Gândeşte-te că vei fi machiată, coafată şi că nu vei mai purta coada asta de cal, care nu te avantajează deloc. Şi apoi, vei fi la braţul lui Matthew...

Maddy studie din nou reflexul chipului ei în oglindă: părul negru-albăstrui, lung şi prins la spate, ochii mari, verzi, încărcaţi de tristeţe. Asta nu era deloc faţa pe care ar trebui s-o aibă o viitoare mireasă.

îşi muşcă buzele în speranţa că le va da puţină culoare şi-şi cuprinse cu amândouă mâinile talia de viepse. Rochia era într- adevăr superbă. Nici ea nu era de lepădat, dacă exceptai cuta adâncă dintre sprâncene. încercă să zâmbească, dar nu reuşi decât să se strâmbe.

- Da, admise ea, poate că aşa e. îmi lipsesc accesoriile.

- Matthew va fi cu siguranţă încântat să audă asta! exclamă Almira, făcând cu ochiul către doamna Ballantine, care rămase însă impasibilă. Dar ce spun eu? Ai dreptate! Ce alt rol are băiatul ăsta în afară de a da răspunsurile cuvenite preotului şi a te pune pe tine în valoare?

în acest moment, doamna Ballantine începu să tuşească şi să-şi agite mâinile, fiind gata-gata s-o

dărâme pe Maddy de pe taburetul din faţa oglinzii. Accesele de tuse ale femeii erau la fel de aprige ca orice altă acţiune de-a ei.

- Ce ai păţit? întrebă Almira. Ai înghiţit un ac? Aha, înţeleg. Vrei ca Maddy să se urce pe scaun ca să-i coşi tivul. De ce nu spui aşa? Ai fi putut să te răneşti.

Doamna Ballantine îşi scoase acul din gură şi protestă.

- Hm, făcu ea, pe un ton care arăta clar că nu găsea deloc amuzantă această remarcă.

După care îngenunche pe covor, îşi puse la loc acul între buze şi se reapucă de lucru cu aceeaşi râvnă.

- Doamna Ballantine este foarte amabilă că a acceptat să facă ea însăşi retuşurile, nu găseşti? Nu a avut încredere în atelierul magazinului.

Maddy se întoarse să-i răspundă bunicii, dar făcu o mişcare greşită şi fu din nou gata să cadă de pe taburet.

- îmi pare rău, doamnă Ballantine, ştiu că nu trebuia să mă mişc! Vă sunt recunoscătoare pentru ajutorul pe care mi-l oferiţi, cred că ştiţi asta!

- Mă întreb câteodată ce v-aţi face fără mine, spuse mândră guvernanta, o dată ce reuşi să transfere toate acele în tivul rochiei. în orice caz, i-am promis domnului Chandler, înainte să moară, că am să veghez asupra ta, urmă ea, indiferentă la semnele complice pe care şi le

făceau în oglindă Maddy şi Almira, şi-mi voi ţine promisiunea chiar şi cu preţul vieţii.

O privi pe Almira şi urmă:

- Ceea ce s-ar putea întâmpla mai degrabă decât mă aştept.

Apoi îşi puse o nouă rezervă de ace în gură şi fu nevoită să tacă.

- Ciudat, zise Almira, făcând o pauză ca să bea o înghiţitură de sherry, nu-mi amintesc ca în timpul lungilor conversaţii pe care eu şi soţul meu le-am purtat pe vremea când era bolnav, să fi pomenit numele tău măcar o dată. Chiar găsesc foarte ciudat faptul că te-a desemnat drept înger păzitor al familiei fără să-şi dea osteneala de a mă avertiza, şi asta după ce te-a cadorisit cu o sumă frumuşică de bani în chip de pensie.

Doamna Ballantine îşi scoase acele din gură.

- Căsătoria va avea loc în mai puţin de o săptămână. în loc să stăm de palavre, mai bine m-aţi lăsa să fac tivul ăsta.

- Desigur că tivul este prioritar. Maddy, stai liniştită şi nu te mai fâţâi atâta. Gândeşte-te că doamna Ballantine este înarmată. cu o grămadă de ace.

Maddy îşi ascunse zâmbetul. Conflictul permanent dintre cele două femei, care-l iubiseră amândouă pe numitul Edward Chandler, fiecare în felul ei desigur, era probabil şi motivul care o menţinea atât de în formă pe bunica ei.

Că Ewdard Chandler văzuse întotdeauna în doamna Ballantine un soi de reîncarnare a fostului său şef, pe care-l ura din toate puterile, era un secret pe care nu-l dezvăluise decât celor apropiaţi. Şi, din compasiune pentru suferinţa reală a guvernantei la moartea lui Edward sau din teamă pentru consecinţele unui astfel de gest, nici un membru al familiei nu contrazicea vreo vorbă a doamnei, cu excepţia acestei ciudate afirmaţii că stăpânul casei i-ar fi încredinţat sarcina de a rămâne pentru totdeauna alături de familie.

în fond, cum îi plăcea Almirei să spună, cine ar fi acceptat de bună voie în casa lui o femeie la fel de puţin atrăgătoare ca o prună uscată?

- Vă rog să-mi iertaţi intervenţia, doamnă Chandler, se auzi un glas tânăr, dar la telefon se află omul de la florărie. Vrea să vă explice de ce nu poate picta în albastru şase duzini de ghivece cu crizanteme.

- Dar e ridicol! într-o epocă în care oamenii au reuşit să ajungă pe Lună, nu pot să cred că ceva atât de simplu poate constitui o problemă. în fine. asta nu e responsabilitatea ta.

Almira se ridică oftând amar.

- Mulţumesc, Sarah, se adresă ea secretarei. Sunt sigură că vă veţi descurca şi singure, nu? le spuse celor două.

Apoi, fără să aştepte vreun răspuns, se îndreptă spre uşă cu un pas graţios.

Când o văzu plecată, doamna începu să bolborosească grăbită.

- Poftim? făcu Maddy, întorcându-se către guvernantă, ceea ce o enervă subit pe aceasta din urmă şi o făcu s-o plesnească pe viitoarea mireasă peste rochie.

Femeia îşi scoase pentru a mia oară acele din gură.

- Spuneam că nu credeam că o să mai plece vreodată. Bine că am rămas singure! Trebuie să-mi explici ce-i cu tine. Şi să nu îndrăzneşti să-mi spui că totul merge bine, pentru că ştiu că e o minciună. în viaţa mea n-am văzut o mireasă mai tristă, nici o bunică mai oarbă la nefericirile nepoatei ei!

- Doamnă Ballantine! exclamă Maddy pe un ton de reproş, înainte de a izbucni într-o râs vesel.

Ideile guvernantei erau într-adevăr amuzante, iar războiul dintre cele două se pare că nu avea să ia sfârşit niciodată.

După ce îi trecu accesul subit de veselie, tânăra îşi dădu seama că nu mai fusese de mult atât de bucuroasă. într- adevăr, nu era o mireasă prea fericită!

- Mi-e foarte bine, doamnă Ballantine, te asigur. Câteodată mă cuprinde teama, dar cred că aşa ceva se întâmplă tuturor femeilor în pragul măritişului. Şi acum, lămurite fiind aceste lucruri, am să promit că voi sta foarte cuminte până termini de cusut tivul.

- Asta va lua ceva timp, cred că eşti conştientă.

- Ştiu, ştiu. Ar fi trebuit să aleg o simplă rochie-furou, dar nu-i plăcea lui Allie.

- Şi tu ai ascultat-o? în locul tău.

- Dar, replică răbdătoare Maddy, care ştia că în ciuda aparenţelor cele două femei îşi purtau un profund respect, bunica mea te stimează foarte mult.

Doamna Ballantine se opri puţin, evident înduioşată de această remarcă, apoi schimbă vorba:

- Bine, Maddy, acum trebuie să ne gândim la tine. în zece minute vom termina de cusut, iar pe urmă trebuie să căutăm o altă coafură. Măcar în privinţa asta bunica ta are dreptate; coada asta de cal ar fi mai potrivită pentru o adolescentă. Uite, de exemplu, îmi amintesc pe când.

Privindu-se în oglindă, Maddy asculta distrată amintirile bătrânei guvernante. Ea însăşi se gândea la ziua în care, cu aceeaşi coadă de cal pe spate, aştepta în faţa unei mici capele din Las Vegas.

***

- Arăţi superb, Maddy! Ar trebui să se schimbe moda. nupţială şi ţinuta obligatorie în locul costumului de nuntă să fie pantalonii scurţi. Iar coafura. coafura să fie înlocuită de o simplă coadă prinsă la spate. Rochia cu trenă este complet demodată! Ce părere ai de ţinuta mea?

Maddy îl revedea în amintire pe Joe O'Maley de acum un an şi jumătate, cu chipul lui frumos iluminat de un zâmbet mulţumit. îşi amintea cum se învârtea în jurul ei, cu braţele depărtate, lăsând-o să-i admire costumaţia: un pantalon scurt tăiat dintr-o pereche de blugi şi un maiou roşu cu cifra 32 imprimată pe spate cu litere mari, albe.

Se opri în loc, cu spatele la ea, aruncându-i un zâmbet poznaş peste umăr. Părul său blond-roşcat, prea lung pentru un băiat, îi cădea mereu în ochi. Era frumos ca un zeu.

- Haide, Maddy, nu mă mai tachina! Sunt sau nu un frumos tânăr însurăţel?

- Eşti nebun! exclamă fata.

Băiatul o cuprinse în braţe şi o sărută atât de pasionat încât era gata să-şi piardă răsuflarea.

Joe O'Maley săruta foarte bine. Foarte, foarte bine. Era una dintre calităţile pe care le aprecia cel mai mult la el şi poate aceea care o convinsese să se afle astăzi alături de el în faţa unei capele din Las Vegas, gata să-şi unească vieţile în faţa lui Dumnezeu, cu binecuvântarea unui preot îmbrăcat ca Elvis.

Dacă nu era chiar cel mai temeinic motiv pentru o căsătorie, nu era, de altfel, nici cel mai nesemnificativ. Maddy încercase să se convingă de acest lucru de fiecare dată când raţiunea, redusă la tăcere din

momentul în care Joe apăruse în viaţa ei, îşi făcea auzit glasul firav.

Pentru că, deşi Joe era un băiat minunat, între ei nu domnea o perfectă armonie, aşa cum îşi imagina că trebuie să existe într-un cuplu. Câteodată ajungeau chiar să se certe. Era adevărat că certurile nu priveau niciodată prezentul relaţiei lor, în care se părea că totul merge de minune, ci numai viitorul, adică rolul pe care fiecare avea să-l joace în viaţa celuilalt.

Nici căldura sufocantă din oraş, nici entuziasmul aventurii nu reuşeau să reducă la tăcere vocea raţiunii, care-i şoptea să cântărească mai bine acest gest. Unele probleme nu fuseseră rezolvate, probleme importante, cum ar fi faptul că nu ştiau încă unde vor locui şi nici cum vor reuşi să supravieţuiască singuri, fără nici o sursă de venit. Poate că ar fi trebuit să amâne căsătoria până în momentul când rezolvau aceste necunoscute.

îl respinse în joacă pe Joe. Era momentul să devină mai serioşi, pentru că avea să-i pună o întrebare dificilă.

- Te-am auzit vorbind la telefon când eram la duş. Era cumva Larry?

- Da, răspunse Joe, sărutând-o tandru pe ureche.

Genunchii începură să-i tremure, dar Maddy se ţinu tare.

Era doar mezina familiei Chandler! Şi, deşi poate nu moştenise alte calităţi mai importante - ca de exemplu

bunul simţ, care-ţi spune să nu te pripeşti în gesturi esenţiale ca o căsătorie - ceva din instinctul sigur al clanului îi rămăsese. Iar instinctul îi spunea că Larry Barry, cu ideile sale idioate, avea să reprezinte un veritabil pericol pentru căsnicia sa.

- Şi ce voia?

Joe făcu un pas înapoi.

- Acelaşi lucru ca de fiecare dată. Ştii şi tu ce spune: că suntem geniali şi foarte talentaţi, aşa că vom deveni în curând foarte bogaţi. Bineînţeles că după aceea poate urma sărăcia lucie, dar asta nu se discută niciodată.

îi luă mâna viitoarei sale soţii şi i-o sărută.

- Haide, draga mea, trebuie să ne căsătorim.

Maddy nu se mişcă.

- Cum adică sărăcie lucie? Tu pui ceva la cale, Joe! Te cunosc eu. Dar nu ai curaj să-mi spui despre ce e vorba. Chiar şi azi, în ziua căsătoriei noastre, îmi ascunzi ceva. Despre ce e vorba?

Cu un oftat adânc, Joe se hotărî să recunoască.

- Nu pot să-ţi ascund nimic! Câteodată mi-e greu să cred că ne cunoaştem doar de trei luni. Bine, recunosc. Larry şi cu mine ne-am dat demisia de la muncă acum o săptămână.

- Cum? Acum o săptămână?

- Da. De asta am putut veni la Las Vegas. Ne-am lăsat serviciile, am vândut tot ce aveam şi am hotărât

să investim banii într-o afacere. Draga mea Maddy, ai în faţa frumoşilor tăi ochi pe unul dintre cei doi parteneri firmei Barry & O'Maley Software! Ăsta e cadoul meu de nuntă pentru tine. Sper că nu te superi că am păstrat această surpriză. pentru mai târziu!

- Dar aşa ceva e ... imposibil!

Maddy se dădu un pas înapoi. îl privi o clipă, ezitând între tentaţia de a-l pălmui scurt peste obraz şi aceea de a-l părăsi pe loc, fără un cuvânt. Cum îndrăznea să-i facă aşa ceva? Şi tocmai astăzi!

Joe îi puse o mână pe umăr şi o scutură uşor.

- Haide, Maddy, doar nu e un capăt de ţară! O să ne descurcăm, ai să vezi! Doar n-o fi Bill Gates singurul om cu idei geniale din lume! Dar gândeşte-te că şi el a început prin a munci de unul singur, la el în garaj, şi uite unde a ajuns!

Discutaseră asta de nenumărate ori. Ştia pe de rost toate replicile. Joe era un geniu al informaticii, iar Larry un om de afaceri cu un viitor strălucit. împreună, aveau să dea lovitura.

- Dacă am înţeles bine, v-aţi dat demisia şi aţi vândut tot, ca să vă apucaţi de afaceri pe cont propriu, cu o săptămână înainte de a ne căsători, da? Şi când aveai de gând să-mi spui şi mie? în luna de miere, pe care o vom petrece pe un pat din cartoane, sub vreun pod? Asta da surpriză!

Joe îşi ţuguie buzele.

- Dacă vrei să-mi spui iarăşi că putem trăi foarte bine din banii tăi, să ştii că nu am să fiu de acord nici acum, nici mai târziu, nici. niciodată!

- Am înţeles, gata! Mi-ai spus de nenumărate ori acelaşi lucru.

Maddy începu să se plimbe nervoasă pe trotuar.

- Probabil că am minte cât o biată vrabie! Allie mi-a spus că ar fi mai bine să te aduc acasă, să te cunoască şi ea înainte de a ne hotărî să facem pasul ăsta. Oare de ce n-o ascult niciodată?

- Vrei să fii puţin atentă la ce-ţi spun? ripostă Joe. Te iubesc, Maddy! Asta e tot ce contează. Te-am iubit din prima clipă când te-am văzut! Şi tu mă iubeşti, ştiu bine! Şi n-am să te fac niciodată să suferi.

Cuvintele lui o înduioşară şi rezistă cu greu tentaţiei de a se ghemui ca şi altă dată la pieptul lui, grăbind împăcarea. Dar se strădui să reziste. Cu ochii în lacrimi, îi aruncă în faţă toate reproşurile strânse şi ignorate atâta vreme.

- Nu, Joe, nu mă vei face să sufăr, cel puţin nu intenţionat. Dar deja îţi faci planuri în care eu nu am nici un rol. Este absolut imposibil, este inacceptabil! E în joc viitorul nostru. iar eu, cel puţin, nu am de gând să-mi risc viitorul. Nu sunt obişnuită să trăiesc în sărăcie; nu ştiu nici măcar să prăjesc un ou, ce să mai spun de alte lucruri de care e nevoie într-o casă. Nu cred că

avem şanse să supravieţuim în felul ăsta şi mi-e teamă că vom ajunge în curând să ne urâm.

Joe se întristă.

- Aşa deci! La primul pas greşit, îmi dai papucii? Cu cinci minute înainte să ne căsătorim eşti gata să mă părăseşti pentru confortul şi pentru siguranţa ta materială. La asta se reduce dragostea ta, Maddy? Atât valorează încrederea ta în mine?

***

Ochii tinerei femei se umplură de lacrimi. Durerea ei de acum era cu atât mai mare cu cât se găsea prinsă în vârtejul vieţii cunoscute, prea cunoscute chiar, pe care refuzase s-o părăsească pentru a face împreună cu Joe un salt în necunoscut.

Nu era o snoabă! Nu credea că poate fi asimilată unei bogate moştenitoare răsfăţate şi egoiste. Asta îşi tot repeta din ziua când îl părăsise pe Joe pe trotuarul din Las Vegas şi se întorsese acasă, în Pennsylvania.

Era o fiinţă perfect normală, care ştia că o căsătorie făcută în grabă, cu un om care lua decizii fără să-i ceară părerea, nu se putea termina decât prost.

Putea să numească iubire sentimentul pe care îl avusese faţă de el? Dragostea presupune încredere totală şi reciprocă. Nu de asta avusese parte în relaţia cu Joe. Deci, nu fusese o dragoste adevărată. Fusese o iluzie. Era prea târziu pentru ei, din mai multe motive.

Capitolul 2

Şedinţa de probe o dată terminată, Maddy acceptă recunoscătoare ajutorul doamnei Ballantine ca să poată ieşi cu bine din somptuoasa ei rochie. Se îndreptă apoi către baie, sperând că un duş binefăcător avea să-i calmeze mâncărimea care o enervase de-a lungul probelor. Doamna Ballantine îi promisese că va pune o dublură din bumbac moale în jurul taliei, dar până atunci materialul rochiei îi provoca mâncărimi îngrozitoare.

Era chiar culmea! Nu mai auzise niciodată de vreo mireasă care să fie alergică la rochia de nuntă! Cum să nu vezi în asta un semn al destinului?

Ieşi din duş, cu părul încă ud strâns în jurul capului, şi se îmbărcă într-o rochie lejeră din blugi şi o vestă de pânză înflorată, colorată vesel în roşu şi roz, cumpărată săptămâna trecută la solduri.

Cumpărăturile de la solduri reprezentau pentru ea o pasiune recentă, nu mai veche de un an sau doi. La momentul ăsta, ar fi considerat o adevărată crimă să plătească pentru articolele de îmbrăcăminte preţul întreg. Mai mult, descoperise cu mare entuziasm mâncarea fast-food din centrele comerciale, atât de ieftină şi totodată atât de gustoasă.

Bineînţeles, familia sa considera excesivă grija ei pentru economie, ca şi pasiunea pentru gătit şi, un alt hobby trecut recent pe lista activităţilor din timpul liber, grădinăritul.

Matthew avea norocul să ia în căsătorie o femeie complet pregătită pentru viaţa casnică, deşi nimeni din clasa lor socială nu dădea doi bani pe astfel de calităţi. Totuşi, oricât de insignifiante ar fi fost talentele ei, în special în comparaţie cu cele ale surorii sale mai mari, Maddy era mulţumită cu soarta ei.

în fine, aproape mulţumită. Măcar de n-ar mai suferi de alergia asta îngrozitoare! Nu se putea abţine să nu vadă în asta un semn de rău augur. Prima dată când păţise aşa ceva fusese în timpul zborului către Las Vegas, pe când era hotărâtă să devină doamna O'Maley. îi apăruse mai întâi pe faţă şi se extinsese atât de mult într-un timp atât de scurt, încât se trezise plină de pete roşii din cap până în picioare.

„E din pricina stresului", se pronunţase medicul de familie care o examinase de urgenţă. îi prescrisese antihistaminice şi o sfătuise să-şi facă nişte analize. După părerea lui, corpul ei reacţiona la o profundă dilemă interioară. Dar, cum doctorul Neally credea cu tărie că nu există boli, ci numai bolnavi, şi că fiecare poartă în sine reţeta vindecării, Maddy luase medicamentele şi schimbase medicul.

Ajunsese la Linda Garvey, sora lui Matthew, care-i spusese aproximativ acelaşi lucru, dar adăugase că este bine să reflecteze asupra vieţii ei şi a deciziilor viitoare.

De atunci, mâncărimile dispăruseră, iar ea pusese vindecarea pe seama sfaturilor date de viitoarea ei cumnată.

Ei bine, iată că alergia reapăruse! Iar Maddy ar fi preferat să moară decât s-o consulte din nou pe perspicacea ei viitoare cumnată, mai ales că toată lumea se aştepta de la ea să fie cum nu se poate mai fericită alături de Matthew. în plus, nu mai era decât o săptămână până la nuntă.

Maddy descoperi antihistaminicele în bucătărie şi înghiţi degrabă două comprimate, deşi ştia că va fi ruptă de somn toată după-amiaza. îşi puse în picioare o pereche de tenişi roşii, cumpăraţi cu douăzeci la sută reducere, şi se îndreptă spre salonul unde o aşteptau ceilalţi membri ai familiei.

Pe mesele acoperite cu in alb se aflau cadourile de nuntă. Aşezată pe un covor oriental, alături de sora sa Jessica, printre cutii, panglici şi hârtie de împachetat, Maddy deschidea cadourile sosite de dimineaţă şi se forţa să pară veselă, reuşind să ignore de bine de rău mâncărimile .

- Exact de ce aveai nevoie, Maddy! exclamă dintr-o dată Jessie, ridicând deasupra capului un obiect abia scos din ambalaj. Un platou de argint! Cred că e al zecelea! Câtă imaginaţie au oamenii ăştia!

- în ceea ce-o priveşte pe mătuşa Harriet, nu se poate spune că nu dă dovadă de originalitate, replică Maddy, examinând cu atenţie obiectul pe care-l ţine în mână. Ce crezi că reprezintă chestia asta?

Jessie izbucni în râs.

- Ca să spun sincer, habar n-am. Ia stai. cred că e urna cu rămăşiţele unchiului Albert! în locul tău, nu aş risca să deschid capacul. Nu simţi că-ţi vine să strănuţi?

- Foarte nostim, Jessie, o ironiză sora sa.

Incapabilă să-şi dea seama despre ce era vorba, Maddy examină încă o dată vasul şi-l aşeză precaută pe covor.

Acum, şi bărbia începuse s-o mănânce, dar se strădui să uite de asta şi să treacă mai departe.

„Chestia" din porţelan trimisă de mătuşa Harriet prin curier măsura cam şaizeci de centimetri înălţime. Judecând după aspectul ei învechit, probabil că femeia îl luase pur şi simplu din colecţia ei de antichităţi şi-l trimise nepoatei în chip de cadou de nuntă, în loc să procedeze cum ar face-o orice altă persoană în astfel de ocazii şi să-i dăruiască un platou de argint.

„Chestia" era ornată de un capac cu doi heruvimi în chip de mâner. Avea, de asemenea, două toarte laterale, tot în formă de heruvimi pe jumătate dezbrăcaţi.

Ce ar mai fi râs ea cu Joe, descoperind printre cadourile de nuntă o asemenea oroare! Dar trebuia să înceteze să se mai gândească acum la Joe O'Maley!

Maddy îşi scărpină cu grijă genunchiul şi decise că acest cadou merita toată atenţia ei.

Oricât de monstruos, darul costa probabil o avere. Se ştie doar că darurile cele mai urâte sunt, paradoxal, şi cele mai scumpe. Şi apoi, aspectul lui oarecum familiar îi trezea amintiri.

Ridică încet capacul şi-l aşeză la loc în cutie, apoi întoarse vasul şi descoperi ceva scris pe partea inferioară.

- Nove, citi ea. Jessie! Este un Nove! Trebuia să-mi dau seama. îmi aduc aminte că am studiat la cursuri câte ceva despre obiectele astea. în fine, măcar ştiu ce să-i scriu mătuşii Harriet în scrisoarea de mulţumire!

- Da, parcă şi văd! „Draga mea mătuşă, mulţumesc mult pentru rafinatul vas Nove pe care mi l-ai dăruit. Se va potrivi foarte bine cu atmosfera peşterii în care avem de gând să ne mutăm în curând."

Maddy îşi scărpină discret bărbia.

- Jessie, e un Nove din secolul al XVIII-lea; este un obiect de artă autentic, chiar dacă este absolut revoltător să te gândeşti că oamenii s-au ocupat vreodată cu astfel de hidoşenii. Nu am de gând să-l ascund în vreun colţ. Acest dar a fost făcut cu cele mai bune intenţii, ca de altfel toate gesturile mătuşii.

Maddy aşeză la loc capacul vasului, îl puse în cutie şi surâse cu un aer maliţios.

- Am de gând să i-l dau lui Allie.

- Nu te sfătuiesc. Se va supăra. Dar dacă ai de gând să te scoată din testament. poţi s-o faci.

Almira Chandler intră chiar atunci în cameră şi se îndreptă direct către cutia ce conţinea originalul dar al mătuşii.

- Am auzit bine? Cineva a pronunţat numele lui Harriet? Nebuna asta ne-a făcut cadou, la aniversarea a douăzeci şi cinci de ani de căsătorie, un vas de compot pe care eu şi bunicul vostru i l-am dat înapoi cu ocazia Crăciunului următor.

- Dacă nu ar veni la nuntă, ştiu foarte bine că ai regreta, remarcă în treacăt Maddy. în realitate, o iubeşti pe „nebuna" asta, pentru că are cu trei ani mai puţin ca tine şi pare cu zece ani mai bătrână. Nu poţi să te lipseşti de prezenţa cuiva te pune în valoare la reuniunile de familie.

- în primul rând, pare cu douăzeci de ai mai bătrână, nu cu zece, o corectă Almira. în al doilea rând, mă enervează teribil faptul că pupăza asta, sub pretextul că va muri în curând, ne cadoriseşte de mai bine de zece ani cu tot felul de daruri vechi şi inutile pe care le găseşte prin casă. Şi mai şi pretinde că şi-ar dori ca preţioasele ei comori să ajungă în nişte mâini iubitoare! Ceea ce ar putea explica prezenţa oribilei cutii de ceai Chelsea în casa asta. Ca să nu mai spun că doamna

Ballantine se încăpăţânează s-o folosească în fiecare zi la micul dejun. Ca şi cum aş avea nevoie de chipul stupid surâzător al un unui om cu burtă mare ce poartă pe cap o frunză de lotus ca să mă pot trezi cu adevărat! Şi pentru că Harriet va mai trăi cel puţin douăzeci de ani, o să ajungă să ne îngroape în vechiturile ei.

- Dar sunt vechituri de valoare, după părerea lui Maddy, specialistul nostru în istoria artei, interveni Jessie, încheind discuţia.

Deschise un nou pachet şi. surpriză. Descoperi alt platou de argint.

- Ce mai noroc pe tine! comentă ea.

Maddy o privi pe sora sa mai mare. Mai micuţă decât ea, avea un păr şaten auriu şi ochii de un albastru deschis. Erau, într-adevăr, foarte diferite. Maddy avea părul negru ca pana corbului şi ochii de un verde intens.

Jessie era o femeie strălucitoare, talentată, căreia viaţa îi surâsese şi care poseda o siguranţă de sine naturală, pe care Maddy i-o invidiase întotdeauna. Jessie ştia mereu ce şi cum să spună, Jessie nu părea niciodată stânjenită, Jessie se simţea în largul ei peste tot şi în orice condiţii. Jessie îşi alesese singură cariera şi reuşise să se impună şi în acest domeniu. Lucra cot la cot cu fratele lor, Ryan, la fabrica de îmbrăcăminte a familiei.

Maddy ar fi preferat să semene mai mult cu sora ei, să aibă mai multă personalitate, să ştie să se impună. Dar era doar mezina familiei, copila fără nici o meserie

şi fără nici o ambiţie, care nu ştia încă încotro avea să se îndrepte viaţa ei.

în orice caz, nimeni nu spera nimic de la ea. Dacă familia ar fi avut vreun animal de casă, ar fi avut de la el mai multe aşteptări decât de la ea. Nimeni nu a ripostat când s-a hotărât să abandoneze facultatea pentru a lua cursuri de gătit. Era parcă de la sine înţeles că nu putea urma o facultate, că alesese ceva mult prea dificil pentru ea.

Se întreba câteodată dacă acceptase cererea în căsătorie a lui Matthew pentru că îl iubea sau pentru că era singurul care părea să creadă în capacităţile ei.

Dacă stătea să se gândească, şi Joe credea în ea. Şi, ca un om de onoare, se gândise să rezolve în felul lui situaţia lor financiară. Doar că, pentru a nu-şi complica viaţa, şi-a zis că ar fi mai bine să aştepte întâi să se căsătorească, şi apoi să-i dezvăluie marele său proiect: înfiinţarea unei societăţi care, spera, avea să-i aducă bogăţia.

Şi chiar reuşise! Surprinzător sau nu, Joe era acum cu adevărat bogat, milionar chiar, şi nu mai avea nevoie de ea!

Mâncărimile urcară spre buza superioară.

Dar ce nevoie avea de diplomă ca să se descurce singură? Datorită studiilor de istoria artei pe care le făcuse, putea să lucreze într-un muzeu sau într-o galerie de artă, putea să fie independentă! Ce-i trebuise să-şi

abandoneze studiile ca să fugă cu un băiat care săruta foarte bine?

Şi unde o dusese această alegere? în faţa altarului. ca să se mărite cu altul.

Maddy clătină din cap, încercând să alunge amintirile. Ştia foarte bine că venise momentul să nu se mai ascundă în spatele lui Joe şi a dragostei sale trecute pentru a-şi justifica propriile slăbiciuni. Niciodată nu-şi dorise să aibă o carieră. Nu ştia ce drum să aleagă în viaţă şi, pentru că toţi copiii familiei făcuseră facultatea, urmase şi ea cursurile unei universităţi. De altfel, Jessie avea dreptate. Banii îi permiteau să cocheteze cu studiile universitare, dar să nu le ia foarte mult în serios.

Totuşi, obţinuse mereu note bune. Cursurile îi plăcuseră, şi asta trebuia să însemne ceva. în orice caz, nu le urmase doar cu gândul că Joe se va întoarce la ea şi trebuia să se pregătească pentru a fi demnă să-i fie soţie. îi plăceau toate cursurile practice şi chiar urmase unul de pedagogie în ultimul semestru. De altfel, nu fusese dorinţa de a avea copii aceea care-i apropiase pe ea şi pe Matthew?

Ceea ce îşi dorise întotdeauna fusese un soţ care s-o iubească, pe care să-l iubească şi alături de care să trăiască în armonie. Şi copii, mulţi copii. Şi o casă a lor. îi lăsa pe Jessie şi pe Ryan să-i plaseze cum credeau de cuviinţă fondurile şi să le sporească.

în ceea ce o privea, prefera să stea acasă.

Să gătească, să se ocupe de grădină, să facă aranjamente florale, lucruri la care se pricepea de minune.

Diploma în istoria artei nu reprezenta nici cel mai mic inters în ochii ei.

La un an şi jumătate după ce-i mărturisise lui Joe că nu ştia nici să prăjească un ou, iat-o complet schimbată, pregătită să-şi înceapă viaţa de gospodină perfectă.

Dar acum era gata să se căsătorească nu cu Joe, ci cu Matthew Garvey, şi să trăiască într-o casă imensă, cu un personal specializat care să se ocupe de menaj. în fine, măcar avea timp să urmeze alte cursuri, la care visa de atâta vreme.

Viaţa era ciudată, îşi spuse: acum că poseda toate calităţile ca să fie o nevastă exemplară pentru un om de afaceri, acest bărbat nu mai exista.

Se scărpină pe gât cu un gest nervos.

- Maddy! Allie vrea să-ţi vorbească! spuse Jessie, dându-i un cot.

Maddy o privi pe bunica ei şi clipi din ochi, încercând să-şi alunge gândurile.

- Ce?

- Aşa se răspunde? clătină din cap Almira, cu o expresie de reproş. Spuneam că în faţa casei vecine a tras un camion. Probabil că se mută. Mă întrebam dacă eşti destul de amabilă să mă însoţeşti în salonul cel

mic, de unde avem o perspectivă mai bună asupra a ceea ce se întâmplă afară.

- Haide, Allie! exclamă Maddy, contrariată. Doar nu ai de gând să-ţi spionezi noii vecini şi să râzi de lucrurile lor.

- De ce nu? răspunse femeia, nepăsătoare.

Jessie se ridicase deja.

- Haide, Maddy! O să ne distrăm!

- Poate tu, replică Maddy, ridicându-se la rândul său. Dar ştiţi foarte bine că eu şi cu Matthew ne doream casa aia. Nu prea cred că o să mă distrez văzându-i pe cei care au cumpărat-o în locul nostru. Dacă ar fi să arunc cu ceva în ei, nu va fi doar o simplă privire, ci poate nişte. pietre. Ce mai tupeu! Să ne ia casa de sub nas!

- Crezi că noii proprietari nu sunt destul de buni ca s-o cumpere? întrebă Jessie.

- Nu. Zic doar că nu mă interesează. Puteţi să vă duceţi să-i spionaţi, dacă vreţi. în ce mă priveşte, mai bine mă duc să văd ce-mi mai fac florile!

în timp ce vorbea, Maddy se privi în oglindă, examinându-şi buza superioară, pentru că i se părea că-şi dublase dintr-o dată volumul. Dar, slavă Domnului, se înşelase.

- Apropo de flori, zise cu un aer indiferent Almira, se pare că noul proprietar are intenţia să renunţe la grădină şi să construiască în locul ei un al doilea teren de tenis.

- Cum? Dar nu poate să facă aşa ceva! Trandafirii ăia sunt acolo de mai bine de jumătate de secol!

Maddy alergă în urma bunicii sale, care se îndrepta cu un pas grăbit spre salonaş, nerăbdătoare să savureze priveliştea noilor vecini.

- Dar sunt complet idioţi! insită Maddy. Ce nevoie au de două terenuri de tenis?

Doamna Ballantine stătea mândră în capul holului înarmată cu un binoclu, pe care i-l întinse fără un cuvânt Almirei.

- De ce vor două terenuri de tenis? Habar nu am, draga mea, replică Almira, sec şi oarecum neatentă.

Femeile se aflau deja în salonul cel mic. Acesta era locul preferat al familiei, din simplul motiv că oferea o perspectivă interesantă asupra aleii casei vecine, datorită geamurilor imense ale încăperii.

Almira îi dădu binoclul lui Maddy, care nu-l putu refuza.

- Uită-te o clipă. Proprietarul se pregăteşte să-şi descarce lucrurile. Mi se pare că seamănă cu cineva. Mă tot întreb cu cine.

Jessie, care urmărise scena cu un surâs uşor intrigat - bunica sa nu făcea nimic fără să aibă un anume motiv - ridică amabilă perdeaua ca să-i permită tinerei să privească afară.

Conştientă că se lăsase o dată în plus manipulateă de bunica sa, Maddy îşi duse cu un gest leneş binoclul la ochi. La început nu zări decât o mare masă de

verdeaţă, dar, focalizând mai bine, zări aleea de cărămidă ce desena un semicerc în faţa casei vecine. Dacă ar fi cumpărat casa, Maddy ar fi vrut s-o bordeze cu tufe de petunia albe şi câteva gerarium roşii ici-colo.

Atâtea proiecte avea cu locuinţa asta şi iată că toate fuseseră în van! Cu o mână pe binoclu, Maddy încerca să se scarpine cu cealaltă pe gât.

Vedea nişte picioare de bărbat. era desculţ. Ajustând din nou binoclul, descoperi şi un pantalon scurt, apoi o cămaşă albă cu o inscripţie prea mică pentru a o putea citi. Asta era tot.

Ba nu.

Cu un soi de presimţire ciudată, ridică binoclul spre faţa bărbatului.

- Joe.

Pronunţase foarte calmă numele, ca şi cum vederea lui nu ar fi emoţionat-o. Dintr-o dată, mâncărimile încetară. De fapt, nu mai simţea absolut nimic. Era complet stupefiată, toate simţurile îi erau amorţite.

- Ce ai, Maddy?

Almira se apropie.

- Mi s-a părut că te-am auzit pronunţând numele lui Joe. Dar nu înţeleg care ar fi legătura cu vecinul nostru.

Maddy continua să privească. îl văzu pe Joe arătând oamenilor care-l ajutau la mutare câteva cutii din carton. Zâmbi, iar surâsul îi descoperi gropiţa din

obrazul stâng. Inima tinerei femei începu să bată nebuneşte.

- Am să-l ucid! anunţă ea pe un ton neutru.

în acel moment, înţelegând că nori negri se adunau ameninţător la orizont, Jessie îi smulse surorii sale binoclul din mână.

- Joe, Joe O'Maley? O, Doamne, Maddy! Dar unde l-ai văzut?

- Uită-te!

Jessie îndreptă binoclul către chipul omului care o făcuse să sufere atât pe sora ei cea mică.

- Hmm, nu-i rău, nu-i rău deloc. Mă mir că ai. în fine, nu contează.

îmbujorată toată de această întâmplare neprevăzută, Jessie îi dădu înapoi binoclul bunicii sale şi o luă de braţ pe Maddy.

- Maddy.

- Dar e un coşmar, nu? Spune-mi că visez! exclamă Maddy, încercând să scape din strânsoarea lui Jessie. Mai întâi mătuşa Harriet, acum Joe O'Maley! E doar un vis urât. Dar, dacă iau puşca şi-l ucid acum, pe loc, zgomotul detunăturii mă va trezi cu siguranţă.

Almira puse binoclul pe o măsuţă şi, foarte calmă, se îndreptă către uşă. Cu mâna pe clanţă, se întoarse o clipă către Maddy:

- Haide, draga mea. Să ieşim. Sunt convinsă că-l vei putea omorî mai comod dacă te vei afla mai aproape de el.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Allie, n-o mai încuraja! exclamă Jessie, exasperată.

Dintr-o dată, Maddy realiză ce se întâmplase.

- De ce nu? Sunt sigură că ea l-a chemat încoace.

Almira îşi ridică nevinovată ochii spre cer.

- Eu? Eu l-am chemat aici pe Joe O'Maley? Ce te-a apucat, Madeline? Ai înnebunit?

Un scurt zgomot ameninţător o avertiză pe Almira că Maddy avea să treacă la atac. Totuşi, tânăra se răzgândi şi se întoarse demnă către bunica ei:

- Vom discuta îndată, poţi să te bazezi pe asta! Dar mai întâi trebuie să rezolv problema cu Joe!

Doamna Ballantine intră în cameră tocmai la timp ca s-o vadă pe Maddy ieşind plină de nervi. Tânăra trânti cu putere uşa în urma ei, făcând să răsune îndelung în urma ei lustrele cele mari din cristal.

- Ar trebui să vă fie ruşine, doamnă Chandler, declară guvernanta, clătind din cap. Să trezeşti amintiri atât de dureroase cu o săptămână înainte de căsătoria fetei este un gest de un sadism nemaipomenit! Cum aţi putut să-i faceţi aşa ceva bietei copile?

- Sincer, nu ştiu. Cred că vârsta mea înaintată mă face să acţionez cu atâta iresponsabilitate.

Privirea lui Jessie alunecă de pe chipul impasibil al bunicii către faţa la fel de impasibilă a guvernantei.

- Sunteţi doi monştri! ţipă ea. Amândouă aţi pus la cale treaba asta, sunt sigură!

- Dar cum poţi să-ţi imaginezi aşa ceva, când eu şi doamna Ballantine abia ne punem de acord asupra meniului pentru mic dejun, prânz şi cină? replică rapid Almira.

Jessie reflectă o secundă, dar argumentele bunicii sale nu o impresionară. îşi adună din nou puterile şi începu să-şi agite braţele, negăsind cuvinte destul de dure pentru a le acuza pe cele două femei vinovate de complot. Deschise gura pentru a arunca acuzaţiile ce o sufocau, dar abandonă lupta şi rosti simplu:

- Mulţumesc!

- Pentru ce, dacă eşti aşa drăguţă să-mi lămureşti curiozitatea? întrebă doamna Ballantine, încercând să-şi ia cel mai inocent aer de care era capabilă.

Jessie îşi frecă tâmplele, în încercarea de a-şi recâştiga stăpânirea de sine, zicându-şi că nimic nu se mai poate schimba acum. Dar, o nouă idee o fulgeră.

- Allie? Doamnă Ballantine? Sper că nu aveţi de gând să-i povestiţi ceva lui Matthew. Vreau să spun că lucrurile nu sunt foarte uşoare pentru Maddy la ora asta. Joe a reuşit în ce şi-a propus, fotografia lui a apărut în Newsweek. Este un om realizat. Şi sper că nu vă veţi amesteca şi în viaţa mea, da? Ne-am înţeles?

Almira încercă s-o liniştească.

- Eu nu mă amestec în nimic, niciodată, Jessie. Sunt la fel de surprinsă ca şi tine să-l văd pe Joe aici.

- Da. Da, desigur.

Jessie o sărută pe obraz şi-i aminti încă o dată:

- Ai grijă ca Maddy şi cu mine să credem în continuare asta. Şi nu te deranja să-mi aranjezi şi mie la fel de bine viaţa. Ne-am înţeles?

Capitolul 3

Joe O'Maley auzi în depărtare un zgomot de uşă trântită. Parcă venea dinspre familia Chandler. Se opri şi începu să numere în gând. Douăzeci, nouăsprezece, optsprezece.

Când ajunse cu numărătoarea la doisprezece, se întoarse către unul dintre oamenii responsabili cu mutarea şi-i spuse:

- Aştept pe cineva, Chad. Vrei să-i trasmiţi persoanei că o aştept înăuntru?

Chad îşi scoase şapca şi se scărpină în cap, încurcat.

- Şi de unde ştiu care este persoana pe care o aştepţi?

Joe ridică din umeri şi spuse cu mare veselie în glas:

- Cred că o vei recunoaşte destul de uşor: dacă vezi pe cineva care scoate fum pe nări şi aruncă fulgere din ochii ei verzi, ai să ştii că e persoana pe care o aştept.

- A, bun, deci e vorba despre o femeie! înţeleg.

Joe îi întoarse spatele şi fugi către casă. Când să intre, auzi în spatele lui un zgomot teribil de ceartă.

Foarte vesel, intră în bucătărie. Să-i ofere ceva de mâncare în speranţa că o va îmbuna?

Tocmai căuta o bucată de pâine prin grămezile de cutii deja transportate în casă, când Maddy îşi făcu apariţia în încăpere.

- Ah!

La auzul acestei ameninţări onomatopeice dar foarte sugestive, Joe mulţumi în gând lui Dumnezeu că setul de cuţite bine ascuţite pe care le adusese în noua sa locuinţă se afla încă bine împachetat într-o cutie de carton. Se întoarse către Maddy şi o măsură rapid din cap până în picioare. Rezistă cu greu tentaţiei de a o lua în braţe.

Fata asta îi lipsise atât de mult, încât acum, când o vedea din nou, nu voia altceva decât să-i spună că o iubeşte. Câte nopţi nu petrecuse în patul lui singuratic încercând să doarmă, torturat de dorul ei! Şi câte zile nu plânsese ca un copil cu gândul doar la ea! Sperase că avea s-o revadă într-o bună zi, să-i vadă din nou zâmbetul, să-i audă din nou glasul!

- Nu am auzit că ar fi sunat cineva la uşă, făcu el ironic. Dar ce naiba ai păţit la buză? Te-ai lovit undeva?

Ştia că nu va obţine nici un răspuns, dar îşi juca şansele cum putea mai bine. O privi din nou şi trebui să recunoască faptul că era într-adevăr furioasă. Chiar

dacă nu scotea fum pe nări, în ochii avea o scânteie care nu anunţa nimic bun. Strâmbându-se toată de furie, Maddy îşi găsi în fine cuvintele.

- Mai du-te naibii, Joe O'Maley! Din cauza ta sunt desfigurată!

El se sprijini într-un cot, ca şi cum s-ar fi pregătit să asculte povestea desfigurării, care, se pare, îl implica pe el.

- Cum adică? Dar nici măcar nu te-am atins! Dacă vrei însă ca şi cealaltă buză să arate la fel, îţi ofer bucuros serviciile mele. Câteva săruturi, două-trei muşcături şi gata.

Ea strânse pumnii ameninţător.

- Scuteşte-mă de chestiile astea!

Cu un aer impasibil, Joe îi răspunse:

- Aş fi putut să încerc. Dar dacă nu vrei. de ce ai mai venit aici? Sunt, după cum poţi observa, destul de ocupat cu mutarea. în fine, poate ţi-e foame şi vrei un sandviş. în ceea ce mă priveşte, voiam să-mi pregătesc ceva de mâncare. Doamne, dar eşti plină de pete pe gât. Cred că ar trebui să consulţi un doctor.

Acum că primul val de furie îi trecuse, Maddy rămăsese fără cuvinte. Probabil că arăta groaznic, cu toate petele astea roşii pe chip, pe gât şi pe tot corpul. Şi apoi, cum naiba să mai fii ironic cu o persoană care te ascultă placid, studiindu-ţi trupul fără pic de ruşine.

- Ai cumpărat casa pe care o voiam eu, zise ea în sfârşit, ca şi cum acesta ar fi fost un suprem argument. Casa mea!

îi era imposibil să-şi găsească vorbele potrivite.

- Ce vrei să spui? Casa ta? Casa asta am cumpărat-o de la familia Harris, de altfel nişte oameni absolut fermecători, care mi-au împărtăşit intenţia lor de a se muta în Arizona, unde pot juca golf tot timpul anului. Dar. ar trebui să te aşezi. Nu prea pari în apele tale.

Cum de se putea întâmpla aşa ceva? Visa.. .Cu un minut în urmă spiona prin binoclu pe noul vecin, pentru ca acum să se trezească faţă în faţă cu Joe, neştiind prea bine nici ce avea să-i spună.

De altfel, cuvintele nu mai aveau importanţă. Nu mai simţea decât o puternică emoţie. Ii vedea zâmbetul, ochii în care plutea o licărire ironică, chipul frumos. Acest Joe nu avea nimic în comun cu elegantul domn O'Maley pe care-l văzuse pe coperta revistei Newsweek.

Cumpărase revista într-un exces de furie o arsese, apoi se dusese să cumpere un alt exemplar, ţinut acum ascuns sub cheie într-un sertar, alături de un pinguin din pluş pe care el i-l cumpărase şi de fotografiile lor.

- Am o reacţie alergică, spuse ea. Şi dacă vrei să ştii, nu pot să te sufăr.

- Vrei să spui că nu mă inviţi la nuntă? Păcat, pentru că eram gata să-ţi accept invitaţia.

Maddy se îndreptă cu pas nesigur către un scaun şi se prăbuşi acolo.

- Nu pot să cred că propria mea bunică m-a trădat, şopti ea. Dar de ce? De ce naiba?

- Nu-i aşa că pare să fie mâna ei? E o femeie formidabilă, care te iubeşte foarte mult şi se gândeşte la fericirea ta.

- Sigur! Să se amestece unde nu-i fierbe oala este principala ei pasiune.

Buza ei superioară continua să se umfle.

- Şi eu care credeam că-l iubeşte pe Matthew!

- Bunica ta pretinde că nu eşti prea fericită, se hotărî Joe să renunţe la a juca această comedie.

La ce bun să continue să se prefacă? Chiar şi Maddy era convinsă că aici era mâna ei.

Descoperi într-un final pâinea şi deschise borcanul cu unt de arahide.

- Nu avea dreptul să-ţi spună aşa ceva! ripostă Maddy. Pentru că, de fapt, nu sunt deloc nefericită. Sunt cât de poate de bucuroasă şi mulţumită. Sunt în extaz!

- Ai grijă! Dacă mai minţi, o să înceapă să-ţi crească nasul. Te aranjează o felie de pâine cu unt de arahide? Pentru că la dulceaţă nu pot să ajung.

- Un an şi jumătate, mormăi Maddy ca pentru sine, scărpinându-se de zor pe nas. Un an şi jumătate m-am străduit să nu mă gândesc la tine.

- Din câte văd, ai şi reuşit, spuse amuzat Joe.

în fond, aceste optsprezece luni fuseseră probabil grele şi pentru ea.

Biata fată!

- Vrei o soluţie pentru petele alea? Aveam ceva pe aici.

Maddy îşi dădu seama că nu arată prea bine. Adunându-şi
puţinul curaj pe care-l mai avea, îl înfruntă cum putu
mai bine.

- Cred că ar trebui să te felicit. Se pare că tu şi Larry aţi dat până la urmă lovitura.

Zâmbetul liniştit cu care-i răspunse Joe îi dădu o poftă nebună să-l îmbrăţişeze.

- Da, Maddy. Eu şi cu Larry am avut baftă. Munca îndârjită, geniul şi altele asemenea nu au jucat nici un rol în toată povestea asta. Dacă ai fi pus nişte maimuţe să lucreze pe calculator, probabil că s-ar fi obţinut acelaşi rezultat.

- Nu asta am vrut să spun.

Trebuia să aibă grijă. In nici un caz nu-şi permitea să spună ceva ce putea fi întors împotriva ei. Era de-ajuns că el se folosise de bunica ei şi de viitoarea ei casă pentru a o răni. Nu mai trebuia să-i furnizeze şi ea arme.

Dar mai simţea ceva pentru el?

Nu, nu trebuia să se gândească la asta. Joe aparţinea trecutului. Viitorul său era alături de bunul, drăguţul şi înţelegătorul Matthew. Căsătoria asta le va da amândurora împlinirea visată, le va satisface dorinţa de a avea un cămin liniştit. Matthew voia copii, ea de

asemenea. Se iubeau. Viitorul se anunţa minunat alături de el.

- Nu, desigur că nu asta ai vrut să spui, ripostă Joe, chemând-o înapoi în prezent pe Maddy cea visătoare, care încerca zadarnic să-şi amintească figura lui Matthew. Sunt sigur că te bucuri foarte mult pentru mine. Păcat că nu ai vrut să iei parte la acestă aventură. A fost amuzant. Dar erai prea preocupată de confortul tău şi probabil că de atunci căutai un tip bine cu care să te măriţi. Un bancher, nu?

- Matthew e bancher, da. Şi suntem foarte, foarte fericiţi.

- Chiar dacă ţi-am furat casa în care voiai să locuieşti?

- Recunosc. Am reacţionat cam dur. Dar trebuie să înţelegi că, atunci când ne-am hotărât să le propunem un preţ proprietarilor, am aflat că locuinţa fusese deja vândută. Şi iată că acum descopăr faptul că fericitul cumpărător eşti chiar tu. Sunt convinsă că Allie a tras sforile, nu trebuie să fii prea isteţ ca să-ţi dai seama de asta. Aşa că vezi tu, sunt puţin contrariată.

Joe îi întinse un sandviş cu unt de arahide, pe care Maddy îl luă fără să-şi dea seama.

- Mă bucur că eşti doar contrariată; nu mi-ar fi plăcut să te văd furioasă. Vrei şi ceva de băut? Am nişte suc în frigider. Marca ta favorită, Sarsaparilla.

Maddy căzu pe gânduri. Sucul ăsta îi trezea amintiri.

Cum se mai amuzase Joe când îi mărturisise pasiunea ei pentru această băutură şi cum se simţea de bine văzându-l cu câtă seriozitate cerceta magazinele de lângă campus în căutarea ei. Prima oară când îi dăruise o sticlă de Sarsaparilla, Maddy îl îmbrăţişase atât de furtunos încât se rostogoliseră amândoi pe divanul din camera campusului.

- Nu am chef să beau nimic, răspunse ea cu demnitate. O clipă mai târziu, regretă faptul că refuzase să bea ceva, pentru că sandvişul îi stătuse în gât. Cred. că am să beau un pahar cu apă.

Credea că nu o să-l mai vadă vreodată. Sau cel puţin nu aşa. Câteodată visa ca Joe să ajungă rău, foarte rău, şi ea să apară din nou în viaţa lui ca să-l salveze.

Dar Joe reuşise, şi asta în ciuda faptului că la început nu părea să aibă vreo şansă. Acum nu mai avea nevoie de ea.

Cu toate astea, soarta făcuse să se întâlnească din nou, altfel decât îşi imaginase ea vreodată.

Se aflau din nou alături, conversând liniştit.

Ce naiba făcea în bucătăria lui Joe - în bucătăria care ar fi trebuit să fie a ei! - şi de ce acceptase sandvişul ăla stupid cu unt de arahide? De ce discutau despre trădarea lui Allie la fel de natural ca despre vremea de afară?

Ca şi cum i-ar fi citi gândurile, Joe exclamă deodată:

- Incredibil, nu? Ne aflăm împreună aici de aproximativ cinci minute şi nici măcar nu ne-am sărutat. Cine ar fi crezut, pe vremuri, că se poate întâmpla aşa ceva vreodată?

Lui Maddy îi dădură lacrimile.

- De ce te-ai întors, Joe? Ai cumpărat casa asta doar ca să nu mă laşi să uit că ai reuşit, nu-i aşa?

- De ce aş face aşa ceva?

Joe se întoarse, încercând să-i evite privirea. Fata asta citise întotdeauna în el ca într-o carte deschisă. De asta îi şi punea întrebările astea stupide şi încerca să evite să discute deschis. In curând va fi măritată şi va fi prea târziu să-i mărturisească adevărul.

Bine, putea să recunoască faptul că nu procedase corect, că apelase la căi ocolite. Dar nu exista altă posibilitate, trebuia s-o pună în faţa faptului împlinit.

- Chiar crezi că sunt genul care să cheltuiască o avere pe casa asta, doar ca să te enervez în ajunul căsătoriei tale? zise el calm. Şi chiar dacă ar fi aşa, ce importanţă are asta pentru tine, de vreme ce îl preferi pe Garvey?

Făcu o pauză ca să-şi reia răsuflarea şi continuă:

- Hai să vedem. Am acţionat aşa ca să-ţi dovedesc că aveam dreptate şi că ideile mele meritau un oarecare interes? Din partea ta, bineînţeles. Da, cred că da. Dar asta ai fi făcut şi tu dacă m-ai fi iubit cu adevărat.

Maddy se ridică şi se apropie de el, fără să-l slăbească din ochi.

- Te iubeam, Joe, zise ea accentuând fiecare cuvânt. Dar n-ai avut destulă încredere în mine pentru a-mi spune adevărul. Tu îţi făcusei altfel calculele. Voiai mai întâi să ne căsătorim, şi abia apoi să-mi dezvălui faptul că-ţi investiseşi toţi banii şi tot ce aveai într-o afacere riscantă! Nu ai avut încredere în mine, ăsta-i adevărul!

Joe simţea cum creşte în el furia, dar îşi dădea seama că, fără Maddy, avea să fie nefericit toată viaţa, oricât de bogat ar fi.

Şi faptul că în sinea lui îi dădea lui Maddy dreptate nu-l făcea să se simtă mai bine. Amândoi aveau dreptate în felul lor, asta era problema. Şi, desigur, fiecare avea o parte de vină.

- Eu nu am avut încredere în tine? Nu, Maddy, cred că memoria îţi joacă feste. Tu nu ai avut încredere în mine. Tu nu ai avut încredere decât în banii tăi. Dacă era după tine, am fi locuit în reşedinţa familiei Chandler de alături, eu aş fi lucrat cu fratele tău, şi încet dar sigur, aş fi ajuns să mă sufoc în atmosfera asta. Am fi trăit din banii tăi şi. cum îmi spuneai pe atunci, ar fi trebuit să mă distrez cu planurile mele formidabile de afaceri numai în week-end-uri. Asta ar fi însemnat să am mai puţină libertate decât un animal de casă.

Maddy împinse nervoasă scaunul şi auzi ca în vis cum se loveşte de podea.

- Eşti nedrept! Ti-am oferit banii mei şi casa mea. Tu ai refuzat şi una şi alta. în plus, nu erai obligat să lucrezi cu Ryan; era doar o sugestie.

- Scuză-mă, cred că era mai degrabă şantaj. Mă vezi pe mine stând şi calculând preţul produselor şi făcând etichete? Eu sunt un tip cu imaginaţie, Maddy, nu un bărbat care să joace golf, să-şi ajute nevasta să aleagă mobilierul şi să se plictisească la serate mondene!

- Transformi lucrurile aşa cum îţi convine! ripostă Maddy. Uiţi locul pe care mi-l rezervasei mie în treburile tale? Nu aş fi fost decât o soţie ascultătoare, iar singura mea preocupare ar fi fost să găsesc în fiecare zi o metodă diferită de a prepara hamburgerii, în timp ce tu şi amicul tău Larry aţi fi fost ocupaţi să vă jucaţi de-a Bill Gates. Nu o soţie îţi trebuia, ci o. o.

Tăcu subit, amintindu-şi un cuvânt pronunţat mai devreme de Joe.

- Cum poţi să vorbeşti de şantaj? Crezi că nu aş fi ţinut cont de personalitatea ta? Asta nu e numai incorect, e deja ridicol!

Joe avu impulsul de a riposta, dar se stăpâni. La ce bun să înceapă o interminabilă ceartă, aşa cum erau cele pe care le aveau aproape în fiecare zi cu un an jumătate în urmă?

- Spune-mi, Maddy, mă mai iubeşti? M-ar întrista dacă ai crede cu adevărat că am luat casa asta doar ca să te enervez.

- Te urăsc, Joe O'Maley! înţelegi? Te urăsc atât de mult cum nu-ţi poţi imagina!

Joe făcu un pas către ea.

- Te repeţi, Maddy. Şi, după cum ştii, ăsta e un semn că începi să pierzi teren. în cearta asta.

- Ba nu, cine îl pălmuieşte pe celălalt pierde. Şi asta mi-ar face o plăcere nebună, dacă vrei să ştii.

- Domnule O'Maley, unde vreţi să aşezăm.

Chad privea cu mare interes spectacolul.

- A, uitasem. Poţi să-i spui lui Butch să pună biroul unde vrea.

Joe aşteptă ca omul să se îndepărteze. îşi trecu mâna prin părul blond, şi acum destul de lung, dar parcă mai puţin rebel ca altădată. O privi pe Maddy. Era încă furioasă. în ciuda coafurii de puştoaică, i se păru acum mai coaptă, diferită în orice caz de fata pe care o ştia şi care-l abandonase la altar în urmă cu un an şi jumătate.

- Eu încă te iubesc, Maddy, şopti el. Oare este prea târziu pentru noi?

- Cum poţi să mă întrebi aşa ceva, când ştii foarte bine că sâmbăta viitoare mă mărit?

- Nu ar fi trebuit să te las să pleci de lângă mine, zise el făcând un pas către ea.

Foarte bine. Dacă o obliga, îi va spune tot ce avea de zis.

- Te-am părăsit pentru că m-ai forţat să fac asta, Joe.

O lacrimă îi curgea de-a lungul obrazului, dar nu încercă s-o şteargă.

- Nu mai contează că astăzi eşti un om realizat, aşa cum nu conta pe atunci faptul că nu aveai nici un ban. Adevărul e că nu ai fost dispus să faci nici un compromis atunci când a fost nevoie. Nu ai vrut nici măcar să-mi împărtăşeşti proiectele tale. Nu ai făcut decât ce te tăia capul.

Joe se căută în buzunare după o batistă. Asta i-ar fi oferit un pretext foarte bun ca să se apropie de ea. Atunci, probabil că ar fi putut s-o certe că a crescut atât de repede, că a devenit atât de rezonabilă şi că a adunat atâtea reproşuri.

- Tu nu ai vrut banii mei, reluă ea, şi nici pe mine nu mă lăsai să profit de ei. Tu voiai să rişti, iar eu nu eram pregătită. Nu ştiai că trăisem o altfel de viaţă înainte de a te întâlni şi că nu eram înarmată să primesc cu braţele deschise fericirea pe care mi-o ofereai tu în sărăcie?

- Banii. spuse Joe, clătinând din cap, se pare că revenim mereu la bani.

- Bineînţeles, pentru că sunt foarte importanţi. Spune-mi, Joe, unde erai azi dacă planurile tale ar fi eşuat şi nu ţi-ai fi permis să cumperi casa asta? Dacă m-ai fi iubit cu adevărat, nu m-ai fi urmat atunci când am plecat din Las Vegas? Asta am aşteptat, Joe, am aşteptat fără încetare, dar nu ai venit. De asta cred că

te afli acum aici doar ca să mă răneşti, aşa cum m-ai rănit şi altădată. Recunoaşte.

Joe rămase o clipă pe gânduri.

- Ai crescut, spuse el în cele din urmă.

- Nu am avut de ales; era cazul ca măcar unul dintre noi să devină responsabil. Iţi doresc să te bucuri de casa ta cea nouă şi sper să nu mai intervii vreodată în viaţa mea.

Cu aceste cuvinte, Maddy îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşă, cu un aer demn.

Demnitate năruită brusc, atunci când îl auzi pe Joe întrebând:

- I-ar vorbit logodnicului tău despre mine?

Ea începu să tremure.

- Nu, Joe, spuse ea blând. Numai lui Allie, fratelui şi surorii mele. Mi-am dat seama că bunica mea te-a chemat încoace, pentru că Jessie a fost la fel de surprinsă ca şi mine de venirea ta, iar Ryan e prea drept şi prea cinstit pentru a apela la astfel de tertipuri.

- Deci, doamna Chandler nu e nici una, nici alta.

Simţindu-i mâinile înconjurându-i umerii, Maddy tresări.

- Allie îşi face propriile reguli şi nu cunoaşte sensul cuvântului a renunţa, replică ea, încercând să scape de atingerea lui.

- îmi place foarte mult bunica ta, declară Joe.

Maddy se întoarse brusc şi-i dădu mâinile la o parte.

- în cazul ăsta, însoară-te cu ea. în ce mă priveşte, l-am ales pe Matthew Garvey!

- Ăsta e ultimul tău cuvânt, Maddy? Gândeşte-te puţin! îţi plăcea atât de mult casa asta, încât am cumpărat-o pentru tine. Sunt gata să-ţi ofer tot ce-ţi doreşti, tot ce doreai acum un an jumătate, când m-ai părăsit. în fine, tot în afară de luna de pe cer, dar ăsta nu e un capăt de ţară.

încercă s-o sărute. Spre marea ei surpriză, dar nu şi a lui Joe, care ştia ce riscă, Maddy îl pălmui, apoi ieşi în fugă din casă.

- Cum poate fi cineva atât de prost? exclamă Joe, dând un pumn în perete.

Da, era un prost. Suferea de prostie incurabilă.

Capitolul 4

- Crezi că poţi să ieşi fără să-ţi pui în pericol integritatea corporală? o întrebă Almira pe Jessie, care încerca să se strecoare pe uşă.

Maddy intrase în casă acum o jumătate de oră, cu faţa toată înroşită de lacrimi. Făcuse un semn nedefinit către bunica sa şi o rugase sec să nu încerce să-i vorbească.

Jessie se răzgândi, se întoarse şi se aşeză înfrântă pe fotoliul preferat al lui Allie.

- Felicitări, zise ea. Ai mers până la capăt, se adresă ea bunicii.

Almira îşi netezi cu gesturi studiate rochia şi se întoarse
pentru a se privi în oglindă.

- Câteodată mă mir eu însămi de mine.

Jessie rămase fără replică în faţa unui astfel de răspuns.

- Eşti incorigibilă! Te sfătuiesc însă să nu-ţi exprimi atât de deschis satisfacţia şi în faţa lui Maddy. E complet bulversată. Şi trebuie să recunosc că şi eu aş fi reacţionat la fel.

- Cred şi eu că e bulversată. răspunse Almira, mândră de ea.

îi făcu apoi semn nepoatei să părăsească fotoliul şi se aşeză
calmă în locul ei.

- Oamenilor nu prea le place să le faci servicii, concluzionă ea.

Jessie clătină din cap.

- Asta numeşti tu serviciu? în fine, cum vrei tu. Dar trebuie să-ţi spun că să-l cauţi pe fostul logodnic al lui Maddy şi să-l sfătuieşti să cumpere casa vecină cu câteva zile înainte de căsătoria ei cu un altul, nu prea pare un serviciu, cel puţin în ochii oamenilor de rând. Astfel, Maddy va putea să-l vadă pe Joe O'Maley în curtea vecină când va coborî scările ca să se ducă la biserică.

Almira tăcea. Jessie tresări.

- Ştiu ce vrei. Planul tău ar fi ca Maddy să nu mai vrea să se mărite cu Matthew, nu-i aşa? Dar de ce? Credeam că-ţi place de el.

- îmi place foarte mult băiatul ăsta, Jessie. Toată lumea îl place pe Matthew Garvey; cum ar putea fi altfel? Chiar şi tu îl placi, nu?

Jessie se supără.

- A, nu! Să nu mai discutăm subiectul ăsta, te rog!

Cum Almira tăcu din nou, Jessie insistă:

- Asta vrei?

- Eu? Bineînţeles că nu! Eu nu mă amestec niciodată în treburile altora, doar ştii foarte bine.

- Tu? Nu te.Asta-i prea de tot! exclamă Jessie. Şi cum se cheamă ce-i faci acum lui Maddy?

Almira îşi învârti inelul cu diamante pe degetul inelar.

- Se cheamă bun-simţ, e foarte simplu. Dar, ia gândeşte-te puţin. Dacă aş fi fost o bunică tradiţională, ceva mai durdulie, cu părul alb în cap, mirosind frumos a pâine albă abia scoasă din cuptor, m-ai fi tratat cu totul altfel. „Ce bunicuţă simpatică avem, ai fi zis, întotdeauna gata să facă tot posibilul ca să-i apropie pe ceilalţi."

Almira se ridică şi-şi aranjă părul. Da, îi stătea bine.

- Poate că ar trebui să mă schimb, să semăn cu imaginea voastră despre cum ar trebui să arate bunicile. Atunci poate aş găsi mai multă simpatie în sânul ingratei mele familii!

Complet interzisă, Jessie articulă cu greu:

- Eşti diabolică, Allie!

Almira îşi mângâie nepoata pe obraz.

- încetează cu linguşelile, draga mea. Haide mai bine să vedem ce mai face Maddy. Nu ar trebui să se simtă abandonată de cei pe care-i iubeşte.

- Tu vorbeşti? Tu care ai pus-o în situaţia asta?

- Să nu exagerăm. Ce situaţie? E fostul ei logodnic, pentru numele lui Dumnezeu!

Almira se îndreptă cu un pas uşor către scară, urmată de Jessie, grăbită s-o prindă din urmă.

- De altfel, reluă ea, nu am făcut decât să-i ofer posibilitatea de a alege. Ştii foarte bine în ce stare era Maddy când s-a întors din Las Vegas, acum un an şi jumătate. De atunci, situaţia a rămas neclară. Şi să nu uităm şi alergia de care suferea. Exact la fel ca cea de azi.

- Păi, îţi spun eu: Joe O'Maley a fost cauza alergiei. Şi iată că ea a reapărut o dată cu el. în concluzie, vei avea pe conştiinţă nu numai pierderea casei bietei fete, ci şi boala asta a ei.

- Nervii zdruncinaţi ai surorii tale reprezintă cauza mâncărimilor. Gândeşte-te, Jessie. Cursurile ei de economie familială, logodna cu un băiat care este exact opusul lui Joe. Toate astea sunt semnale clare.

Tăcu o clipă, apoi reluă cu mai multă hotărâre:

- Dacă ar fi fost sigură că acţionează bine, ar fi fost mulţumită de alegerile ei şi nu ar mai fi astăzi acoperită din cap până în picioare de pete roşii. De altfel, nu spun nici măcar că greşeşte, susţin doar că trebuie să-i vadă pe cei doi, pentru a putea să-i compare şi să-şi dea seama ce vrea cu adevărat.

- Şi ce ai vrea să facă? Să-i cântărească, să vadă dacă au dinţi la fel de buni? Şi dacă tot suntem aici, de ce să nu vadă şi care din cei doi este un amant mai bun?

Almira se opri la câţiva paşi de bucătărie şi se întoarse brusc, agitându-şi arătătorul în semn de reproş.

- Ascultă-mă cu mare atenţie, Jessie, îmi plac foarte mult poveştile de iubire. Un bărbat, o femeie, iubirea adevărată care învinge toate obstacolele. Departe de mine ideea de a compara performanţele celor doi, aşa cum am compara două. maşini. Nu ţi-e ruşine să gândeşti astfel?

Jessie plecă fruntea.

- Ba da, Allie. Nu ştiu ce mi-a venit. Mă ierţi?

Almira îşi strânse în braţe nepoata.

- Bineînţeles că te iert. Dar ce spui tu ar putea fi interesant.

Jessie se îndepărtă, roşie de enervare.

- Allie! zise ea uimită.

- Şi dacă te interesează, află că ştiu din sursă sigură că sora ta şi Matthew nu au.

- Allie!

***

Revenită acasă, Maddy simţise mai întâi nevoia acută de a se înfrupta cu dulciuri. Tot umblând printre tăvi şi farfurii, vorbea fără încetare de una singură.

Joe încă o iubea! Mare brânză! Ii cumpărase casa, casa ei, şi mai avea tupeul să apară aşa, cu zâmbetul pe buze, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Să-i scoată ochii cu banii lui.

Scoase din sertar o linguriţă şi începu să mănânce o prăjitură cu ciocolată.

„Mizerabilul", îşi continuă ea monologul.

Dar tot vorbind, amintirile o copleşiră.

îşi aminti cum stătea în faţa capelei. Era atât de frumos. chiar dacă nici măcar nu avusese curajul să-i spună că pariase totul pe o carte. Aştepta să se termine ceremonia! Dar avusese atâta timp înainte pentru a-i mărturisi că investise totul într-o afacere riscantă, cerându-i să trăiască numai din ceea ce câştiga el, fără să se atingă de fondurile sale.

Imbecilul ăsta nu înţelesese că-l iubea destul pentru a împărţi cu el totul, la bine şi la rău?

Ei bine, se pare că nu!

De fapt, asta o durea cel mai tare.

Asta şi faptul că realizase că era incapabilă să facă faţă unor dificultăţi materiale.

Mai luă o linguriţă din prăjitură, apoi alta. Aranjă şi nivelă cu grijă ce mai rămăsese şi puse tava la cuptor.

Continuând în felul ăsta, era sigură că n-o să mai încapă în rochia de mireasă. Şi toate astea din cauza lui Joe O'Maley. Da, totul era din vina lui. Faptul că avea să ia îngrijorător de mult în greutate, mâncărimile...

Soneria cuptorului o avertiză că prăjitura se încălzise. îşi puse în mâini mănuşile de bucătărie şi scoase tava.

Era într-adevăr frustrant: acum, când învăţase să gătească, să coasă şi să dea cu aspiratorul, Joe nu mai

avea nevoie de ea şi de calităţile ei de gospodină. între timp, el se îmbogăţise şi talentul ei casnic nu mai prezenta nici un interes în ochii lui.

- Monstrul! ţipă ea.

- Vorbeşte singură, spuse în şoaptă Almira, care o pândea din pragul bucătăriei. Ăsta e cu siguranţă un semn bun.

- De ce? Pentru că astfel nu mai are timp şi chef să-ţi reproşeze că te-ai amestecat în viaţa ei?

Jessie intră în bucătărie şi începu să adulmece în aer aroma prăjiturii.

- Miroase foarte bine. Dar mi se pare că nu a mai rămas prea multă, constată ea.

- Păi, am mai gustat şi eu din ea, mărturisi Maddy stânjenită.

- Ai să faci indigestie. Mai bine ai mânca îngheţată, ca mine.

Maddy privi silueta desăvârşită a surorii sale. Ca şi Ryan,
Jessie avea o eleganţă naturală, moştenire de familie. Ea, în schimb, era micuţă şi destul de plinuţă. Dacă va continua să tot mănânce dulciuri, va fi şi mai rău.

Dar de ce anume avea astfel de pofte? O apucară din nou nervii.

- Mănânc atunci când sunt enervată, declară ea, privind-o fix pe bunică. Nu mă pot abţine.

- Cu mâinile şi picioruşele tale micuţe şi cu talia ta de viepse, arăţi ca o adevărată păpuşă, Maddy dragă, spuse Almira. Dar trebuie să-ţi spun că sânii tăi mari şi şoldurile largi atrag bărbaţii. Iţi imaginezi! Se dau mari şi puternici şi sunt atraşi de calităţile de mamă ale femeilor, probabil amintindu-şi de timpurile când erau bebeluşi!

- Omoar-o tu, te rog, zise Maddy către sora sa.

Jessie îşi privi cu un oftat adânc sânii mici. Almira avea darul să spună lucrurile care aveau cele mai mari şanse să te enerveze. Jessie replică, supărată:

- Ar fi mai bine s-o ucidem împreună şi să ne găsim reciproc un alibi!

- Câtă nerecunoştinţă! exclamă Almira.

Cu un gest delicat, le îndepărtă pe cele două nepoate ca să poată examina cum se cuvine prăjitura.

- Miroase bine. Ia zi, Maddy, dacă ţi-aş mărturisi că l-am invitat pe Joe la nunta ta şi el mi-a promis că vine, ai fi destul de furioasă încât te-ai apuca să faci unul din celebrele tale torturi?

Maddy se îndreptă spre chiuvetă si puse înăuntru bolul de cremă.

- Jessie, esti atât de bună să-i spui bunicii noastre că ar fi mai bine să dispară din faţa ochilor mei?

- Nu mai face pe proasta, interveni Almira. Ştii bine că am făcut ce am făcut doar de dragul tău.

- De dragul meu? întrebă Maddy, furibundă. Nu stiu de dragul cui, dar în nici un caz de dragul meu.

Luă castronul plin de apă din chiuvetă si începu să se apropie ameninmţător de Almira.

- Jessie, sfătuieste-o te rog să se potolească!

- Calmează-te, Maddy, replică prompt Jessie. Aminteste-ţi ziua în care era gata-gata să-l îneci pe Ryan cu furtunul pentru flori si ai descoperit apoi că Allie si nu el a smuls răsadurile abia plantate. îţi aduci aminte? Ai regretat multă vreme accesul ăla de furie, si pe urmă, stii foarte bine că nu-ţi prea place să-ţi ceri scuze.

- Adevărat, întări Almira. Şi apoi, doamna Hadly îţi va scoate ochii la propriu dacă faci dezordine în bucătărie. în locul tău, m-as gândi de două ori înainte de a face un gest necugetat.

Maddy puse la loc castronul si-si luă capul în mâini cu un gest dezolat.

- Am înnebunit!

- Bună ziua. E cineva acasă?

Maddy tresări la auzul vocii lui Matthew.

- Nu, nu, nu. gemu ea. Numai asta nu!

- Am să încerc să-l reţin un pic, ca să ai timp să-ţi vii în fire, propuse Jessie. Şi nu uita să-ţi speli urmele de ciocolată de pe obraz. Şi o veste bună, draga mea: ţi-au dispărut petele.

Era însă prea târziu pentru a evita momentul penibil. Doamna Ballantine - care probabil că a regretat din tot sufletul că nu-l trimisese pe Matthew direct în bucătărie - probabil că râdea în hohote la ora asta, deşi, dacă era

să te bazezi pe experienţă, nimeni nu o mai văzuse vreodată râzând.

Matthew intră în bucătărie. Era îmbrăcat în cămaşă albă, descheiat la gât şi fără cravată, cu aerul unui om care a plecat mai devreme de la muncă şi nu este deloc măcinat de regrete pentru atâta lucru.

- Ce noroc pe mine! Fetele mele preferate s-au strâns în aceeaşi cameră şi. miroase aşa de bine a prăjitură.

Traversă vesel încăperea şi veni lângă Maddy ca s-o sărute tandru pe obraz.

Matthew Garvey era un obişnuit al casei de când, acum trei ani, Ryan îl prezentase familiei după o partidă de golf jucată împreună. Matthew făcea parte din categoria oamenilor care se simt mereu confortabil în propriile haine, fie că negociază un contract important, fie că dispută o partidă de golf. Această perfectă siguranţă de sine îi dădea încredere lui Maddy şi o făcea să se simtă în largul ei.

Inalt, frumos, bronzat, cu părul castaniu ce contrasta cu ochii săi albaştri, băiat ce provenea dintr-o familie bună, Matthew avea toate atuurile pentru a putea plăcea oricui. In plus, era un om foarte drăguţ şi demn de încredere.

Matthew era fiul lui Richard Garvey, fondatorul băncii Garvey. In ciuda acestei legături de sânge, nu beneficiase nici un moment de un tratament preferenţial din partea tatălui său. După obţinerea

diplomei, a început să lucreze la bancă pe un post modest, urcând treptat dar sigur în ierarhie. Acum, la vârsta de treizeci şi şase de ani, cum tatăl lui nu mai lucra la fel de mult ca pe vremuri, ajunsese preşedintele băncii.

Una dintre principalele calităţi ale lui Matthew era constanţa. Şi apoi, era destul de copt pentru a-şi dori copii, destul de cavaler pentru a-şi ţine în frâu dorinţele şi destul de raţional pentru a şti că pasiunea este o chestiune trecătoare.

Logodnicul perfect, ce mai! Sau, cel puţin, un om căruia nu puteai să-i vrei răul.

- Bună ziua, Matthew, spuse Almira, în timp ce Maddy căuta de zor o bastistă ca să-şi şteargă faţa. Ai văzut camionul din faţa casei vecine?

- Nu acum, Allie, zise Maddy printre dinţi.

Apoi, cu un zâmbet forţat, îl luă de braţ pe Matthew.

- Haide să-ţi arăt ce ne-a trimis mătuşa Harriet. Contez pe tine să găseşti un loc unde să-l ascundem.

Matthew se opuse tentativei de a-l scoate pe hol.

- O clipă, Maddy. Nu, Almira, nu am remarcat nimic, dar presupun că tu ştii totul despre noii voştri vecini, începând, desigur, cu numele.

Cu un geamăt surd, Maddy cerşi surorii sale o mână de ajutor. Ştiind din experienţă că bunica lor va face tot posibilul ca să prelungească momentul acesta de secretă plăcere, Jessie interveni:

- Nu e decât un singur vecin, un anume Joseph O'Maley, originar din Philadelphia. Lucrează în informatică sau ceva de genul ăsta.

Gata, spusese tot, în afară de faptul că Maddy fusese foarte aproape de a se căsători cu el acum un an jumate, dar această informaţie putea să mai aştepte.

- O'Maley, repetă Matthew încruntat. Joseph O'Maley Software. Nu-i vorba chiar de celebrul geniu al informaticii? Nu, nu se poate. în fine.

- Dar de ce nu, Matthew? întrebă Almira. Nu ar fi primul om de afaceri din Philadelphia care a cumpărat o reşedinţă de vară în Allentown. Nu văd nimic extraordinar aici.

- Asta e reşedinţă de vară? exclamă Maddy. Casa are şapte camere.

- Oricâte ar fi, e vorba chiar de O'Maley ăla. Şi m-am întâlnit deja cu el. Mi-a zis să-i spun Joe. E un tânăr fermecător şi foarte politicos.

- Bine, ajunge. Eu am plecat, declară Maddy.

Se îndreptă furioasă către uşă.

- Vin imediat, strigă Matthew în urma ei, întrebându-se ce anume o enervase aşa tare.

Probabil că o supărase faptul că O'Maley ăsta cumpărase casa pe care ea o voia. Era de înţeles.

- Hei, Maddy, domnul O'Maley a făcut aceeaşi universitate ca şi tine şi, cum nu are decât cu doi-trei ani mai mult ca tine, s-ar putea să-l cunoşti.

Maddy se opri fără să se întoarcă.

- Se poate să-l fi întâlnit o dată sau de două ori.

Pentru o clipă, se întrebă de ce minţise. Apoi îşi aminti de
ce nu-i vorbise niciodată despre Joe lui Matthew, nici când se refugiase la Allentown, nici când începuseră să se întâlnească, nici când îi ceruse mâna.

Nu-i amintise niciodată despre el, pentru că subiectul era dureros. Să-şi amintească de Joe era ca şi cum şi-ar fi presărat sare pe o rană încă deschisă.

- Rămâi la masă, nu-i aşa?

Se întoarse în sfârşit, rugându-se ca lacrimile din ochi să nu-i trădeze emoţia.

- Avem pulpă de miel, adăugă ea.

După plecarea lui Maddy, Matthew acceptă bucuros prăjitura întinsă de Almira.

- Ştiam că Maddy tot dădea târcoale casei, spuse el, dar nu mă aşteptam să fie atât de decepţionată. Mi-a spus că se gândise să mai stea aici o vreme până când ne găseam altă casă.

- E nervoasă, ca orice viitoare mireasă, explică Jessie. O să-i treacă.

- Bineînţeles, se grăbi Almira să-i întărească spusele. Totul se va aranja cum nu se poate mai bine. Vă promit eu.

Capitolul 5

întins pe un şezlong la marginea piscinei, cu mâinile sub cap, Joe lenevea la soare. Era nouă dimineaţa, iar soarele strălucea fără să ardă.

în casa vecină, Maddy încerca să-şi uite furia. Viaţa era frumoasă. în fine, avea să devină mai bună cât de curând.

în ce-l privea pe Joe, deşi nu se instalase în noua casă decât de douăzeci şi patru de ore, se acomodase perfect.

De dimineaţă, după ce băuse un suc de portocale, înotase puţin în piscină, iar acum stătea la soare, cu o pereche de ochelari scumpi pe nas, ca să se protejeze de soare. Era foarte mulţumit de sine.

îi plăcea şi casa asta cu grădină mare în care florile creşteau în voie şi unde se auzeau cântece de păsărele, atât de diferită de micuţa căsuţă din Philadephia, una dintre zecile identice cu ea, unde crescuse, dar şi de apartamentul său din oraş, mereu plin de vacarmul străzii.

Ce lung era drumul de la cartierul sărac unde se născuse şi până aici, în această frumoasă parte a oraşului!

Era singur, singur-singurel cu reuşita lui. Tatăl său, care îl părăsise pe când avea doi ani şi care nu-l mai

căutase decât atunci când îl văzuse şi el, ca toată lumea, pe coperta revistei Newsweek, şi atunci doar ca să-i ceară bani, nu va împărţi cu el acest succes. Şi nici mama lui, care murise subit la trei zile după ce el împlinise nouăsprezece ani.

Pentru ea, învăţase pe rupte în timpul şcolii, convins că nu va putea urca pe scara socială decât dacă va avea o bună educaţie. Şi muncise şi ca să se întreţină, ca să-şi plătească studiile; lucrase ca ajutor la un aprozar, făcuse pe curierul, se ocupase de distribuirea ziarelor. şi se ocupase şi de pariuri clandestine pentru Jimmy Moscotti, timp de cincisprezece zile, până când mama lui a descoperit toată tărăşenia.

In ciuda diferenţei de talie dintre ei - la cincisprezece ani era deja foarte înalt, iar ea fusese întotdeauna micuţă - maică-sa îl pălmuise şi urlase cât o ţineau puterile că nu se angajase să facă menajul pe la alţii pentru ca fiul ei, pe care se chinuise să-l crească, să ajungă în puşcărie.

A trebuit deci să se întoarcă spăşit la studii. Terminând liceul ca şef de promoţie, obţinuse o bursă de studii la universitatea din Pennsylvania. Din păcate, mama lui nu a trăit să-l vadă terminând facultatea.

In douăzeci şi şapte de ani, învăţase destule, în primul rând de la mama lui, apoi din şcolile prin care trecuse, dar şi din viaţa de stradă a Philadelphiei.

Învăţase multe, dar nu reuşise niciodată să se vindece de ruşinea că se născuse sărac.

Dar acum era bogat, mai bogat decât sperase vreodată şi destul de bogat ca să se convingă că era un om la fel de capabil ca oricare altul sau chiar mai bun decât media, şi că avea dreptul său la fericire.

Dar iată că fericirea asta îl ocolea. Când Maddy îl părăsise pe trotuarul ăla din Las Vegas, cu numai cincisprezece dolari în buzunar, se simţise ca un nomad, cu mai multă imaginaţie decât minte, sperând în iluzia unui viitor mai bun.

De-a lungul anilor, Joe nu încetase niciodată să-şi repete că era fiul mamei sale şi nu copia fidelă a tatălui său, şi sfârşise prin a se convinge. Asta îşi repetase şi când, întors la hotel după tentativa nereuşită de a se căsători, văzuse că bagajele lui Maddy dispăruseră. Furios pe ea, pe tatăl lui şi pe întreaga lume, plecase în căutarea norocului.

Un jet de apă rece îl stropi de faţă şi pe trup.

- Ce naiba.

îşi scoase ochelarii şi clipi din ochi, încercând să distingă în lumina soarelui silueta care îi stătea în faţă.

- E cald; mă gândeam că ai nevoie de ceva. răcoritor.

Pe Joe îl cuprinse furia, dar se linişti la gândul că ştiuse

întotdeauna că ce alesese să facă nu va fi deloc uşor. De altfel, nimic în viaţa sa nu fusese uşor de cucerit. îşi puse palma pavăză la ochi şi întrebă calm:

- Lasă-mă să ghicesc. Tu eşti logodnicul?

- Nu, fratele.

Silueta abia întrezărită în bătaia soarelui întrebă la rândul ei:

- Şi tu eşti nemernicul?

- Veştile circulă repede pe aici.

Joe se ridică şi se şterse, apoi îi întinse mâna.

- Joe O'Maley, la dispoziţia ta. încântat de cunoştinţă, Ryan Chandler. Şi îţi mulţumesc că te-ai mulţumit doar să mă stropeşti. Să fiu sincer, mă aşteptam să mă iei direct la pumni. Maddy mi-a povestit că întotdeauna ai fost gata s-o aperi, cu orice mijloace.

- Să nu mă înţelegi greşit. Nu e din cauză că nu am chef să te pocnesc. Dar ştiu că trebuie s-o fac cu mare băgare de seamă. Dacă Maddy te-ar vedea învineţit la ochi, ar fi în stare să mă certe.

Joe stătu cu mâna întinsă, apoi o lasă să cadă. Aşadar, el era Ryan Chandler. Acum că nu mai era orbit de soare, îşi dădu seama că cei doi fraţi semănau destul de bine. Ryan avea părul la fel de închis ca al lui Maddy şi ochii în aceeaşi nuanţă de verde.

Clătină din cap în semn de compasiune pentru interlocutor.

- îmi pare rău, Ryan, dar fie că mă baţi sau nu, nu mă vei convinge să plec de aici. Am de gând să rămân. Cel puţin până la căsătoria lui Maddy, dacă va avea loc, bineînţeles. Şi aşa ajungem la un alt pariu stupid de-al meu. Maddy ţi-a spus probabil despre ce e vorba.

Ryan fu mirat.

- Şi ai de gând să pariezi un milion de dolari că simplul fapt de a te muta aici o va convinge pe Maddy să renunţe la Matthew? Dar ai un orgoliu impresionant, O'Maley!

- E adevărat, încuviinţă Joe. Dar cred că subestimezi talentul de om de afaceri al agentului imobiliar al familiei Harris, adăugă el. Bineînţeles, nu voi regreta deloc banii dacă voi reuşi s-o împiedic pe Maddy să facă cea de-a doua mare prostie din viaţa ei.

Joe observă că Ryan se încrunta din ce în ce mai tare.

- Repet, O'Maley. Eşti foarte orgolios. De fapt, cred că eşti personificarea orgoliului. Chiar crezi că o vei face pe Maddy să se topească de emoţie pentru că ai cumpărat casa lui Harris?

- Vreau doar să am şansa de a-i dovedi că o iubesc şi că vreau să mă căsătoresc cu ea. Dacă nu reuşesc s-o conving, îi voi dărui casa asta ca dar de nuntă. Cred că-i datorez asta. Nu aş fi unde sunt astăzi dacă nu mi-aş fi dorit din tot sufletul să-i dovedesc că s-a înşelat în privinţa mea.

Timp de o secundă, i se păru că citeşte în ochii adversarului său o uşoară simpatie.

- Ce-mi spui este o poveste de-a dreptul lacrimogenă.

Joe surâse, înţelegând că Ryan nu avea de gând să-l lovească.

- De acord, Ryan, am devenit patetic. Mai mult decât patetic. Sunt chiar disperat. Da, cred că ăsta ar fi termenul potrivit. Când, acum o lună, Almira m-a sfătuit să cumpăr casa Harris, am ascultat-o cu mare interes deşi, între noi fie vorba, planul părea complet nebunesc. Totuşi, trebuie să mărturisesc că până acum funcţionează de minune. Maddy nu poate să mă ignore, doar locuiesc alături de ea.

Ryan luă fără un cuvânt prosopul din mâna lui Joe, şterse un scaun de apă şi se aşeză.

- Şi zici că o iubeşti cu adevărat? întrebă el, privindu-l în ochi. Sau pur şi simplu nu-ţi place să pierzi?

Joe se gândi o clipă.

- Nu suport prea bine eşecurile, recunosc. Iţi garantez însă că, dacă aş fi sigur că Maddy e fericită cu Matthew Garvey, aş dispărea îndată. Almira nu crede că e fericită, m-a convins şi pe mine de asta - a fost o muncă simplă, e adevărat - şi iată-mă.

- Bunica. E a doua oară când o menţionezi. Maddy nici nu mai vorbeşte cu ea, şi nu pot spune că n-o înţeleg. Dar, în sfârşit, a existat şi o recompenseă. Am

avut la cină o delicioasă friptură de miel. Inseamnă că situaţia nu e aşa disperată.

Joe părea dezorientat.

- Almira. bunica voastră . găteşte?

Ryan se ridică.

- Allie ne pregăteşte. compoturi şi ne aduce în pragul nebuniei cu meniurile sale originale. Dar nu ea a gătit friptura, ci Maddy. Când e fericită, când e tristă, când e nervoasă. se apucă să facă de mâncare. Poate că şi tu ar trebui să-i mulţumeşti. Dacă nu mâncam - din pricina ta - o friptură atât de bună, poate că aş fi fost mai dispus să te iau la bătaie.

- Maddy găteşte? repetă Joe, neîncrezător.

Această veste îl uimi peste măsură. Işi putea imagina orice despre ea, dar că găteşte.

- Vorbim despre aceeaşi Maddy?

Ryan îl privi mai cu luare-aminte pe cel care-i frânsese inima surorii lui mai mici. Deşi şi-ar fi dorit să-l poată urî, trebui să recunoască faptul că înţelegea de ce Maddy se îndrăgostise de el. Era un tip plăcut, spiritual.

Exact genul după care să i se aprindă călcâile unei fete ca Maddy. Era un tip care plecase de jos şi reuşise să aibă succes. Şi asta numai datorită priceperii şi perseverenţei proprii.

Ryan îl invidia, deşi el avusese dintotdeauna tot ce-şi dorise. Voia să-l întrebe cum se simte un om care îşi urmăreşte visul şi care nu renunţă la ideile sale.

- Tu te-ai îmbogăţit, iar Maddy a devenit o gospodină perfectă. în mai puţin de doi ani, v-aţi schimbat şi unul şi altul. radical. Mă întreb de ce - sau pentru cine - au fost toate astea! Ar trebui să fie o temă de gândire şi pentru tine, şi pentru Maddy. La revedere!

Ecoul vorbelor lui Ryan îi răsuna încă în minte. Se simţea de parcă ar fi primit un pumn în stomac. îşi aminti de cealaltă bătaie zdravănă pe care o primise cândva de la mama lui şi care îl trezise tot atât de brusc la realitate.

îl privi cum se îndepărtează. Oare îi răspunsese la salutul de adio? Nu era sigur.

Bulversat, se întinse la loc pe şezlong.

Muncise din greu ca să ajungă un om bogat şi respectat, demn de familia Chandler. Se întâmplase chiar să-i depăşească. Iar în tot acest timp, Maddy se antrena ca să devină soţia unui don quijote visător, dar sărac.

- Ce tâmpiţi suntem! exclamă el.

Se ridică şi sări în piscină, sperând să-şi răcorească mintea înfierbântată. Hotărât lucru, Maddy mersese prea departe, de vreme ce era gata să se mărite cu un altul.

***

Jessie oftă uşurată şi se întoarse de la fereastră.

- Ryan vine înapoi. Nu s-au bătut.

- Păcat, spuse Almira. Aş fi dat orice, chiar şi vasul de la Harriet, ca să-l văd pe Ryan enervându-se măcar puţin. Băiatul ăsta este prea raţional. Exact ca tatăl lui.

Jessie o privi uimită.

- Allie!

Jessie se simţea vinovată că începuse şi ea să-şi spioneze vecinii de la fereastra mansardei - cel mai bun punct de observaţie - , dar trebuia s-o supravegheze pe Almira, care dovedise cu vârf şi îndesat că nu era o persoană. prea responsabilă, cu toată vârsta ei înaintată.

- Ai de gând să-l pui pe Ryan să boxeze cu vreun campion de categorie grea, ca să-ţi demonstreze că se poate enerva? Ar trebui să-i faci rost de o coardă, să se apuce de pe acuma de sărit.

- Ei, dar sunt mult mai subtilă decât atât, explică Almira, în timp ce coborau scările către etajul doi.

In faţa uşii care ducea către apartamentul lui Maddy, ea se opri.

- Bineînţeles, cu Maddy nu merg decât metodele brutale. Pentru ca ceva să-i atragă atenţia, trebuie s-o lovească în creştetul capului.

- Felicitări, Allie. Se pare că metodele tale au dat rezultate. Haide, o îndemnă ea să coboare, nu uita că ai programare la coafor. Ştii foarte bine că lui Francis nu-i place să întârzii.

- Vrei să fii sigură că îmi dai de lucru înainte de a mă lăsa singură? Stai liniştită, draga mea. Acum, nu mai am ce face. Am făcut tot ce a depins de mine. E treaba celor doi să meargă mai departe, a lui Joe şi a lui Maddy. De altfel, eu nu manipulez, ci doar exploatez favorabil o situaţie.

- Dar chiar eu te-am auzit promiţându-le servitorilor o primă dacă cei doi se împacă. Dacă nici asta nu e manipulare.

Almira se întoarse.

- Nu fi aşa obtuză, draga mea. Nu numai fericirea lui Maddy e în joc, ştii foarte bine. Fii fată cuminte şi du-te la muncă. Lasă-mă pe mine să mă ocup de restul.

Jessie îşi ascunse lacrimile.

- Dar el a avut de ales şi a ales, Allie.

Almira o mângâie.

- Da, şi a făcut o alegere bună, de vreme ce a preferat un Chandler. Dacă stai să te gândeşti, nu a greşit cu mult. Dar stai fără grijă, mă preocup eu de tot. In altă ordine de idei, de ce nu treci şi tu, înainte de a pleca la fabrică, pe la noul nostru vecin, ca să schimbaţi două vorbe? Vrei să se spună că familia Chandler este total lipsită de maniere?

Jessie era să se împiedice de uimire.

- Să merg la Joe O'Maley? Cred că glumeşti!

Ca materializată din neant, doamna Ballantine apăru pe hol, cu vesta de in a lui Jessie într-o mână şi cheile maşinii în cealaltă.

Fata îi luă cu un gest refelex vesta şi cheile din mână.

- Şi ce naiba vrei să discut cu el?

- Nimic special, draga mea. Nu trebuie decât să accepţi invitaţia lui de a lua masa împreună, să-l duci la club şi să-l îndopi cu friptură. Va fi mai mult decât suficient.

- Vrei să mergem să cinăm la club? Dar, Maddy şi Matthew. A, ia stai o clipă. Mai pui tu ceva la cale. Vrei să mă convingi să-l seduc?

Almira şi doamna Ballantine schimbară rapid o privire.

- Bună idee, pot să spun şi unde să fie. Iţi recomand pavilionul de vară, va fi chiar sub fereastra din faţa mesei lui Maddy.

Jessie le văzu din nou pe cele două privindu-se pe furiş.

- Refuz să mă amestec în chestia asta, Allie! Şi când mă gândesc că-mi spuneai să stau liniştită că tu nu mai faci nimic! Altă minciună! Ar trebui să-ţi fie ruşine! Amândouă sunteţi. imposibile.

- Bine, bine, făcu Almira, cu un aer foarte dezamăgit.

Jessie se relaxă.

- Sunt fericită să văd că ai revenit la sentimente mai bune.

O privi pe guvernantă şi adăugă:

- începeam să mă îngrijorez şi în ceea ce vă priveşte. îmi pare rău că am ridicat vocea, dar ideile voastre sunt de-a dreptul enervante.

Almira se grăbi să răspundă ea în locul femeii.

- Tu nu ridici vocea niciodată, draga mea. Din nefericire, eşti mult prea distinsă pentru a face aşa ceva.

O luă de braţ şi o petrecu până la uşă.

- Dar ai dreptate, în felul tău. In plus, mi-am amintit că eu şi Maddy trebuie să mergem după-amiază la Reding ca să alegem culoarea feţelor de masă. Ar trebui să ne întoarcem până la ora cinei, dar nu se ştie niciodată. Ar fi stupid ca tu şi Joe să mergeţi la club dacă Maddy nu se află acolo!

Jessie redeveni bănuitoare.

- Ce mai pui la cale, Allie?

- Nimic, draga mea. Ti-am spus totul, ţi-am arătat planul meu, iar tu l-ai făcut praf imediat. Mă bucur totuşi să aflu că vei fi acasă şi-i vei putea ţine companie lui Matthew, în caz că noi nu ne vom întoarce la timp pentru masă. Vă veţi înţelege de minune. Haide, nu te mai reţin, ştii cât e Francis de nervos dacă întârzii.

Uşa se închise în urma ei. Dincolo de uşă, Almira şi doamna Ballantine îşi strânseră mâna cu un aer triumfător.

Capitolul 6

Joe se uită la ceas pentru a suta oară. Era deja ora şase şi nici urmă de Jessie Chandler.

Se părea că planul Almirei eşuase. Sora mai mare a lui Maddy trebuia să treacă pe la el la cinci jumătate după-amiază. Oare să se ducă el s-o ia? In nici un caz.

Ii venea să înjure. Seara era distrusă, murea de foame.

Trebuia să mănânce. Va ieşi în oraş oricum, cu sau fără Jessie, şi va descoperi un restaurant cu un meniu care să fie pe gustul lui.

Ideea de a se schimba în haine mai confortabile nu era prea bună. Dacă avea să se întâlnească din întâmplare cu Maddy? Trebuia s-o impresioneze. Iar costumul pe care-l purta era ideal pentru aşa ceva. Ea nu-l văzuse niciodată decât în haine ca vai de ele. Un costum era semnul cel mai clar că se schimbase cu adevărat.

Ieşi în curte, dar îşi aduse aminte că uitase cheile maşinii în birou. Sau în baie? Nu mai ştia. Era mai mereu ameţit, se gândea la mai multe lucruri în acelaşi timp, nu mai putea să se concentreze. Şi asta numai din pricina ei!

Urcă grăbit câte două trepte o dată.

De altfel, poate că era normal să nu-şi mai găsească nimic în casa asta imensă. Ce naiba îi venise să cumpere o casă care nu va fi niciodată completă fără o nevastă, o droaie de copii care să alerge pe holuri, un brad de Crăciun imens de sărbătorile de iarnă şi petreceri între prieteni care să dureze zile întregi, ca în poveşti?

Işi imagina toate aceste bucurii, îşi imagina familia lui peste câţiva ani: el, Maddy şi copiii strânşi în jurul lor.

Dar de imaginat nu era greu. Mai greu era să recunoască faptul că acum se afla foarte departe de toate astea. Era singur şi, dacă într-adevăr Maddy avea să se mărite cu Matthew, nu va mai avea nici casa, pentru că avea să i-o dăruiască. Nici unul din vise nu i se îndeplinea.

Deschise uşa dormitorului şi se opri în faţa fotografiei cu el şi Maddy, pe plaja din Atlantic City.

Se aşeză pe pat. Cu vârful degetului mângâie chipul surâzător al fetei. Erau atât de fericiţi atunci, atât de nepăsători

Intr-o seară, după ce au ieşit de la bibliotecă, s-au oprit la o cafenea din apropiere. Tot bând cafele şi mâncând pişcoturi, tot glumind şi vorbind fără încetare, au şi uitat de ora închiderii. Un chelner a venit să le atragă discret atenţia, apoi ceva mai dur, până când fură gata să fie daţi afară.

Plecară de bună voie şi ocoliră de câteva ori campusul în plimbări interminabile. Le era aşa greu să se despartă!

Dacă Joe ar fi crezut în dragoste la prima vedere, ar fi jurat că se îndrăgostise de Maddy instantaneu. Dar nu era întru totul aşa. De fapt, îl cucerise atunci când îşi dăduse seama că îi vorbea despre ideile sale şi despre informatică de mai bine de trei ore, iar ea nu căscase nici măcar o dată.

- De ce nu mi-ai atras atenţia? întrebase el atunci.

- Păreai aşa de bucuros când vorbeai despre asta. şi apoi, aveai un zâmbet de care nu mă puteam sătura, răspunse ea cu o sinceritate absolut dezarmantă.

Fusese începutul dragostei lor. De n-ar fi fost decât ciudatele împrejurări care-i aduseseră împreună şi tot ar fi fost ceva extraordinar. De atunci, nu se mai despărţiseră niciodată. Învăţau împreună, se distrau împreună şi locuiau împreună, în apartamentul unuia dintre ei, pe rând.

Era prima lor dragoste. Era minunat. Nu se certau, nu aveau probleme, ci doar râdeau, se jucau şi se iubeau şi. mâncau multă pizza rece la masa de prânz.

La sfârşitul semestrului, Joe o ceruse în căsătorie şi începură să-şi facă planuri de viitor.

- Maddy, Maddy, ce bine ar fi fost ca tatăl tău să fie instalator sau tâmplar! şopti el, revenit la realitate.

Se ridică brusc, puse la loc fotografia şi luă cheile. De fapt, nu asta ar fi fost rezolvarea, ştia prea bine. Chiar dacă ar fi fost de aceeaşi condiţie, erau diferiţi prin altceva. Iar problema lor era ceea ce discutaseră deja la ultima întâlnire: încrederea.

Dar s-au schimbat, s-au schimbat amândoi atât de mult!

Obosit de atâtea gânduri, Joe ieşi din nou din casă, trântind uşa în urma lui. In orice caz, era prea târziu pentru a mai da înapoi, acum că se reîntâlniseră. Căsătoria va avea loc peste opt zile, aşa că cel mai bun lucru de făcut era să caute mijloacele ca să-i intre din nou în graţii şi s-o recucerească.

In primul rând, trebuia să pună la punct o stratagemă care să-i asigure intrarea în familia Chandler, acolo unde se afla singura sa aliată; o romantică incurabilă cu mintea uşor plecată, dar cu toate astea singura aliată!

Ajunse la maşină şi-şi dădu seama că uitase cheile casei. Avea două soluţii: fie să plece totuşi să mănânce la un fast- food şi să se gândească acolo cum avea să intre în casă, fie să se ducă la amabilii săi vecini şi să întrebe dacă nu aveau din întâmplare o dublură de la cheile casei Harris.

Mai mult ca sigur că nu aveau, dar măcar era o încercare.

Cu un pas hotărât, Joe traversă peluza care separa cele două locuinţe şi sări gardul.

Inima îi bătea cu putere; viitorul său putea depinde de ce făcea acum şi aici. Va părea ridicol, ştia, dar nu avea nimic de pierdut.

„Ce să pierd? Demnitatea, respectul de sine? In fond, astea nu sunt mare lucru!" îşi spuse înainte de a apăsa foarte hotărât pe sonerie.

După câteva clipe de aşteptare, veni să-i deschidă o fată cu părul castaniu şi ochi mari, albaştri. Era cu siguranţă Jessie.

Fata îl întâmpină cu un zâmbet silit, părând la fel de bucuroasă de vizita lui, pe cât ar fi fost de aceea a unui vânzător ambulant.

- Ce doriţi? întrebă ea.

Işi dădu seama că Jessie îl recunoaşte, dar că se preface că-l vede pentru prima oară în viaţă.

- Bună ziua, domnişoară, spuse el, întinzându-i mâna. Sunt Herb Grattling, deputat. Cred că pot conta pe votul dumneavoastră la viitoarele alegeri din noiembrie. Doriţi să auziţi câteva puncte din programul meu.

- Joe O'Maley!

Jessie se forţa să nu râdă, întinzându-i mâna la rândul ei.

- Am greşit că m-am prefăcut că nu vă cunosc, domnule O'Maley. V-am văzut fotografia pe coperta

Newsweek. Bună ziua şi bine aţi venit în Allentown. Dar am uitat să mă prezint. Sunt Jessie Chandler.

- Nu visez? Dumneavoastră sunteţi Jessie care a luat locul întâi la patinaj juniori? Cea care lua numai note bune la facultate, cea despre care îi aminteau mereu profesorii lui Maddy, spunându-i că nu e o studentă la fel de bună ca sora ei mai mare?

Jessie respinse acest omagiu cu o strâmbătură comică.

- Maddy vorbeşte prea mult câteodată, spuse ea, conducându-l în salon. Matthew, iată-l pe domnul O'Maley!

Joe ezita să intre.

Matthew îi ieşi însă în întâmpinare, cu mâna întinsă.

- Matthew Garvey. Bună ziua, domnule O'Maley. Incântat să vă cunosc.

- La fel, domnule Garvey, replică Joe cu un surâs amabil.

Apoi se întoarse spre Jessie, care studia cu un mare interes
desenul covorului.

- Am venit doar să vă rog să-mi permiteţi să dau un telefon. Mi-am încuiat cheile în casă şi nu mai pot intra. Vreau să sun la un atelier să mă ajute cineva de acolo. Sper că nu vă deranjează.

- Nu, nu, deloc.

Jessie se aşeză pe canapea şi le făcu semn celor doi să ia loc.

- Matthew şi cu mine pălăvrăgeam în aşteptarea lui Maddy, care a ieşit la cumpărături.

Ii zâmbi crispat lui Matthew şi continuă:

- Nu cred că va întârzia prea mult.

- Jessie, doar o cunoşti. Când ajunge în magazine, nu se mai dă dusă cu una cu două. Imi pare rău că te reţin aici, ca să-mi ţii companie, poate că ai altă treabă şi.

Lui Joe i se păru ciudat că cei doi sunt atât de politicoşi unul cu altul. Păreau că abia se cunosc, deşi, potrivit Almirei, se ştiau de ani de zile. Atunci ce putea să semnifice această atitudine? Probabil că nu prea se plăceau. Şi dacă nu se înghiţeau, această răceală era singura cale de a comunica. Sau poate. că era singura cale de a se abţine să nu se arunce unul în braţele celuilalt?

Almira Chandler nu-i spusese nimic de felul ăsta; nici măcar nu adusese vorba despre cei doi. Lucru care, aşa cum o cunoştea, nu-i putea scăpa. Mai ales dacă ar fi considerat că subiectul e demn de interes pentru scopul pe care şi-l propuseseră împreună.

Dar chiar dacă ar fi fost aşa, nu ar fi putut să se folosească de această informaţie.

Oare să încerce s-o recucerească pe Maddy sugerându-i că sora sa, pe care o iubea şi o admira atât

de mult, era îndrăgostită de logodnicul ei şi. sentimentul părea să fie reciproc?

Nu, de o mie de ori nu! Chiar dacă ar fi fost adevărat, nu ar fi folosit o astfel de armă. Maddy trebuia să se întoarcă la el pentru că erau pur şi simplu făcuţi unul pentru altul, nu din alt motiv.

Ca şi cum gândul la ea ar fi fost suficient pentru a o face să apară, paşii fetei se auziră în hol, iar vocea ei răsună veselă.

- Matthew? Te rog să mă scuzi pentru întârziere! Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Allie, a trebuit să trec la ameninţări ca s-o fac să se grăbească! Te asigur că...

Ajunsă în pragul sufrageriei, Maddy rămase fără glas.

- Tu. murmură ea printre dinţi.

Işi reveni însă repede din surpriză şi continuă cu un aer foarte natural:

- Imi pare rău, nu ştiam că avem musafiri.

- Ti-l prezint pe domnul O'Maley. se grăbi Jessie să intervină. Şi-a uitat cheile în casă.

- Adevărat? făcu Maddy cu o naturaleţe pe care Joe o admiră sincer. O întâmplare regretabilă, aş putea spune. Jessie, dacă eşti atât de amabilă, du-te să vorbeşti cu doamna Ballantine. Din câte ştiu, aveam o dublură a cheii casei vecine. Acelaşi lucru i se întâmpla şi doamnei Harris destul de des. Incântată de cunoştinţă, domnule O'Maley!

Jessie ieşi. Joe profită de acest moment şi-i întinse mâna lui Maddy, care se făcu însă că nu vede şi se îndreptă, fără să-l bage în seamă, către Matthew.

Il sărută pe obraz şi-i zise cu o voce tandră:

- Bună, dragul meu!

Joe văzu în asta o încurajare. Dacă lui Maddy nu i-ar mai fi păsat de el, nu ar fi făcut efortul de a se preface că nu-l cunoaşte. I-ar fi povestit totul lui Matthew - de altfel un tip de treabă, păcat că era obligat să se lupte cu el- şi ar fi făcut haz împreună de faptul că ea şi regele informaticii au fost cândva prieteni.

Dar ea nu-i povestise nimic despre dragostea lor, nici despre călătoria la Las Vegas. Logodnicul său nu ştia nimic despre prima ei iubire. Prima şi singura, dacă era să judece după felul în care-l sărutase pe Matthew. Pe obraz. Interesant, nimic de zis. Tot ce spusese Almira Chandler părea exact.

Chiar atunci, bunica Almira cea pusă pe comploturi, pătrunse în încăpere. Lăsă pachetele de cumpărături pe jos şi se aruncă veselă pe canapea.

- Bună seara, tuturor. Joe, sunt absolut încântată să te revăd. Te-ai instalat bine, te-ai obişnuit cu noua casă? Cămaşa asta, trebuie să-ţi spun, îşi vine foarte bine. Se potriveşte cu ochii tăi. Dar sunt sigură că ştiai deja. Pun pariu că ai numai cămăşi albastre. Ce zi, Doamne Dumnezeule! Nici nu vă puteţi imagina câte poţi să descoperi în ziua de azi prin magazine! A fost

nevoie ca Maddy să mă scoată de acolo cu forţa. Poartă cineva măsura treizeci şi opt?

- Eu, răspunse Jessie, intrând în cameră cu o cheie în mână şi întinzându-i-o lui Joe. De ce?

- Formidabil! răspunse Almira, ridicându-se cu un elan copilăresc şi scoţând din ambalaj un neglijeu extravagant.

- Allie. spuse Jessie, făcând un pas înapoi.

- Linişteşte-te, draga mea, făcu Almira calmă.

Făcând un semn discret către cei doi bărbaţi, Allie potrivi lenjeria pe trupul fetei şi o privi admirativ.

Jessie era cât pe ce să se sufoce de nervi.

- Ce părere aveţi, băieţi?

O singură privire către chipul descompus de uimire al lui Matthew îi demonstră lui Joe că Almira era o mare strategă.

- Absolut fascinant, spuse el.

Maddy ridică ochii spre cer.

- Eşti gata, Matthew? întrebă ea.

Joe le deplângea sincer pe cele două fete, puse într-o situaţie atât de dificilă. Cât despre el, situaţia îl amuza. Salonul familiei Chandler devenise un rai al intrigilor şi confuziilor şi numai el şi Almira cunoşteau scopul adevărat al acestor încurcături.

Matthew tuşi semnificativ.

- Da, absolut fermecător, repetă şi el, ca un om bine crescut. Almira, întotdeauna ai avut gusturi bune. Sunt gata, Maddy. Mai vrea cineva să ne însoţească?

Nimeni nu-i răspunse, aşa că Matthew insistă:

- Dar dacă am merge să cinăm împreună toţi cinci?

In ochii Almirei se aprinse o luminiţă. diabolică.

- Aş fi foarte fericită să vin cu voi, dar sunt foarte obosită. Am să mănânc un sandviş şi mă duc la culcare. Nimic nu vă împiedică însă pe voi patru să mergeţi împreună. E o bună ocazie să vă cunoaşteţi.

- Nu cred că. începu Maddy.

- Mie mi se pare o idee excelentă, spuse Matthew, privind către Joe.

- Eu ar fi trebuit să. se grăbi şi Jessie să-şi găsească o scuză.

- Eu zic că ar fi foarte bine să mergem, spuse vesel Joe. Maşina mea aşteaptă afară. Aşa că.

- Dar.

Almira întrerupse la timp protestul lui Maddy.

- Ei bine, iată ce bine s-au aranjat lucrurile! Sper să vă distraţi de minune, dragi copii. Şi. Joe! Să nu-i laşi ocazia lui Matthew să te convingă să-ţi investeşti toţi banii în banca lui. Doar jumătate, ne-am înţeles?

Bunica se ridică, îşi adună de jos pachetele de cumpărături şi ieşi cu mare viteză din încăpere.

- Bătrână intrigantă, bombăni Maddy în urma ei.

Singurul care o auzi fu Joe, care stătea foarte aproape
de ea.

- Mie îmi place foarte mult, şopti el, întinzându-i braţul. Dacă refuzi să mă iei de bărbat, am să-i propun să fugim împreună undeva.

- Excelentă idee! îl felicită Maddy.

Apoi se întoarse cu un aer demn către Matthew.

- Mi-a fost dor de tine, îi spuse cu glas şoptit.

- Şi mie mi-a fost dor de tine, dar sunt fericit că tu şi Almira v-aţi simţit atât de bine împreună.

Joe zâmbi pentru sine.

Asta era discuţie de oameni care se iubesc?

Reclamele la mâncare pentru câini erau mult mai entuziaste şi mai credibile decât acest schimb de replici.

Maddy şi Matthew ieşiră braţ la braţ, iar Joe se întoarse către Jessie.

- Sper că mă veţi ierta pentru astăzi. Ar fi trebuit să vă sun şi să anulez întâlnirea stabilită de bunica mea. începu ea.

- Acum, chestia asta nu mai are importanţă. De altfel, mă bucur că am plăcerea de a profita de compania dumneavoastră. Sunteţi gata să intraţi în rol? Amintiţi-vă că trebuie să mă cuceriţi.

Jessie se opri în capul treptelor.

- Cred că m-aţi înţeles greşit, domnule O'Maley!

- Joe.

- Ascultă-mă cu atenţie, Joe. Nu mă interesează că eşti marele rege al informaticii sau mai ştiu eu ce! Oricine ai fi, nu mă poţi convinge să-ţi fac jocul! Mi se pare ciudat şi totodată foarte sadic, declară rece fata. Am avertizat-o şi pe bunica mea, azi-dimineaţă, îţi spun şi ţie, acum. Maddy e sora mea şi o iubesc. E fericită cu Matthew, aşa că ar fi mai bine să vinzi casa aia, să-ţi vezi de viaţa ta şi să ne laşi în pace.

- Da, sunt foarte fericiţi împreună, spuse Joe, privind înspre cei doi. Fericiţi. ca doi fraţi. Sau ca nişte. cumnaţi, să zicem. Nu ştiu de ce mi-a venit să spun asta. dar cred că se potriveşte.

Jessie se înroşi.

- Ce vrei să spui?

Fără să aştepte răspuns, fata o luă din loc atât de repede, încât Joe abia reuşi s-o prindă din urmă.

- Nu-ţi mai da cu părerea despre familia asta. Nu ştii nimic despre ea! continuă ea, nervoasă.

- Nu ştiu nimic? Aşa crezi? Eu cred altceva. Cred că sunt un fel de trimis divin, singurul capabil să vă scape din situaţia asta tâmpită în care aţi ajuns fără să vă daţi seama.

- N-am s-o fac să sufere pe sora mea.

- Dar nu-ţi cere nimeni aşa ceva. Nici eu, nici Almira.

- In cazul ăsta, ce aştepţi de la mine?

Joe zâmbi, fericit că reuşise să câştige această confruntare. Şi asta fără ajutorul complicei sale!

- Nimic altceva decât să-mi zâmbeşti din când în când şi să-mi permiţi să-ţi răspund în acelaşi fel. Şi. am mai putea să ne şoptim câte ceva, nimic important, doar aşa. ca să vedem ce reacţie va avea draga ta surioară. Vom vedea dacă va rămâne la fel de senină sau dacă. va voi să mă ucidă. din priviri.

- Şi dacă privirea ei îţi va spune că te urăşte? Ce concluzie ai să tragi de aici?

- Vom afla că încă mă iubeşte. Şi sper că asta va fi suficient ca să-ţi aducă liniştea sufletească şi să te convingă să mă ajuţi în continuare. Mâine, de exemplu, ai putea să-mi faci o vizită şi să mă ajuţi să aleg un material pentru perdele . să zicem.

Jessie căzu pe gânduri.

Ii privi pe cei doi.

Maddy şi Matthew mergeau alături, dar fără să se ţină de mână. Ce se întâmpla? Oare Maddy regreta hotărârea luat ă? Dar Matthew?

Argumentele lui Joe puteau fi convingătoare. Mai ales că veneau în întâmpinarea dorinţelor şi speranţelor sale în privinţa lui Matthew.

- Să zicem că am să-ţi dau câteva sfaturi despre cum să-ţi aranjezi mobilierul. E mai plauzibil, răspunse ea.

Joe o luă pe după umeri şi o strânse afectuos la piept.

- Eşti o fată extraordinară, Jessie. Sunt foarte fericit că am să-ţi fiu cumnat.

- Tu nu renunţi niciodată, Joe?

- Nu, şi asta e calitatea care m-a ajutat să ajung celebrul domn O'Maley şi să apar pe coperta revistei Newsweek.

Ajunseră la maşină.

- Crezi că aş îndrăzni prea mult dacă te-aş ruga, mâine, să-mi prepari o porţie de scoici? Şi încă ceva. eu sunt cam mofturos. va trebui să mă rogi foarte frumos să le şi mănânc.

Jessie izbucni în râs.

Auzind-o râzând, Maddy se întunecă.

Joe deschise uşa şi o lăsă pe Jessie să intre în maşină.

Seara se anunţa foarte amuzantă.

Capitolul *1*

„Dacă mai zâmbeşte o singură dată, mă ridic de la masă şi plec" se gândi Maddy, aruncând cu zgomot furculiţa în farfurie. „Şi Jessie asta. cum o putea să râdă aşa, prosteşte? De fiecare dată când Joe deschide gura, începe să gângurească de parcă ar fi o porumbiţă!"

Nu-i venea să-şi creadă ochilor! Jessie nu râdea niciodată aşa.

Cel puţin nu o auzise râzând astfel la nici o glumă, a nimănui!

Părea însă că se amuză într-adevăr copios. La fel şi Matthew. Una peste alta, toată lumea se distra de minune, în afară de ea, care avea o poftă nebună să-i lase singuri sau. să-i strîngă de gât.

Cum naiba li se părea atât de distractiv să vorbească despre megabiţi? Ce poate fi amuzant? E doar un limbaj tehnic, aşa ceva nu te poate face nici să zâmbeşti. Ei una, aşa i se părea.

Nu era o profană în materie de calculatoare, folosea şi ea aşa ceva ca să-şi păstreze în ordine reţetele sau să caute pe net site-uri de grădinărit.

Dar pentru ea calculatorul era foarte asemănător cu maşinile: atâta vreme cât funcţiona corespunzător, nu simţea nevoia să afle ce are înăuntru.

Cât despre conversaţia referitoare la taxe, impozite, valori mobile şi imobile, pe care o întreţinea cu atâta succes Matthew. din partea ei era mai util să discute despre fizica cuantică.

Nu era făcută să fie soţia unui informatician, era clar. Dar în acelaşi timp, trebuia să recunoască sincer, nu se vedea nici în rolul de nevastă de bancher. Era destul de trist, concluzionă ea.

Cu un oftat adânc, încercă să intre şi ea în atmosferă. O privi pe Jessie pe sub gene. Sora ei părea într-adevăr fericită. Cei doi bărbaţi îi acordau maxima lor atenţie, îi aprobau cu entuziasm fiecare remarcă, o ascultau fascinaţi.

In schimb, pe ea o ignorau. Iar asta, se gândi ea era un gest cel puţin nepoliticos, ca să nu spună mai mult.

Şi toate astea din pricina lui Joe. El era cel care lansa subiectele de discuţie, şi, din nefericire, nici nu propunea nimic care să prezinte un cât de mic interes pentru ea. Pe ea o interesau alte lucruri, nu felul în care funcţiona un calculator.

Mai mult, bănuia că Joe ştia foarte bine asta.

Şi acţiona astfel deplin conştient de faptul că Maddy nu era deloc interesată de aceste lucruri. O cunoştea foarte bine doar!

Ii venea să-l taie bucăţi! Şi nici Matthew nu se lăsa mai prejos! Era atât de amabil cu Joe, încât părea că se cunosc dintotdeauna. De acord, Joe O'Maley nu era

vreun fitecine, dar. Avea probabil mulţi bani, poate că avea de gând să-i pună la bancă, de ce nu chiar la banca lui.

Şi Jessie. se purta atât de diferit. era de nerecunoscut. Parcă ar fi luat cine ştie ce drog. Ca şi cum râsul ei prostesc şi fără sens nu ar fi fost de-ajuns, îşi mai şi mângâia părul sau bătea din gene languros ori de câte ori Joe îi spunea ceva.

Maddy chemă chelnerul şi-i ceru o prăjitură cu ciocolată. Când acesta i-o aduse, Jessie făcu ochii mari şi-i spuse cu reproş:

- Doar nu ai de gând să mănânci aşa ceva!

Evident. O ignorase toată seara şi acum îşi amintise de ea doar ca să-i atragă atenţia că face ceva greşit.

- Nu, Jessie, nu am de gând s-o mănânc. Am comandat-o doar ca să am şi eu cu cine vorbi!

Matthew îşi puse braţul pe scaunul fetei:

- Te-am ignorat toată seara, nu?

- Ce mai contează? Doar nu avem mereu plăcerea să luăm masa cu marele Joe O'Maley!

Maddy îi zâmbi lui Joe.

- Vezi tu, eu nu fac parte din aceeaşi specie cu Matthew şi Jessie. Pe mine mă interesează subiecte mult mai prozaice, ca grădinăritul de exemplu.

Joe îşi ceru scuze că o exclusese „fără voie" din discuţie. Cât despre grădinărit, găsea că subiectul este fascinant.

- Mie nu-mi place grădinăritul, interveni Jessie. Este plictisitor şi enervant. De ce să faci cu mâna ta nişte lucruri aşa murdare, când există oameni care pot să-ţi facă o grădină de vis în câteva săptămâni?

- Păi tocmai asta e plăcerea, să faci asta chiar tu. încercă Maddy să-şi demonstreze punctual de vedere.

Era evident enervată şi explicaţia fusese rostită sacadat, ca o ameninţare.

Joe zâmbi şi spuse:

- Sper să nu mai am ocazia să te enervez şi altădată. Mi-a fost de-ajuns, mi s-a făcut deja frică.

Ii făcu un semn lui Matthew şi continuă:

- Ai grijă cu ea.

- O să mă feresc de subiectele plictisitoare.

Toată lumea izbucni în râs, cu excepţia lui Maddy, desigur.

Era incredibil. Nu numai că se distraseră fără să încerce măcar o dată s-o atragă şi pe ea în discuţie, ceea ce era deja inacceptabil, acum iată că începuseră să şi râdă de ea fără nici o jenă.

- Imi pare rău, nu vreau să vă stric seara, spuse ea când îl văzu pe Joe luând o înghiţitură de şerbet din linguriţa pe care i-o întindea Jessie, dar Allie m-a epuizat psihic astăzi. Mă doare capul îngrozitor.

- Şi ai şi o pată roşie pe gât, interveni serviabil Joe. Din fericire, nu ai băut nimic şi ai putea să iei un antihistaminic. }i se întâmplă des?

„Numai când te văd pe tine", zise ea în gând.

- Doamna Ballantine crede că e o reacţie alergică la materialul rochiei de mireasă, explică ea cu voce tare. Ceva trecător.

Matthew privi curios de la Maddy la Joe. Ce naiba se petrecea aici? Maddy nu se purta niciodată urât şi niciodată nu fusese aşa posomorâtă, de când o ştia. Şi Dumnezeu îi era martor că încercase în mai multe rânduri s-o atragă în conversaţie. Degeaba.

De vină era probabil durerea asta de cap. Sau poate că nu-l plăcea pe Joe. Asta ar fi fost ciudat, pentru că băiatul ăsta era chiar simpatic. Prietenos, deschis, amuzant. ce mai, un conviv ideal. Şi părea că o apreciază foarte mult pe Jessie. Cu atât mai bine. Era şi cazul ca fata asta să mai uite de lucru şi să se dedice şi altcuiva în afară de fabrică.

Lui Matthew i-ar fi plăcut s-o cunoască mai bine. Cu toate că îl atrăgea şi într-o vreme chiar se gândise serios la ea ca la o posibilă parteneră, i se părea că sunt prea diferiţi. Ea era o femeie de carieră, iar el îşi dorea o familie.

- Haide, Maddy, se hotărî el. Cred că ai nevoie să te odihneşti un pic.

Joe şi Jessie îi urmară.

- Vă conducem acasă, apoi Jessie va veni până la mine. Mi-a promis că mă ajută să-mi aranjez mobila, zise Joe, luând-o pe mână pe sora lui Maddy.

- Să ne înţelegem, răspunse Jessie cu un ton lejer, eu am să-ţi dau câteva sugestii. Tu vei fi cel care mută mobila.

Incă o dată, Maddy fu singura care nu găsi că gluma fusese amuzantă.

Chipul palid al lui Maddy la despărţire îl făcu pe Joe să se întrebe dacă nu cumva mersese prea departe.

Ajunse acasă împreună cu sora lui Maddy.

Jessie îl ajutase într-adevăr să aranjeze mobila, spunându-i că obosise să tot mintă, apoi o conduse acasă.

In loc să se întoarcă în vila lui, se îndreptă către grădina din spatele locuinţei Chandler.

De ce? Nici el nu ştia prea bine. Poate că nu voia decât să privească la fereastra iubitei lui, ca un romantic adolescent îndrăgostit.

Astăzi o supărase pe Maddy, şi făcuse asta intenţionat. Se comportase ca un nemernic. Avea dreptate Ryan să-l numească astfel. Degeaba susţinuse sus şi tare că făcea toate astea doar pentru ea, că nu era fericită cu Matthew Garvey. astăzi nu făcuse altceva decât s-o rănească.

Matthew era un tip de treabă; un pic cam scorţos, dar un tip cumsecade, care părea să ţină la ea cu adevărat.

Totuşi, nu o iubea. Se vedea clar, din felul în care o privea. Niciodată nu simţise în privirea lui focul dragostei, ci numai o scânteie de prietenie. O prietenie

adevărată şi probabil durabilă, dar nu mai mult decât o prietenie.

Matthew Garvey nu avea un temperament pasional; cel puţin în ce o privea pe Maddy. Ceea ce simţea pentru ea era respect, admiraţie, plăcerea de a împărtăşi cu cineva interesele sale.

Nimic de zis, toate astea erau bune.

Dar iubirea? Pasiunea? Fără asta, viaţa lor ar fi fost atât de banală! Puţină tandreţe, săruturi platonice, două paturi identice, dar separate, şi supă de praz la prânz. Plictiseală de moarte!

O astfel de viaţă părea fadă pe lângă cea pe care ar fi avut-o ei doi. S-ar fi certat, desigur, dar s-ar fi iubit la nebunie. Şi nu s-ar fi plictisit niciodată!

Bun. îşi lămurise ce avea împotriva acestei căsătorii; mai rămânea s-o convingă şi pe Maddy.

- Cine e acolo?

Joe ridică fruntea şi zări chipul lui Maddy la fereastră.

Purta o pijama din bumbac albastru cu desene cu pisici persane, avea părul desfăcut, iar de sub pantalonul destul de lung i se zăreau unghiile date cu ojă roşie. Era pur şi simplu delicioasă.

Joe ieşi din umbră.

- Eu sunt. Mă crezi sau nu, am ieşit în grădină ca să mă ocup puţin de plante. E adevărat că am nimerit în grădina ta, dar intenţia mea era lăudabilă.

Maddy oftă, resemnată.

- Iar tu?

Joe se feri, ca şi cum Maddy era gata să-i dea cu ceva în cap.

- Nu se poate spune că m-ai întâmpinat cu mare entuziasm.

- Bietul de tine!

După aceste cuvinte, nemaigăsind nimic de spus, Maddy îi întoarse spatele, gata să intre înapoi în cameră.

Deodată, îi simţi braţele pe umeri. Evident, venise după ea!

- Joe, zise ea fără să se întoarcă, te rog să ieşi din camera asta şi din viaţa mea. Pentru totdeauna.

- Dar de-abia am intrat.

Maddy încercă să scape de îmbrăţişare, se întoarse şi-l privi cu o expresie enervată. Ochii ei exprimau limpede mânie.

- Adevărat. Ce noroc pe mine! Trebuie să-ţi spun că scenele de astă-seară m-au impresionat la culme. Un joc actoricesc foarte reuşit. Aţi merita Oscarul! Şi tu, şi draga mea soră. Aţi fost pur şi simplu remarcabili.

- Am exagerat, nu? Mă gândeam eu!

Işi luă celebra lui expresie, pe jumătate confuză, pe jumătate satisfăcută, care era răsplătită de obicei de Maddy cu un surâs şi un sărut.

Dar nu obţinu nimic.

- Voiam să te fac geloasă, Maddy, nu să te supăr.

Maddy îl privi în ochi.

- Nu m-ai făcut să sufăr, Joe, pentru că îmi eşti indiferent. Dar te-ai folosit de Jessie, şi asta m-a durut. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că ar putea să-mi facă aşa ceva.

- A fost ideea mea, Maddy, nu a ei. Cred că vodca pe care a băut-o a ajutat-o să intre în rol aşa cum trebuia. Dar nu trebuie să i-o iei în nume de rău. Nu a făcut decât să ajute un biet suflet care se stinge de iubire.

- Nici că aş fi găsit o mai bună descriere pentru tine.

Maddy se apropie şi întrebă fără să-l privească:

- Jessie crede cu adevărat că noi doi am mai putea fi împreună?

Se aflau chiar în camera unde, pe lunga masă acoperită cu in alb, se aflau aşezate cadourile de nuntă. Joe luă un sfeşnic şi-l cântări în palmă.

- Nu ştiu ce să-ţi răspund. Cred că ar trebui s-o întrebi pe ea.

Maddy îşi muşcă buzele.

- Credeam că se bucură pentru mine. Nici un moment nu m-a lăsat să înţeleg că nu crede în relaţia mea cu Matthew.

- Sigur că da, cum ar fi putut? Sunteţi aşa de ... asortaţi, nu? Dar pasiunea? Inima care bate înnebunită de dragoste? Dorinţa de a fi mereu alături de celălalt? Imposibilitatea de a concepe viaţa fără el? în fine, cred că ştii despre ce e vorba, doar am trăit toate astea împreună. Voi doi vă potriviţi, dar asta e tot! Doar atât!

Mi se pare destul de trist! Sincer să fiu, prefer oricând pasiunea dintre noi, cu certurile de rigoare!

Maddy îi luă din mână sfeşnicul şi-l puse la loc pe masă.

- Nu e cum crezi tu, Joe. De fapt, între noi era doar o atracţie. foarte mare, e drept, dar care nu putea să dureze. Cum aş fi putut trăi alături de cineva care ia decizii fără să mă consulte, care minte şi care nu are încredere în mine? Cu toată pasiunea noastră fantastică, vezi bine că am stat despărţiţi un an şi jumătate!

- Iar începem.murmură el.

Strânse pumnii.

- Doamne, ce n-aş da să putem da timpul înapoi!

- Ai face altfel?

Joe se gândi o clipă, apoi răspunse cu sinceritate:

- Nu. Pentru că şi eu am suferit îngrozitor că nu ai avut încredere în proiectul meu şi al lui Larry. Eram aşa sigur pe mine! Şi-mi spuneam că după căsătoria noastră totul se va aranja de la sine.

- Dar ai refuzat categoric să primeşti vreun ban de la ai mei! Mai mult, nici eu nu aveam voie să-i folosesc.

- Aşa e, recunoscu Joe. Nu puteam accepta bani de la un Chandler. Deşi mi-ar fi prins aşa bine la început!

Intoarsă cu spatele, Maddy căuta să ascundă slăbiciunea care o împiedica să respire.

Gândurile îi zburau fără voie la tot felul de lucruri.

Se întreba dacă buzele lui au acelaşi gust.

- Atunci, de ce ai refuzat?

El zâmbi cu tristeţe.

- Nu înţelegi nici acum? Am vrut să reuşesc singur, prin forţe proprii. Am luptat şi am reuşit! Viaţa mea e un lung şir de bătălii.

- A mea, dimpotrivă! zise Maddy, cuprinzând cu privirea camera în care se aflau, simbol al vieţii ei confortabile şi liniştite. Suntem foarte diferiţi, Joe. Iar ce e mai rău e că tu aparţii speciei de oameni care au inventat caruselul.

Joe ridică ochii spre cer.

- Nu înţeleg.

Maddy se îndreptă către o măsuţă plină de cadouri.

- Ştiu că poate părea simplist, dar, de când ne-am despărţit, m-am tot gândit. la tot felul de lucruri, printre care şi faptul că oamenii se pot foarte bine împărţi în două categorii: cei cărora le place să se dea cu în carusel şi restul.

Maddy se plimba prin cameră gesticulând, în încercarea de a-şi explica cât mai bine ideile.

Joe o urma fidel, pas cu pas.

Trecu pe lângă măsuţa plină de cadouri.

El nu apucase să-i ofere darul de nuntă, se gândi cu inima grea. îi era greu şi încerca să amâne acest moment. Ideea că Maddy avea să împartă casa cu Matthew îi făcea rău.

- Mie îmi place în carusel. Mereu mi-a plăcut, răspunse el după o scurtă pauză.

Maddy zâmbi melancolic.

- Bineînţeles. Tu aparţii genului de oameni care nu se gândesc decât la viteză, care cred că e amuzant şi palpitant să faci o astfel de excursie şi care nici măcar nu bănuiesc că s-ar putea întâmpla un accident. Eu fac parte din categoria de oameni care cred că e suficient să se urce în maşinăria aia ca să sară de pe şine.

- E puţin cam radicală viziunea ta, nu crezi? împarţi oamenii în două categorii, în alb şi negru.

Se apropie încetul cu încetul de ea. Ajunse la doar câţiva paşi distanţă.

- Şi e destul de trist că gândeşti aşa. Acum înţeleg de ce l-ai preferat pe Matthew! Pentru că eşti convinsă că nu se va abate niciodată de la drumul sigur şi cunoscut pe care l-aţi ales împreună. Şi probabil tot ăsta e motivul pentru care s-a hotărât să te ia de nevastă. Vreau să spun, te rog să mă crezi că nu vreau să te jignesc, nu prea există nimic serios între voi. Dacă vă vede cineva care nu vă cunoaşte, crede că sunteţi un cuplu căsătorit de ani de zile şi că v-aţi cam săturat unul de altul.

Maddy îşi adună puterile şi-l înfruntă:

- Te înşeli, Joe O'Maley! Află că am făcut dragoste cu Matthew în fiecare noapte săptămâna asta.

- în afară de seara de azi, îndrăzni Joe.

Fără să ştie de ce, se simţea din ce în ce mai bine. Luând în considerare felul în care decurgea discuţia, Joe se gândi că, în ciuda aparenţelor, şansele sale au rămas intacte. Acum, i se ofereau două interpretări posibile. Ori era cel mai optimist om de pe planetă, ori nu reuşise să înţeleagă nimic din viaţă până la vârsta asta.

- Şi în afară de cea de ieri, adăugă el. Şi chiar cea de alaltăieri. De fapt, poate că nu aţi făcut dragoste niciodată.

- Te rog să taci!

Maddy regretă amarnic că avusese proasta inspiraţie să-l implice pe Matthew într-o dispută cu fostul său iubit.

- Bine, să schimbăm subiectul. Despre ce să mai vorbim? Am găsit! replică vesel Joe.

Maddy îl privi, încercând să ghicească ce avea să mai scornească de data asta.

- Uite la ce m-am gândit! Chiar dacă nu ai urcat niciodată într-un carusel, trebuie să fi fost totuşi la vreun bâlci. Altfel, de unde naiba ai aversiunea asta?

Maddy se repezi să-i smulgă vaza din mâini.

- Este un Nove autentic, îl am de la mătuşa Harriet şi valorează o avere. Asta pentru cultura ta generală.

- Nici nu mă îndoiesc.

Ochii albaştri ai lui Joe se aprinseră maliţios.

- Dar ce i-ai făcut bietei femei de a găsit o astfel răzbunare?

Maddy era gata să izbucnească în râs, dar se stăpâni.

- Nu ştiu, zise ea după o scurtă pauză. Credeam că sunt preferata ei. Dar se pare că am trăit în ignoranţă.

Joe ridică din nou vasul.

- Ai putea să-ţi ţii în el floricele.

- E o idee. Eu mă gândeam să i-l dăruiesc lui Allie, dar a ameninţat că mă dezmoşteneşte.

- Bunica ta e o femeie formidabilă.

Abia pronunţă aceste vorbe, că imediat regretă. Instananeu, realiză că vraja dintre ei se destrămase.

- Nu avea nici un drept să se amestece în viaţa mea şi să ia legătura cu tine! exclamă ea. Iar tu nu ar fi trebuit să te iei după ea. Mă voi căsători cu Matthew şi asta nu se poate schimba.

- O, câte supe plictisitoare veţi mânca împreună, şopti el.

- Ce-ai spus?

- Nimic. Vorbeam singur.

Ezită, căutând o formulă politicoasă cu care să-şi ia la revedere.

- . am să mă întorc acasă. Mâine îmi soseşte şi restul echipamentului tehnic şi instalarea îmi va ocupa toată ziua.

- Tu şi jucăriile tale! făcu Maddy cu un surâs trist. Măcar acum ai un birou circular, aşa cum visai?

- L-am făcut de comandă, anul trecut. Mă mir că ţi-ai adus aminte de asta. Te băteam la cap cu atât de multe vise.

- îmi amintesc totul, Joe, nu numai asta.

Maddy se îndreptă către uşă, obligându-l s-o urmeze.

- Şi, mai nou, am şi eu dorinţele şi visurile mele, adăugă ea.

El îi luă mâna şi o mângâie uşor.

- Visuri din care eu sunt alungat.

- Dar în care erai prezent altădată, suspină ea.

- Ce poveste tristă! Unde sunt sfârşiturile fericite de altădată?

îi strânse mâna, apoi îi dădu drumul cu un oftat.

- Dar nu vreau să renunţ, Maddy. Am putea fi fericiţi împreună, ştii foarte bine. Totul e să-mi mai acorzi o şansă. E imposibil ca stupidul meu orgoliu să fi distrus totul.

- Orgoliul tău, orgoliul meu. Ce importanţă mai are? Am crezut că te iubesc, dar acum nu mai sunt atât de sigură. Nici măcar nu mai ştiu ce înseamnă iubirea. Ştiu doar că, pentru prima dată în viaţă, am ales ca interesul meu să primeze. Sunt fericită, Joe. Sau cel puţin eram, înainte ca tu să apari. Trebuie să dispari din viaţa mea, să te întorci de unde ai venit şi să mă laşi să urmez calea pe care mi-am ales-o. Cred că e cea mai bună soluţie pentru mine.

- Dar pentru Matthew? La el nu te gândeşti? Ştie că nu-l iubeşti?

Maddy nu putea minţi. Nu acum. Aşa că evită să răspundă.

- întoarce-te acasă, Joe. E deja târziu.

El o privi şi-i ghici în ochi tristeţea. Acum un an şi jumătate o rănise . Acum, iată că făcea acelaşi lucru. Ar fi vrut s-o poată lua în braţe, s-o strângă tare, s-o sărute. Ar fi vrut s-o poată proteja, să-i spună că nu o va mai face niciodată să sufere.

Dar se mulţumi s-o mângâie pe obraz, apoi ieşi în noaptea de afară.

Capitolul 8

- Mâncărimile astea sunt doar nişte semnale de alarmă. Nu par să fie grave.

Maddy îşi trase la loc tricoul. Se hotărâse în sfârşit să se ducă la doctor, adică la Linda Garvey, sora lui Matthew.

Schiţă un zâmbet nesigur.

- Ar trebui să mă bucur că nu sunt în fază terminală.

- Văd că nu ţi-ai pierdut simţul umorului. Dar cum reacţionezi la antihistaminice?

Maddy coborî de pe masa de examinare, blestemându-l în gând pe Joe. Dacă nu s-ar fi mutat alături de ei, dacă nu ar fi flirtat cu Jessie, dacă nu ar fi venit după ea s-o convingă că avusese dreptate.

- Pe la ora trei dimineaţa mă apucase o mâncărime de-mi venea să folosesc şmirghelul ca să mă scarpin.

Linda ridică ochii de pe reţetă.

- Cred că ar fi un tratament cam radical. Am să-ţi prescriu un unguent foarte bun, care ar trebui să-ţi calmeze mâncărimile. Şi nişte pastile. Dacă în douăzeci şi patru de ore nu te simţi mai bine, caută-mă din nou, chiar şi acasă dacă nu am program de consultaţii. Ai numărul, da? Maddy!

- Da?

Linda îi făcu semn să se aşeze, apoi îşi trase un taburet în faţa ei.

- Ce se întâmplă cu tine?

Maddy evită s-o privească în ochi. Semănau atât de mult cu cei ai lui Matthew!

- Ce se întâmplă? Ca să fiu sinceră, nu prea ştiu. Urmează să mă căsătoresc săptămâna viitoare şi mai sunt atâtea de făcut. de aranjat cu florăriile, de vorbit cu fotograful. Toată agitaţia asta mă stresează.

- Sunt sigură că mai sunt încă multe de făcut. De vreme ce nu am trecut încă prin asta, trebuie să recunosc că nu m-am gândit la acest aspect al problemei. Dar mai e ceva, Maddy, sunt sigură. Matthew spune că toate pregătirile merg foarte bine. Atunci, ce te frământă cu adevărat?

Maddy se scărpină pe braţ.

Cu un an şi jumătate în urmă, se aflau în aceeaşi situaţie. Nici atunci, nici acum, Maddy nu-i povestise despre Joe.

- Singurul lucru care mă îngrijorează sunt chiar mâncărimile astea. Nu mă lasă să dorm şi, orice aş face, continuă să se extindă. Când stau întinsă în pat, par să se calmeze. Imediat ce mă ridic însă, revin. Azi-dimineaţă, când mă uitam în oglindă, m-am trezit cu sute de pete mici şi roşii pe faţă! Cred că e suficient ca să înnebuneşti!

- Şi inversul este valabil. Starea ta de nervozitate poate provoca mâncărimile. Şi să nu-mi spui că ai alergie la materialul pentru rochia de mireasă. Vreau să ştiu motivul acestei alergii.

Maddy se încruntă.

- Puţin mai devreme mi-ai spus că nu e nimic grav!

- Nici nu e. Mâncărimile trădează însă o stare de nesiguranţă interioară.

- înţeleg, răspunse Maddy, oftând.

Deodată, îşi dădu seama cu groază că-şi trasase pe pulpa piciorului descoperit de bermude cele trei litere ale numelui lui Joe. Urmele roşii se zăreau limpede pe pielea ei albă.

Linda îi urmări privirea şi zări urmele. Se încruntă. Maddy se ridică în grabă şi se îndreptă către uşă, bâlbâindu-se:

- Trebuie să plec. Am întâlnire cu.

Dar dacă Linda avea aceiaşi ochi ca ai lui Matthew, nu moştenise şi aceeaşi fire blândă. Arătând poruncitor cu degetul către scaun, îi ordonă viitoarei cumnate să se aşeze.

Maddy ascultă.

- Doar nu ai de gând să mă ţii prizonieră până îmi smulgi o mărturisire, nu? Hmm. se pare că da. Dar nu uita de obligaţia de a păstra confidenţialitatea, Linda. Nu ai dreptul să repeţi ce-ţi voi spune acum, în calitate de pacient.

- E un pasaj foarte important din jurământul lui Hipocrate. îl reţin foarte bine. Şi acum, Maddy, trebuie să-mi spui ce se petrece. Cine e Joe?

Maddy începu să plângă.

- Ah, Linda, totul e aiurea. Uită-te la mine! Nu am mai dormit de două nopţi, mănânc atât de mult încât nu am să mai încap în rochia de mireasă şi sunt plină de pete.

Linda aşteptă să termine, apoi se ridică şi-i aduse un pachet de şerveţele ca să-şi şteargă ochii înlăcrimaţi.

- E un început. Continuă! Cred că tot nu-mi spui totul. Cine e Joe?

- Nu pot să-ţi spun despre el. Eşti sora lui Matthew şi.

Linda o privi grav.

- înţeleg. a apărut altcineva.

- Nu! protestă violent Maddy. în fine, e cineva din trecut, dar nu mai contează în viaţa mea astăzi. Doar că. a cumpărat casa vecină. şi. Linda, e absolut groaznic, îmi tulbură din nou viaţa, reuşi Maddy să explice printre suspine. Crede că ar trebui să mă căsătoresc cu el şi nu cu Matthew! Şi Allie. Allie spune, ah, o cunoşti doar, Linda.

Maddy o privi implorând ajutor.

- Ce să mă fac?

Prima reacţie a Lindei fu să se gândească la fratele ei şi la suferinţa lui.

Dar reuşi să alunge acest gând. Maddy îi era pacientă şi trebuia să analizeze cu obiectivitate mărturisirile ei.

în plus, Maddy era o fiinţă pe care nu te puteai supăra. Era ca şi cum te-ai fi supărat pe o floare pentru că voia să înflorească. Maddy era. Maddy. O fată simplă, sinceră, simpatică, cinstită, adorabilă. Era dintre cele mai bune fiinţe de pe pământ. Mai mult, era sigură că Maddy nu ar fi făcut pe nimeni să sufere intenţionat; mai degrabă şi-ar fi tăiat o mână. sau s-ar fi acoperit de pete din cap până în picioare.

- Vrei să-ţi spun părerea mea? Dar cred că deja o ştii.

- Te înşeli, Linda, mâncărimile au început cu cel puţin o oră înainte de apariţia lui Joe.

- O oră? Şi ce făceai atunci?

- îmi probam rochia de mireasă.

- Şi?

- M-am gândit la prima mea toaletă de mireasă şi la cum l-am părăsit pe Joe în Las Vegas, în faţa capelei unde trebuia să ne căsătorim acum un an şi jumătate.

O privi pe Linda.

- Matthew nu ştie povestea asta. De fapt, n-o ştie nimeni, în afară de Allie, Jessie şi Ryan.

Pentru o clipă, Linda regretă că nu se făcuse astronaut, aşa cum îşi dorise cândva. Era o meserie cu mult mai simplă. Cel puţin nu ar fi fost obligată să stea şi s-o asculte pe logodnica fratelui său povestindu-i cum îşi abandonase primul iubit în faţa altarului. Bănuia că povestea avea să se repete.

Rupse reţeta, luă o altă filă şi scrise o nouă prescripţie.

- Uită de unguent. Am să-ţi dau un antihistaminic mai puternic şi un calmant uşor. Draga mea Maddy, nu cred că ai de ales. Ori îi povesteşti totul lui Matthew, ori vei continua să te scarpini toată viaţa.

- Dar. după ce ne vom căsători. începu Maddy.

Se opri, uimită.

- Nu e nici o altă scăpare?

Linda o îmbrăţişă.

- Nu mai plânge, Maddy. Tot ce trebuie să faci este să te eliberezi, să vorbeşti despre problema care te apasă. Secretul îţi dă un sentiment de vinovăţie şi de asta te-ai îmbolnăvit. Atâta vreme cât nu vei rezolva aceste probleme, nimic altceva nu te poate ajuta. în ciuda progreselor făcute, medicina nu a reuşit încă să rezolve problemele de conştiinţă.

- Alo, Larry, tu eşti? Laudă-mă, încurajează-mă, spune-mi ceva care să mă facă să mă simt mai bine, te

rog. Adu-mi aminte că întotdeauna mi-a fost milă de animale, că nu-mi stă în caracter să fac pe cineva să sufere, că nu support să văd o femeie plângând. orice.

La capătul celălalt al firului se auzi vocea autoritară a lui Larry:

- Ce naiba ţi s-a întâmplat?

Joe se aşeză pe şezlong şi-mi mută mobilul de la o ureche la alta.

- Nu ştiu. Am cumpărat casa vecină cu reşedinţa Chandler şi prin urmare locuiesc alături de Maddy. La început, părea o idee bună. Era un bun pretext să reluăm legătura. dar acum nu mi se mai pare la fel.

- Ştiu, ştiu. E un gest stupid, dar e în genul tău. Altceva?

- Crezi că nu-i de ajuns? Bine. se mărită săptămâna viitoare.

Dacă trebuia să-i spui lui Larry o veste despre care bănuiai că avea să-l lase cu gura căscată, era mai bine să-ţi iei măsuri de precauţie. Joe îndepărtă telefonul de la ureche.

Reacţia lui Larry fu cea aşteptată.

- Vrei să spui că ai aruncat pe fereastră o grămadă de bani doar ca să fii vecin cu fata care ţi-a distrus viaţa? Am priceput bine?

Un scurt moment de tăcere urmă acestei explozii de sinceră enervare. Apoi, Larry reluă cu un ton ceva mai calm:

- De ce ai făcut asta?

- Pentru că sunt un optimist fără leac? sugeră Joe. îmi închipuiam că nu trebuie decât s-o privesc în ochi o singură dată, pentru ca să renunţe la tot şi să se întoarcă la mine. Dar mă urăşte, Larry! Simpla mea vedere o umple de bube! îţi dai seama? Sunt îndrăgostit de o femeie care e alergică la mine. Haide, zi-mi ceva drăguţ! Nu mai am o clipă de linişte, viaţa mea e dată peste cap!

- Văd. Dar am o soluţie. Două săptămâni petrecute într-o cameră capitonată într-o clinică bună te vor face să te simţi mai bine.

- Văd că nu prea o placi pe Maddy.

- Dimpotrivă, îmi place foarte mult, răspunse Larry după câteva momente. Cum să n-o placi? E blândă, dulce, drăguţă şi, până să te lase în Las Vegas, credeam că e un înger trimis de Dumnezeu ca să te aibă în pază. Ia adu-ţi aminte! Te băteam la cap de doi ani să începem afacerea... şi tu, nimic! Până nu ai realizat că trebuie să ai banii tăi ca să te poţi căsători cu Maddy, nu te-ai hotărât să ne apucăm de treabă. Aşa că fără Maddy nu am fi reuşit. Bineînţeles că îmi place de ea. Ce nu-mi place, e felul în care te-a părăsit.

Joe căzu pe gânduri.

- Ce mă fac, Larry? întrebă el deodată. Când am pierdut-o prima dată, am fost distrus. Nu am să supravieţuiesc unei noi despărţiri.

- Nu poate fi o despărţire, de vreme ce nu sunteţi împreună. Dacă îl iubeşte pe viitorul ei soţ, nu ai nici un drept să-i strici fericirea.

- Dacă îl iubeşte, desigur că nu.

Îşi îndreptă privirea către casa vecină. Maddy nu era acasă, o văzuse plecând cu maşina acum o jumătate de oră, dar simpla vedere a ferestrelor camerei sale îl făcea să se simtă mai bine.

- Doar că eu nu cred că-l iubeşte, reluă el. Nu e îndrăgostită de el, dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun.

- Ah! Dar dacă doar ţi se pare?

Câteodată, Joe era foarte mulţumit că Larry era mai mare decât el. Avea patruzeci şi unu de ani şi, în ciuda idelor trăsnite pe care le avea câteodată, Larry era mai înţelept, mai echilibrat şi mai calculat decât Joe. îl încuraja să-şi urmeze ambiţiile, dar îl sfătuia întotdeauna să fie ceva mai raţional, împiedicându-l s-o ia cu adevărat razna.

în alte momente însă, cum se întâmpla acum, maturitatea lui Larry îl enerva. I se părea că Larry profită de diferenţa de vârstă ca să se erijeze în rolul de tată. Nu-i plăcea deloc senzaţia că i se face morală.

- Nu vreau să facă o greşeală care să ruineze trei vieţi, insistă el.

- Destul cu tâmpeniile, Joe. Zi-mi mai bine cum ajung la tine.

- Nu te-am sunat ca să vii aici şi să-mi porţi de grijă. Pot să mă descurc şi singur, crede-mă.

- Atunci, de ce m-ai sunat?

Joe tăcu.

Cu Larry nu-i mergea. îl cunoştea prea bine.

Aşa că renunţă la orice mândrie şi recunoscu că avea nevoie de el.

- O iei către nord-est şi. începu el să-i explice drumul.

***

Pe la prânz, sosi mâncarea. Jessie şi Ryan se aşezară la lunga masă de consiliu, în faţa farfuriilor cu hamburgeri şi cartofi prăjiţi. De opt ore munceau continuu şi nu apucaseră încă să mănânce. în schimb, băuseră litri de cafea. Se hotărâseră să mănânce de prânz, apoi să rămână să lucreze în continuare, până la ora şase după-amiază sau chiar mai târziu, dacă era nevoie. Era stilul lor obişnuit de lucru. Ryan şi Jessie erau total dedicaţi afacerii de familie.

Tot ronţăind, Jessie privea foile risipite pe masă.

- Cred că ar fi timpul să răspunzi mesajelor primite. Melissa, Joanne, Beth, Missy. din nou Melissa. E aceeaşi? Nu, numărul e diferit. Althea. Ce or vrea?

Ryan presără puţină sare pe un hamburger.

- Vor să ştie cine o să mă însoţească la nunta lui Maddy, dacă am deja o parteneră cu care să mă duc. Şi doar îi spusesem Jannei să le explice că am să apar singur. Bun, în privinţa contractului Fuller.

- Ce idiot! exclamă Jessie, aruncând bileţelele cu mesaje într-un coş de hârtie. Să-i spui unei femei că vei fi singur, este ca şi cum ai agita o cârpă roşie în faţa unui taur.

Ryan se lăsă pe spate în scaun.

- Am să-i transmit Jannei.

Jessie clătină din cap.

- Bună idee. Dar de ce te-ai hotărât să mergi singur? Vreau să spun.

Arătă înspre coş.

- . nu ofertele îţi lipsesc.

- Nu ştiu, Jessie. Cred că am obosit să tot resping elegant avansurile tuturor candidatelor la căsătorie.

- Munceşti prea mult, dragul meu! zise afectuos Jessie. Ar trebui să fii flatat de faptul că fetele îţi fac curte. Toată lumea ştie că nunţile sunt cumva excitante. pentru sexul slab.

Ryan luă un dosar, prefăcându-se că-l studiază cu mare atenţie.

- Da? Nu credeam că ştii atât de multe pe tema asta... Dar tu, Jessie, ţi-ai ales cavalerul? Dacă nu mă înşel, vei veni tot singură. Te tot aud spunând că eşti

prea ocupată cu pregătirile pentru rolul de domnişoară de onoare pentru a te mai gândi la astfel de prostii.

- Aici nu-i vorba de mine! ripostă Jessie, luând la rândul său un teanc de hârtii în mână, cu aerul că uitase să rezolve ceva foarte important.

Era o trăsătură caracteristică familiei Chandler!

Pentru a evita confruntarea cu probleme dureroase sau stânjenitoare, amândoi preferau să se refugieze în muncă.

- Ce părere ai de Allie? reluă ea. Susţine sus şi tare că va merge la nuntă cu Joe O'Maley.

Ryan se strâmbă.

- N-o să îndrăznească. Deşi. ar fi capabilă! E ciudat, comportamentul ei te face să crezi că nu-l place deloc pe Matthew. Când colo, ştim foarte bine că îl adoră. La fel procedează şi cu Maddy. Biata copilă! Allie s-a purtat cu ea atât de. nepotrivit încât, dacă aş fi în locul ei, nu aş mai şti ce să cred. Drept dovadă, Maddy e din ce în ce mai nervoasă.

- Allie crede că procedează bine, crede că nu face altceva decât s-o ajute.

Uite că începuse să-i ia apărarea! se miră Jessie.

Dar în sufletul ei ştia că are dreptate să ţină cu Allie. Bunica lor încerca un lucru de bun simţ, şi anume să-i deschidă ochii lui Maddy. Chiar dacă asta însemna să-i dea peste cap viaţa bietei Maddy tocmai când lucrurile

păreau aranjate, Jessie ajunsese să creadă că un om responsabil nu putea face altfel.

Pe de altă parte, intervenind în viaţa surorii ei, intervenea inevitabil şi în destinul lui Matthew. Prin urmare, chiar şi în viaţa ei, a lui Jessie. Lucrurile aveau logica lor. Or, Allie avea o logică foarte personală!

în fine, ceea ce conta era faptul că, de bine de rău, această logică putea salva trei oameni de la o alegere greşită. pe viaţă.

Chiar dacă se detesta pentru asta, Jessie le devenise în secret complice celor două vajnice femei şi, din momentul în care înţelesese adevăratul lor scop, nu înceta să le felicite în gând pentru planurile lor.

- Allie e convinsă întotdeauna că face bine. Aşa cum a fost luna trecută, când mi-a aranjat întâlnirea aia fără să mă consulte. Biata fată! Şi bietul de mine! Era să murim de plictiseală. Cu toate astea, trebuie să recunosc, de la intrarea în scenă a lui Joe O'Maley se comportă absolut exemplar! Rămâne să vedem dacă e un semn bun sau rău.

Jessie zâmbi.

- Asta dacă mai avem chef să aflăm ceva.

Capitolul 9

Maddy se întoarse în sfârşit acasă pe la ora trei după-amiază. După ce plecase de la cabinetul Lindei, se dusese direct la farmacie şi-şi cumpărase medicamentele recomandate, apoi, negăsind altceva mai bun de făcut, se plimbase cu maşina mai mult de o oră.

Plictisită şi înfometată, se hotărî apoi să oprească şi să ia masa într-un restaurant din apropiere.

Comandă o salată şi o sticlă de apă minerală, înghiţi comprimatele şi apoi se opri, indecisă.

Oare trebuia să ia antihistaminicul şi calmantul împreună? Linda îi dăduse toate indicaţiile necesare şi o avertizase cu privire la ceva. dar ce anume nu-şi mai aducea aminte. Sinceră să fie, ascultase foarte distrată toate sfaturile medicului. Constată cu uimire că nu-şi mai aducea aminte mare lucru.

în orice caz, era prea târziu ca să se mai gândească la asta. Luase deja medicamentele şi nu mai avea cum să repare greşeala, dacă făcuse vreuna.

Mâncă salata în linişte, bucurându-se de acest moment de relaxare şi încercând să profite de scurtul răgaz de singurătate ca să mediteze la viaţa ei şi la situaţia disperată în care ajunsese.

Mai întâi, trebuia să recunoască faptul că viaţa ei era complet dată peste cap şi că lucrurile nu aveau să se schimbe până când nu-şi mărturisea sieşi cauza şi nu lua o decizie salvatoare.

Apoi, ajunse la concluzia că această decizie trebuia să fie una radicală. Destul încercase să întoarcă spatele problemelor, destul ignorase adevăratele cauze ale nefericirii ei!

Dar medicamentele astea erau într-adevăr foarte eficace! Atât de eficace încât fu nevoită să deschidă radioul maşinii, ca să nu adoarmă la volan, pe drumul spre casă. Partea bună era că mâncărimile dispăruseră şi că începuse să întrevadă chiar o mică licărire de speranţă în viaţa ei disperată.

Conştientă că această ameliorare a moralului se datora exclusiv medicamentelor şi că problemele sale nu se puteau rezolva cu un cocteil de pilule, fu totuşi destul de recunoscătoare pentru acest vag sentiment de destindere şi siguranţă.

în această stare, ajunse înapoi la reşedinţa Chandler.

Parcă maşina şi încercă să se strecoare discret în casă. Dar, cedând unui scurt şi subit moment de euforie, traversă holul în paşi de dans.

- Allie, doamnă Ballantine! exclamă ea, zărindu-le pe cele două în salon, mă aşteptam să vă găsesc în bucătărie, preparând vreun elixir vrăjitoresc.

Destul de mulţumită de originala ei ironie, făcu o pauză scurtă, apoi reluă:

- Bun, l-aţi găsit pe Joe, l-aţi adus aici ca să-mi otrăviţi existenţa, acum ar trebui să treceţi la numere de magie adevărată. Vă sugerez să-l înviaţi pe Elvis şi să vă apucaţi să scoateţi iepuraşi din pălărie.

- Maddy! zise Almira, îngrijorată.

Se ridică, o luă cu mare precauţie de mână şi o conduse uşor către canapea.

- Să nu-mi spui că ai băut! adăugă ea pe un ton de reproş.

- Nu am băut. Chiar deloc, replică Maddy, cu un zâmbet misterios. Doar am reflectat la diferite aspecte ale vieţii. Vrei să-ţi spun la ce anume? Ei bine, liniştete-te, îţi spun: m-am gândit că, una peste alta, superficialitatea nu e un defect catastrofal.

Cele două femei schimbară o privire uimită.

- îi trebuie o cafea foarte tare şi foarte neagră, decretă guvernanta. Mă ocup imediat de asta.

- Nu pricepi? continuă Maddy. Dacă preferi să vezi doar aparenţa lucrurilor, nu mai trebuie să-ţi baţi capul cu angoase, remuşcări, vinovăţii, lacrimi şi decizii greu de luat. Şi gata. cerul devine mai albastru, florile mai roşii, de un roşu incredibil de frumos.

Cu un oftat de fericire, Maddy se lăsă să cadă pe spate.

- Nimeni nu mai trebuie să sufere, nimeni nu mai suferă. Iar dacă suferă, eu nu sunt obligată să-mi dau seama de asta. Iar Joe O'Maley poate să fie cel mai frumos bărbat de pe pământ, mi-e perfect egal!

După acest discurs ciudat, Maddy o privi în ochi pe Almira şi-i spuse fără nici o legătură:

- Au mai rămas cumva prăjituri? Am poftă de ceva dulce. îmi stă bine mai grăsuţă, toată lumea mi-a spus.

- Poate că am mers prea departe, murmură Almira pentru sine. Am s-o sun pe Linda Garvey. zise ea tare, privind spre Maddy, care, cu pleoapele aproape închise, moţăia pe canapea.

Zece minute mai târziu, susţinută de braţele puternice ale doamnei Ballantine, Maddy reuşi să stea aşezată în fotoliu, în timp ce Almira îi dădea cafeaua cu linguriţa.

- Da, Maddy a fost la Linda azi-dimineaţă pentru mâncărimile alea ale ei, explică pentru a doua oară Almira către doamna Ballantine. Linda crede că lipsa de somn combinată cu tratamentul prescris au dat-o gata pe Maddy.

- Credeţi că ne aude? întrebă guvernanta cu o voce incredibil de blândă pentru stilul ei obişnuit.

- Tot ce ştiu e că nu a găsit cu cale să asculte sfaturile Lindei. răspunse Almira.

Cu zâmbetul pe buze, Maddy începu să fredoneze o romanţă în care era vorba despre lună, stele şi luna iunie.

- . şi se pare că reacţionează prost la medicamente, reluă Almira. îi mai dăm puţină cafea şi o punem în pat. Am de gând să suprim din tratament antihistaminicele. Linda e de părere că cel mai bun remediu în cazul ei e somnul. Mă întreb de ce anume suferă.

- Mi-e somn, şopti Maddy, cu capul culcat galeş pe umărul doamnei Ballantine. Poate am să visez ceva frumos.

Guvernanta o ignoră, dar îi răspunse Almirei, mormăind cu dispreţ:

- Cum îndrăzniţi să vă puneţi întrebarea asta? Doar ştiţi foarte bine cine o face să sufere pe fetiţa noastră. Dumneavoastră şi numai dumneavoastră, doamnă Chandler! Cu ideile dumneavoastră tâmpite! E limpede ca lumina zilei! Ah, mi-e pur şi simplu ruşine că m-am amestecat în aşa ceva.

- Haide, nu avem de ce să dramatizăm atâta. Câteva ore bune de somn îi vor reface moralul.

- Dar ce a luat?

Doamna Ballantine o întinse cu grijă pe Maddy pe canapea, îi scoase pantofii şi o acoperi cu o pătură.

Almira, care spera s-o aibă în continuare aliată în războiul căsătoriilor, îi ascunse doamnei Ballantine faptul că Linda îi prescrisese copilei calmante.

- A luat o doză mare de antihistaminice, asta a luat. în fine, bine că doarme. O vom lăsa să doarmă şi între timp ne vom ocupa de cea de-a doua etapă a planului nostru.

Doamna Ballantine se enervă cumplit şi, pentru un scurt moment, păru gata să explodeze.

- Eu am terminat cu chestiile astea, doamnă Chandler, gata! Nu am de gând să vă mai ajut! Aţi mers prea departe. Ia priviţi la biata copilă! Nici nu mai ştie pe ce lume e!

Almira privi gânditor către Maddy.

- Aveţi perfectă dreptate, e complet dezorientată. Nici că am putea găsi un moment mai bun ca să-i administrăm un alt tratament. recuperator.

- Vreţi s-o ucideţi? întrebă doamna Ballantine cu interes.

- Nu. ce tot spuneţi! Vreau doar s-o predau întreagă în braţele lui Joe O'Maley, căruia îi aparţine de drept, ştiţi asta la fel de bine ca mine. Şi ea ştie, de altfel, dar e pur şi simplu prea încăpăţânată ca să recunoască.

- Sunteţi sigură?

- Pe deplin!

Cu aceste cuvinte, Almira ieşi din cameră ferindu-şi privirea, pentru ca guvernanta să nu-i poată vedea expresia nehotărâtă. Ah! de s-ar termina mai repede, mai repede, mai repede, până nu începe să se îndoiască. de faptul că avea întotdeauna dreptate.

***

Maddy se trezi când auzi ceasul de pe şemineu bătând ora patru. Rămase un moment întinsă pe spate, întrebându-se cum se întâmplase să adoarmă la ora asta şi, în plus, pe canapeaua din salon.

Clipi din ochi, încercând să se reculeagă. „Medicamentele", înţelese ea deodată. Nu-i venea să creadă că se pusese într-o astfel de situaţie. Prostia de care dăduse dovadă o indignă.

încercă din nou să se concentreze.

Iată că acum avea şi răspunsul la întrebarea cu privire la modul de administrare a medicamentelor. Nu trebuia să ia ambele pilule deodată.

Cu toate regretele şi reproşurile pe care şi le făcea, se simţea destul de bine şi de odihnită. După evenimentele ultimelor zile, această constatare era întrucâtva interesantă.

- A, te-ai trezit, se auzi vocea Almirei, dintr-un colţ al camerei.

Maddy ridică privirea şi-o văzu apropiindu-se.

- Ştiai că sforăi? Un Chandler nu sforăie niciodată, Maddy. Probabil că ai moştenit-o pe mama ta.

Maddy îşi dădu la o parte o şuviţă care-i cădea pe frunte.

- Nu sforăi, se apără ea ruşinată.

- înseamnă că sforăi numai când iei medicamente.

Cu un gest rapid al mâinii, Almira îi ceru să-i facă loc pe canapea. Maddy o ascultă supusă.

- Vrei să ne purtăm ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Cum crezi, dar să ştii că am vorbit cu Linda Garvey.

- Şi ce-a zis? Mi-a promis că.

Maddy se opri. Abia acum se trezise de-a binelea şi începu să-şi dea seama ce era în neregulă în felul cum o abordase bunica sa.

- Stai puţin! Te cunosc eu, Allie! încerci să mă faci să mă dau de gol, dar Linda nu ţi-a dezvăluit nimic.

- Aşa e, recunoscu Almira. Ai ghicit.

Toată un zâmbet, îşi sărută nepoata pe frunte.

- Dar ştii foarte bine că am calităţi. de vrăjitoare. Poate că îţi ghicesc gândurile. Şi încă ceva! Cred că e inutil să mai iei pastilele alea, draga mea. Nu ai nevoie de ele. Nu pentru boala de care suferi, în orice caz. Nu fac altceva decât să ascundă problema, nu s-o vindece. Dar tu ştii mai bine, nu? Problema de care vorbesc.

Maddy se ridică, încercând să evite privirea Almirei.

- Vrei să spui. în afară de tine, Allie? Cred că ar fi mai uşor să încerc să aduc pacea în lume decât să te fac pe tine să nu te mai amesteci în treburile mele.

- Mulţumesc, zise Almira, ridicându-se la rândul său. Dar nu trebuie să mă faci pe mine responsabilă chiar de tot ce ţi se întâmplă. Văd că te descurci foarte bine să-ţi complici viaţa şi singură.

Maddy nu era încă pregătită să admită, dar ce spunea bunica ei era cât se poate de adevărat.

îşi ridică braţele spre cer, apoi le lăsă să cadă, într-un gest dezolat.

- Foarte amuzant! Ce-ar fi să depăşim subiectul?

Almira ridică din umeri, apoi îşi luă calmă geanta şi cheile maşinii de pe măsuţă.

- I-am promis lui Joe, care e plecat, că am să mă duc să aştept instalatorul acasă la el. Trebuie să vină între patru şi şase şi uite că Jessie mă cheamă să semnez de urgenţă nişte hârtii la fabrică. Nu ştiu ce să fac. N-ai vrea tu să.

Almira scoase din buzunarul taiorului roz o cheie. Maddy o recunoscu îndată. Era cheia pe care le-o dăduse familia Harris ca s-o păstreze la ei în caz de urgenţă.

- Joe e plecat la Philadephia, pentru nişte afaceri, preciză Almira. Nu rişti nimic dacă te duci acolo.

Maddy privi cheia ca şi cum ar fi fost un şarpe veninos.

- Vrei să spui că te-ai oferit să aştepţi instalatorul pentru noul nostru vecin?

- Desigur, draga mea.

- Tu, care refuzai categoric să ai grijă de noi când eram mici şi părinţii noştri nu aveau cu cine ne lăsa?

- Ei, draga mea.

- Să ştii că nu-ţi mai merge cu minciunile. N-ai să mă păcăleşti de data sta!

Almira se încruntă.

- Să ştii că am destule pe cap şi nu am timp de pierdut cu prostiile tale. Mi-e perfect egal dacă vrei să mă ajuţi sau nu. E bine?

Cu aceste cuvinte, ieşi demnă din cameră, fără să mai privească înapoi.

Maddy rămase cu cheia în mână, uitându-se uimită în urma ei.

- Dacă nu aş cunoaşte-o, aş putea jura că am rănit-o! exclamă ea cu voce tare.

- Ce-ai spus, Maddy?

Doamna Ballantine intră în încăpere, privind cu un aer îngrijorat către biata fată. începusă să vorbească singură.

- Cum te mai simţi?

- Mult mai bine, mulţumesc.

Ceea ce era perfect adevărat. Se simţea bine şi era destul de limpede la minte pentru a descoperi când i se pregătea o capcană.

- Almira vrea să mă duc să aştept instalatorul în casa vecină, dar nu am chef. Crezi că ar trebui să mă duc?

- Să fim serioşi! Ce interes aş avea să te sfătuiesc să te duci sau să-ţi spun să rămâi acasă? Miza mi se pare insignifiantă. Dar dacă vrei, mă pot duce eu în locul tău. Sunt chiar curioasă să văd cum şi-a aranjat casa.

- Vrei. să te duci tu? în locul meu?

- în seara asta trebuie să gătesc mâncare englezească. Asta nu ia prea mult timp. Aşa că pot să mă duc.

Oare doamna Ballantine spunea adevărul? Era chiar atât de sincer dispusă să-i facă un serviciu? Ce trebuia să înţeleagă de aici? Că era doar o femeie drăguţă, care-i oferea o mână de ajutor, sau că Almira şi cu ea complotaseră în ascuns?

- E foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă Ballantine, spuse Maddy după un scurt moment de gândire, dar cred că am să mă duc chiar eu.

- Foarte bine! răspunse ea cu indiferenţă.

Cu toate astea, cum o văzu ieşită, se trânti într-un fotoliu, cu genunchii tremurând. Comedia asta începea să devină din ce în ce mai greu de jucat.

***

Dacă cineva ar fi trimis-o la Joe în calitate de spion, Maddy ar fi avut foarte puţine de povestit. în majoritatea încăperilor parterului, toate mobilele stăteau claie peste grămadă. Doar sufrageria era amenajată. Cu ajutorul lui Jessie, îşi aminti Maddy, recunoscând în gândirea decorului bunul gust al surorii sale. Admiră rezultatul cu un ochi avizat, apoi luă scaunul albastru de la locul lui şi-l apropie de fereastră.

Ridică din umeri. Era parcă mai bine acum.

Ar fi putut, desigur, să mai schimbe câte ceva pe ici pe colo.

Dar de ce naiba să se apuce de aşa ceva?

Ar fi fost preferabil să se aşeze şi să aştepte, fără să se mai amestece în treburile lui Joe. Se îndreptă apoi către bucătărie, deschise frigiderul şi luă o sticlă de Sarsaparilla, din care bău cu sete.

Un zgomot de protest al stomacului îi aminti că nu mai mâncase nimic de la salata de la prânz. îşi făcu un sandviş cu unt de arahide şi dulceaţă şi-l mâncă plimbându-se din cameră în cameră şi încercând să-şi imagineze cum ar fi decorat casa, dacă ar fi fost a ei.

Cu o mână pe balustrada scării, privi treptele care duceau la etaj. Era curioasă să vadă cum arătau şi camerele de sus. Dormitorul lui.

Nu, nu ar fi putut să facă asta; ar fi pătruns, fără să aibă dreptul, în universul intim al lui Joe. Totuşi, era foarte curioasă să-i vadă camera, să se asigure că nu-şi luase lenjerie de pat din satin negru - care ei nu-i plăcea deloc - în scopul de a vrăji cine ştie ce zână locală. Trebuia să verifice, doar ca să stea liniştită. Dumnezeu ştie peste ce creatură avea să dea bietul om, după despărţirea lor definitivă!

„Te gândeşti prea mult", îşi zise ea, începând să urce scările. Simţea nevoia să pătrundă puţin în universul lui secret, doar puţin. Ţinea la el destul de mult pentru a-şi

dori să fie fericit, fie şi alături de altcineva dar, în acelaşi timp, dacă ar fi descoperit pe noptieră fotografia alteia, l-ar fi ucis pe loc!

Aici nu avea voie să intre o alta. Era imposibil. Dacă aşa ceva s-ar fi putut întâmpla, dacă Joe ar fi fost pregătit pentru o astfel de schimbare în viaţa lui, nu ar fi ascultat îndemnul lui Allie şi nu ar fi venit s-o caute din nou, expunându-se de bună voie respingerii şi, deci, suferinţei. Ca să acţioneze astfel, trebuia s-o iubească încă.

Se strâmbă. Ajunge cu minciunile frumoase!

Primul lucru pe care-l văzu la intrarea în cameră fu fotografia ei pe plaja Atlantic City. Apoi, alte şi alte poze, mai mari şi mai mici, reprezentându-i pe ei doi.

Avea şi ea câte o copie din fiecare, dar le ascunsese bine în fundul unui sertar, atunci când luase decizia să devină logodnica lui Matthew. Din când în când le scotea şi le privea, urmând cu vârful degetelor liniile chipului lui Joe.

Oare erau nişte romantici incurabili sau doar nişte mari naivi fără scăpare? Ea luase o hotărâre, făcuse efortul să depăşească trecutul şi să-şi continue viaţa după ce îşi dăduse seama că Joe nu o iubea îndeajuns încât să se întoarcă la ea şi s-o convingă să-l ia de soţ.

Pentru asta, el ar fi trebuit să renunţe la ambiţiile sale şi să devină cel pe care ea şi-l dorea.

Tresări. Asta era, deci? Joe trebuia să se plieze pe dorinţele ei, să fie de acord cu ideile ei şi să-şi însuşească visul ei despre fericirea absolută? Cam drastic, dar.

Dar măcar nu-i ceruse să facă un salt mortal în necunoscut, să rişte tot ce aveau şi să se hrănească numai cu. dragoste!

„Doar cu dragoste". nu era chiar aşa rău, în fond. E chiar atât de groaznic să tragi mâţa de coadă când eşti alături de cineva pe care-l iubeşti cu adevărat? Acum, nu i s-ar mai fi părut o idee atât de rea!

Atunci? De ce fugise? Oare alesese să dispară din viaţa lui doar pentru că nu reuşise să-l transforme după idelul ei?

- Bine ţi-ai mai ales momentul pentru întrebări esenţiale! îşi spuse ea pe un ton de dojană.

Nu avusese destul timp - un an şi jumătate! - ca să mediteze la toate astea? în loc să se hotărască să urmeze cursul de gătit, nu ar fi fost mai bine să se urce în primul avion către Philadelphia şi să se întoarcă la Joe, să-i spună că-l acceptă aşa cum e?

Se apropie de căpătâiul patului, încercând să îndrepte câteva cute ale cearşafului. Deodată, mirosul loţiunii de ras al lui Joe o făcu să se oprească. Inima i se strânse. închise ochii şi strânse la piept perna. Lacrimile îi inundară obrajii.

Auzi un zgomot slab şi deschise ochii. Alături de ea, se afla Joe, cu un prosop pe cap şi un altul în jurul taliei, cu un zâmbet larg pe chip şi. nimic altceva. Picături mari de apă curgeau de pe trupul lui bronzat şi, ca altădată, Maddy îl asemănă în gând cu un zeu grec sculptat în marmură.

- Cui datorez plăcerea acestei vizite neaşteptate? întrebă el zâmbind netulburat.

- Tu. tu erai?

Maddy zvârli perna la loc pe pat şi-i întinse, tremurând, mâna.

- Nu ar fi trebuit să fii aici!

- Şi tu ar fi trebuit?

- Da, sigur! îi ţin locul lui Allie, care ţi-a promis că vine să aştepte instalatorul. cât vei fi plecat.

Dintr-o dată, Maddy pricepu.

- Sigur. pastilele alea mi-au distrus capacitatea de a gândi. Cum naiba am putut să fiu atât de credulă?

- Mă bucur că te descurci de una singură. Conversaţia asta e destul de originală. Dacă îmi dai voie să-mi pun nişte haine pe mine, am putea să încropim un dialog ceva mai clasic. Ştii, stilul tradiţional, tu întrebi, eu răspund, vorbim pe rând şi încercăm să ascultăm ce spune celălalt. Dar, desigur, va fi o experienţă cu totul nouă.

- Nu mai avem ce să ne spunem, zise Maddy cu năduf. Te urăsc pentru că am venit, pentru că m-ai pus

în situaţia asta. Nu mai avem ce să ne spunem de acum înainte.

- Ba da, ar mai fi ceva de spus. Ştii, voiam să te rog să mă ierţi că ţi-am suflat de sub nas casa asta. A fost un gest meschin, recunosc. Dar gândeşte-te că a fost în aceeaşi măsură un gest disperat.

Stătea în faţa ei, pe jumătate gol.

Dacă ar fi fost o fiinţă raţională, ar fi trebuit să plece îndată.

- Scuzele îţi sunt acceptate, spuse ea sec.

Apoi, cu un gest de sfidare, adăugă:

- Acum, dacă asta e tot, te rog să-mi dai voie să trec.

El se dădu un pas înapoi. dar, în momentul în care Maddy trecu pe lângă el, o prinse de mână.

- Ce ai să-i spui lui Matthew, Maddy? Pentru că, sunt convins că ţi-ai dat seama, trebuie să-i povesteşti.

în locul unde mâna lui Joe o atinse, pielea o ardea ca focul. Bărbia începu să-i tremure, iar dorinţa de a pleca îi slăbea.

- Am să-i spun, ştiu că trebuie să fac asta. Dar gestul ăsta nu va schimba nimic între noi doi, Joe. Săptămâna viitoare mă voi căsători cu el.

Se întoarse către el, cu ochii în lacrimi:

- Ah, Joe, de ce te-ai întors?

Se priviră o clipă.

Când scăpă din strânsoarea lui, ieşi în fugă din cameră şi coborî scările în fugă, străbătu în goană

curtea şi intră ca o furtună în reşedinţa Chandler. Nu se opri decât în hol, încercând cu greu să-şi reia răsuflarea.

- Te-ai şi întors? întrebă Almira ieşind din salon.

Maddy o privi plină de nervi şi-i spuse dintr-o suflare:

- Eşti un diavol, Almira! Joe era acasă, în baie, îşi făcea duş. Şi a ieşit îmbrăcat numai. într-un prosop.

Almira zâmbi mulţumită, fără măcar să se prefacă impresionată sau supărată.

- Şi presupun că tu erai în camera lui, nu? E chiar mai bine decât mă aşteptam.

înăbuşindu-şi un strigăt de furie, Maddy alergă în sus pe scări.

Capitolul 10

Maddy stătea în faţa oglinzii din camera ei, îmbrăcată în rochia de mireasă. Dacă cuceririle medicinii moderne nu-i putuseră rezolva problemele de conştiinţă, cel puţin îi temperaseră alergiile.

- Ţine-ţi respiraţia, o sfătui doamna Ballatine, care se străduia să tragă fermoarul, ascuns sub un şir de nasturi falşi. Se pare că sunt mici probleme.

- Ăsta e un fel elegant de a-mi spune că sunt grasă?

- Nu eşti grasă, Maddy! protestă Jessie.

Guvernanta reuşi să tragă fermoarul încăpăţânat.

- Eşti doar bine făcută, acolo unde trebuie. Mai bine, în orice caz, decât să fii un sac de oase, ca mine.

- Dacă zici tu. Tot stau şi mă întreb de ce am adunat toate genele „mici şi grăsuţe" ale familiei, iar tu pe cele „subţirele şi înalte". Ah, nu ar fi trebuit să mănânc prăjitura aia cu ciocolată ieri!

- Eşti foarte drăguţă, Maddy! Absolut delicioasă. Ştii, Maddy, stau şi te urmăresc cu foarte mare plăcere de la o vreme încoace. Trebuie să-ţi spun că ai făcut progrese impresionante. Când te-ai întors de la facultate, încă te mai priveam ca sora mea cea mică, mezina căreia trebuie să-i porţi de grijă. Dar acum nu ştiu cum să spun, parcă ai înflorit. adevărata ta personalitate a ieşit la iveală. Ai învăţat să fii tu însăţi.

Şi, mai important ca orice, ţi-ai găsit cu adevărat drumul în viaţă. Mi se pare că nici nu puteai să alegi mai bine ca atunci când ai decis că vei fi casnică. Pentru că tu ştii cel mai bine să aduci linişte şi bucurie celor dragi.

Maddy rămase împietrită în loc, ca o statuie, lăsându-i doamnei Ballantine posibilitatea să-şi inspecteze cu un ochi de vultur opera, în căutarea unei imperfecţiuni cât de mici.

- Să ştii că ai dreptate! Şi eu sunt convinsă că am ales bine. Mi se potriveşte perfect şi îmi place la nebunie. Vezi tu, nu sunt făcută pentru lumea afacerilor. Prefer de mii de ori să stau acasă, să-mi văd de flori şi de gospodărie şi să cresc o echipă de fotbal de copii.

- Perfect. înseamnă că ai să faci destui copii şi pentru mine. Eu sunt prea ocupată cu afacerile, iar Ryan parcă a luat-o razna. în ultima vreme e de părere că ar trebui să muncim douăzeci şi. şapte de ore pe zi. Stau şi mă gândesc dacă nu vrea să se trăiască acolo pentru totdeauna, renunţând la ceea ce ar însemna o viaţă normală!

Maddy îşi privi sora în oglindă.

- Sper că nu ai de gând să faci şi tu acelaşi lucru!

Jessie ridică din umeri.

- De ce nu? Nu mă încurc în alte proiecte, pentru că nu le am. Nu sunt gata să mă mărit.

- Vrei să spui că preferi să te ocupi de carieră şi nu te vei mărita niciodată?

Jessie se ridică şi se îndreptă către fereastră.

- Păi, nu s-ar putea spune că sunt invadată de cereri.

- Gata! declară doamna Ballantine, satisfăcută de reuşită. Dar în locul tău, Maddy, m-aş abţine să intru în bucătărie până sâmbătă. îţi stă foarte bine, dar trebuie să-ţi spun că e mai uşor să ajustezi o rochie decât s-o măreşti. Ai auzit ce ţi-am spus?

- Da, doamnă Ballantine, răspunse Maddy, amintindu-şi cu regret fursecurile pe care le mâncase de dimineaţă.

Dar, cum le mâncase cu zmeură proaspătă şi nu cu sirop de arţar, această mică slăbiciune nu putea să aibă consecinţe grave. Deşi, judecând după felul în care se simţea în rochia de mireasă.

Dar nu conta, de vreme ce nu o va purta. când va vorbi cu Matthew. Sau cu Joe.

- Matthew vine, astă-seară? întrebă Jessie pe un ton de conversaţie banală.

Ajunsese o maestră în arta disimulării sentimentelor. Cel puţin în ultimele şase luni, de când Matthew o ceruse în căsătorie pe Maddy şi ea acceptase.

Maddy încuviinţă din cap. Apoi îngenunche şi ridică braţele, pentru ca doamna Ballantine să-i poată scoate

rochia. Odată scăpată din prizonieratul atâtor metri de mătase ivorie, Maddy reuşi să întrebe:

- Rămâi la masă? în ultima vreme văd că nu mai cinezi acasă. Matthew m-a întrebat ieri dacă ţi-ai luat lumea în cap şi ne-ai părăsit.

Jessie avu impresia că Maddy voia s-o folosească în chip de pavăză în faţa lui Matthew.

- Joe O'Maley va fi şi el invitat?

- Joe?

Maddy se schimba într-o rochie de vară galben pai.

- N-am nici cea mai mică idee. Oricum, mi-e perfect egal! Luptându-se cu trena rochiei de mireasă, doamna

Ballantine oftă.

- Vă las, dragele mele copile. O să aveţi de vorbit.

Jessie o urmări ieşind, apoi se întoarse nerăbdătoare către

Maddy:

- Bun, sunt numai urechi! Despre ce e vorba?

Maddy trase aer în piept şi spuse pe o voce sigură:

- Nu mă mai mărit.

- Cum? bolborisi Jessie, enervată că inima începuse să-i bată de bucurie la această veste.

O luă în braţe pe sora sa şi o întrebă cu îngrijorare:

- Eşti sigură?

Maddy îşi culcă fruntea pe umărul lui Jessie.

- Sunt sigură. Nu ştiu ce am să-i spun lui Matthew, nu ştiu cum vom face să înapoiem cadourile, nu ştiu ce facem cu toate comenzile date şi cu tot restul, dar nu mă căsătoresc. Sunt foarte nesigură. Nu ar fi corect nici faţă de mine, nici faţă de Matthew.

- Nici faţă de Joe, sugeră Jessie. Nu-i aşa, Maddy?

Maddy privi în podea.

- Joe? Pe Joe am o poftă teribilă să-l ucid!

Jessie izbucni în râs.

- Băiatul ăsta e o adevărată pacoste, nu? Nu reuşeşti să scapi de el cu nici un chip. în ce-l priveşte, pare încă îndrăgostit de tine.

Fu rândul lui Maddy să-şi ascundă nesiguranţa în dreptul ferestrei.

Dar nici aici nu scăpă de Joe. Printre arbori putea zări strălucirea albastră a piscinei casei Harris.

- Aşa crezi? Dar despre mine ce zici? Mai sunt oare îndrăgostită de el? Nu-mi dau seama. Poate că totul e mult mai simplu. Poate că el nu suportă pur şi simplu să piardă. Iar eu. eu nu pot să uit că acum câteva zile numai, credeam că o relaţie între noi este imposibilă.

Jessie o privi în ochi.

- Nu ştiu ce să zic, Maddy. Tu ar trebui să ştii mai bine.

Maddy se întoarse.

- Dar nu ştiu. Vreau să zic că nu mai ştiu unde ne aflăm acum, eu şi Joe.

- Vrei să amâni nunta, nu-i aşa?

- Nu, Jessie, vreau s-o anulez. Şi, după părerea mea, decizia asta o să-i convină şi lui Matthew. Suntem buni prieteni, dar ne lipseşte ceva. scânteia pasiunii.

- Şi scânteia asta există între tine şi Joe?

Maddy zâmbi.

- Aş zice mai degrabă că e vorba despre un foc de artificii!

Bătu din palme cu un entuziasm subit şi continuă veselă:

- Astfel stând lucrurile, vei veni astă seară la masă ca să mă susţii şi să aştepţi să vorbesc cu Matthew, nu? Am nevoie de încurajarea ta.

Jessie îşi îmbrăţişă sora cu blândeţea cu care încerci să împaci un copil care plânge. Pentru că, între timp, Maddy trecuse peste momentul de entuziasm şi începuse să plângă cu suspine sfâşietoare.

- Bineînţeles că am să vin. Voi fi mereu alături de tine, poţi să contezi pe asta.

- Dacă sunt sigură de ceva, ei bine, să ştii că de asta sunt sigură.

- Dacă vrei, am să te ajut să scrii două cuvinte mătuşii Harriet. îi vom spune cât de mult regreţi că

trebuie să-i trimiţi înapoi măreaţa operă de artă, spuse Jessie, sperând să-i aducă din nou zâmbetul pe buze.

Maddy o privi cu un surâs.

- Ah, Jessie, ce m-aş face fără tine?

- Nu cred c-o să ai ocazia să afli vreodată.

O sărută afectuos, dându-şi seama în acelaşi timp că, dacă destinul surorii ei mai mici începea să prindă un contur clar, al ei va rămâne la fel de vag, indiferent de această schimbare. Pentru nimic în lume nu ar fi acceptat ca sora ei să afle despre iubirea ei secretă pentru Matthew, fostul ei logodnic.

- Nu-mi doresc decât să te văd fericită, micuţa mea surioară.

***

îngenuncheată la marginea aleii, Maddy scotea dintr-un săculeţ pumni de pământ, pe care-i punea la rădăcina unei plante ornamentale de un verde profund. Această privelişte îi aduse lui Joe pe chip un zâmbet înduioşat. Ştia că nu era bine primit în grădina ei, dar îi plăcea s-o vadă la treabă.

în timpul scurtei perioade de logodnă, în plin oraş, Maddy nu păruse foarte preocupată de astfel de lucruri. Dar trebuia să recunoască faptul că i se potrivea de minune rolul de mică grădinăreasă.

O cunoscuse pe când era încă o copilă; acum, iat-o că devenise o adevărată femeie.

Se iubiseră, povestea lor se terminase. pentru o vreme. O rănise şi ea fugise să-şi caute refugiu printre ai ei.

Dar uite că povestea asta tristă nu-i înăsprise sufletul. Dimpotrivă, Maddy reuşise să adune ce mai rămăsese din dragostea lor şi să transforme amintirile în tot atâtea motive pentru a continua curajoasă pe drumul vieţii. Se apucase de cursuri, îşi descoperise adevărata personalitate, se logodise.

Iar el, el ce făcuse? Mai întâi se apucase de băut. îşi amintea şi acum că bea mult, foarte mult. până când Larry fu nevoit să-i amintească faptul că aveau o înţelegere, că trebuia să se apuce de afaceri, aşa cum stabiliseră. îl convinsese să încerce terapia. prin muncă, numai bună pentru cei care au suferit din dragoste!

în cele mai multe dintre cazuri, leacul propus de Larry funcţionase. Joe începuse să muncească nebuneşte, fără odihnă, sperând în reuşită şi ţintind să se apropie de portretul pe care el însuşi şi-l făcuse în faţa lui Maddy. în fiecare dimineaţă se trezea cu surâsul ei în gând, iar seara adormea - când se întâmpla să doarmă - visând la chipul ei drag.

Maddy fusese raţiunea succesului său. Ea nu ştia, poate că nici el nu conştientizase până acum, dar aşa

era. Reuşise; devenise cel mai bun în domeniul său. Dar. succesul nu-i adusese fericirea sperată. Timp de câteva luni, încercase să-i dovedească lui Maddy, în lipsă, că se înşelase. Dar eforturile sale nu reuşiseră să umple golul existenţei sale singuratice. Renunţase apoi la viaţa de călugăr şi începuse să frecventeze nişte cercuri ce păreau gata să-l primească - şi din pricina succesului său - cu braţele deschise. Cunoscuse femei, multe femei, dar refuzase să le aducă acasă.

Pentru că nici una dintre aceste femei nu era Maddy. Maddy era unică, iar el era bărbatul unei singure femei.

Acesta fusese momentul când sunase acasă la familia Chandler şi ceruse să-i vorbească lui Maddy. Nu ca să se laude cu succesul actual, nu, ci doar ca să-i audă vocea, ca s-o implore să se întâlnească, să discute, să fie din nou împreună. Oare era posibil s-o ia de la capăt?

îi răspunsese Almira Chandler. restul se ştia.

Joe o privi pe Maddy ridicându-se ca să-şi admire opera. Apoi, după ce bătători ultima oară pământul în jurul plantei, Maddy îşi scutură mănuşile.

- Frumoasă realizare, îndrăzni el.

Ea tresări şi se întoarse spre el cu o privire feroce.

- Te rog să mă scuzi, nu am vrut să te sperii, se scuză Joe.

Scoase o batistă din buzunar şi se apropie de ea ca să-i

şteargă o pată de noroi de pe obraz.

- Eşti cu adevărat superbă.

Incapabil să se abţină, se aplecă uşor spre ea şi-i atinse buzele într-un sărut tandru. Apoi, ca şi cum acest sărut îi deschisese o poartă de mult uitată, o sărută din nou, cu aceeaşi delicateţe. Strecură o mână sub părul ei, înconjurându-i gâtul, şi o trase către el, reînnoind sărutul.

Ea nu-l respinse. Tremura sub mângâierea lui, străbătută de un val de senzaţii uitate, rugându-se ca acest sărut să nu se termine niciodată.

Joe era în culmea fericirii. O putea atinge din nou, o putea strânge din nou în braţe. Era aşa de dulce, de caldă. de minunată! Maddy era mai mult decât iubirea vieţii lui, era lumea căreia el îi aparţinea.

Când în sfârşit sărutul lor se termină, prea slabă pentru a schiţa vreun gest, Maddy îşi puse capul pe umărul iubitului ei.

- Nu trebuia să faci asta.

Răvăşindu-i părul, Joe îi răspunse cu o mare mulţumire:

- Ştiu, dar dacă e nevoie, am de gând să mă duc şi în iad pentru asta.

Ea îl privi printre lacrimi.

- De ce, Joe? De ce ai aşteptat atât de mult până să vii să mă cauţi? De ce acum?

- Nu e momentul perfect? întrebă el, încercând să destindă atmosfera.

Totuşi, văzând-o că se încruntă, reluă:

- De ce? Din mândrie, aroganţă, prostie, încăpăţânare. Dar mai ales mândrie, multă mândrie. Voiam să mă întorc la tine numai după ce aş fi reuşit, graţie propriilor mele merite. Dacă nu aş fi reuşit, nu aş mai fi venit niciodată. E vorba de prostie sau vanitate, nici eu nu ştiu. Dar nu am nici o scuză. Pentru că nu a trecut nici o zi fără să mă gândesc la tine; mi-ai lipsit imens... dar nu am făcut nici un gest ca să mă apropii din nou de tine. îţi ajunge? E o mărturisire completă.

Ea se lipi de el.

- în orice caz, nu pot spune că reacţia ta îmi e străină. Şi eu am făcut cam la fel.

închise ochii şi-l strânse tare în braţe. Apoi, se îndepărtă şi-şi scoase mănuşile murdare.

- Te-am murdărit tot de pământ, începu ea, amânând puţin momentul.

Foarte repede apoi, adăugă:

- Trebuie să vorbesc cu Matthew.

- Despre noi?

Ea îl privi ameninţător.

- Despre ce altceva? Despre noi, despre mine şi relaţia cu el.

Deodată, braţul începu s-o mănânce îngrozitor.

- Şi ar trebui să mă hotărăsc să fac acest pas cât mai repede. Altfel, sunt numai bună de un nou tratament cu antihistaminice.

Joe o opri.

- Vorbesc eu cu Matthew, propuse el. Am să-i explic că toată treaba asta e din vina mea. Săracul! Ce lovitură va fi pentru el!

Maddy îşi aminti seara trecută, petrecută alături de el. sărutul cast de despărţire, ochii săi încercănaţi. ce dovedeau că nu-şi găsea nici el liniştea. Probabil că noaptea se gândea, probabil că nu dormea prea mult.

- Nu sunt chiar atât de sigură că va suferi, Joe. Câteodată chiar mă întreb. dar nu ştiu.

- Maddy, nu ai de unde să ştii cum va reacţiona. E dificil. Ca să cunoşti pe cineva, trebuie să-l iubeşti.

Maddy îi mulţumi cu un zâmbet.

Se întorceau către casă.

- în orice caz, nici nu se pune problema să vorbeşti tu cu el. E datoria mea să fac asta. Măcar atât.

La câţiva paşi mai în faţă, Joe se aplecă şi ridică un obiect bine ascuns în spatele unui tufiş. Cu un gest stingherit, i-l întinse lui Maddy. Era un pachet stângaci împachetat în hârtie de cadouri şi legat cu o panglică. Printr-o gaură a ambalajului se zărea apărând o gheruţă.

- Ce e?

- Voiam să-ţi vorbesc, explică Joe, şi m-am gândit că va fi mai uşor dacă mă prezint cu un cadou. Nu-l deschizi?

Stăpânindu-şi un nou acces de plâns, Maddy privi cu atenţie pachetul. Un zgomot o avertiză că darul era. însufleţit.

Se dădu un pas înapoi.

- Joe! Ce e înăuntru?

- Văd că trebuie să-l desfac chiar eu!

Joe rupse hârtia şi dădu la iveală un coşuleţ din care scoase un minuscul ghemotoc de blăniţă roşcată. I-l întinse lui Maddy cu un aer victorios.

- Un pisoi.

Maddy privi micuţul animal agitându-şi frenetic lăbuţele şi scoţând o mică limbuţă roz printre dinţişorii ascuţiţi.

- Mi-ai adus un pisoi?

Ridicând vesel din umeri, Joe aşeză pisica în braţele lui Maddy. Animăluţul se făcu imediat covrig şi începu să toarcă de plăcere. Chiar şi o pisică recunoaşte o persoană bună la suflet, îşi zise Joe.

- E un cadou de logodnă. Vrei să te căsătoreşti cu mine, Maddy?

***

- De ce a făcut asta? întrebă doamna Ballantine, întorcându-se de la fereastră şi scoţând din buzunar o batistă. De ce i-a dat înapoi pisoiul şi a fugit spre casă? Nu mai înţeleg nimic.

Cu un suspin adânc, Almira lăsă din mână colţul de perdea după care pândea şi se aşeză pe canapea.

- Nu ştiu. Oare m-am înşelat, Lucille? Dacă nu-l mai iubeşte pe Joe? Dacă nu l-a iubit niciodată? Poate am stricat totul.

Renunţând pentru o clipă la rezerva sa profesională, doamna Ballantine se aşeză lângă Almira şi-şi trecu un braţ peste umerii ei delicaţi.

- Nu ştiu ce să spun. Poate că a ajuns la concluzia că e mai bine să te căsătoreşti cu un prieten decât să te măriţi din dragoste. Pasiunea poate duce şi la catastrofe; chiar şi eu am trecut printr-o astfel de experienţă amară.

Almira o privi pe guvernantă.

- Nu mi-ai vorbit niciodată despre episodul ăsta din viaţa ta. Povesteşte-mi, Lucille! Domnul Ballantine avea un temperament pasional?

- Nu a existat niciodată vreun domn Ballantine. Pur şi simplu mi s-a părut mai uşor să las să se creadă asta.

Almira clătină din cap.

- Nu aş fi ghicit niciodată! exclamă ea. S-ar zice că ai suferit mult, Lucille.

- A fost ceva banal, crede-mă. Ne-am întâlnit, ne-am îndrăgostit, ne-am certat şi apoi el s-a căsătorit cu alta. Ultima oară când am auzit de Barbey, era deja la a patra soţie.

Zâmbi cu amărăciune.

- îmi place să cred că a căutat în van să mă înlocuiască.

Almira era uimită.

- Acum înţeleg de ce m-ai sprijinit în acţiunile mele. Nu voiai s-o vezi pe Maddy făcând aceeaşi greşeală ca Barbey al tău, nu? Ştii, ca şi mine, că Matthew e un om minunat, dar că în ochii lui Maddy nu va fi niciodată decât un înlocuitor al lui Joe. în plus, sunt sigură că nici el n-o iubeşte pe Maddy, după cum nici ea nu-l iubeşte.

Chiar în acel moment, Maddy intră în camera unde se aflau cele două femei. Cu pumnii strânşi de nervi, le privi pe fiecare, rând pe rând.

- Am venit să vă anunţ oficial că în seara asta am de gând să-i spun lui Matthew că nu mă voi căsători cu el. Aşa că, orice aţi mai pune la cale - pentru că ştiu că nu aţi terminat cu intrigile voastre fără sens - e bine să lăsaţi totul baltă.

- De ce nu ai acceptat pisoiul? întrebă Almira renunţând să mai nege implicarea ei în povestea asta.

- De ce nu am acceptat. M-aţi urmărit? Oh, nu pot să cred!

Maddy începu să se plimbe nervoasă prin cameră, apoi se
opri şi le privi din nou pe cele două.

- De fapt, nu ştiu de ce mă mai mir! Ar trebui să mă aştept la orice din partea voastră! Nu vă e ruşine să mă spionaţi?

Almira schimbă o privire cu doamna Ballantine.

- Ţi-e ruşine, Lucille? Mie, una, nu-mi e!

Cum guvernanta clătină din cap cu un aer inocent, Almira zâmbi către nepoata sa.

- Vezi, nu ne e ruşine nici uneia. Explică-ne deci şi nouă ceva ce ni se pare ciudat. De ce, dacă l-ai sărutat, nu ai vrut să accepţi bietul pisoi pe care omul ţi l-a adus? Era doar un cadou.

Mai mult decât epuizată de asaltul continuu al celor două şi de evenimentele zilei de azi - ce se adăugau ultimelor săptămâni agitate - Maddy renunţă să mai vorbească. Refuză să le spună despre cererea în căsătorie a lui Joe. Nici măcar nu dăduse înapoi inelul lui Matthew. Şi apoi, pe Joe îl ura - sau voia să se convingă de asta - tot atât de mult pe cât îl iubea.

îl iubea mai puternic şi mai pasional decât ar fi trebuit. în situaţia sa.

- Sunt alergică la pisici, declară ea, sfidând-o pe bunica sa.

Deşartă încercare, pentru că teribila bătrână doamnă obişnuia să răspundă întotdeauna la provocări.

- Ba nu eşti! ripostă ea. Când erai mică aveai o pisică, nu poţi nega. Aşa că mai bine ne spui ce s-a întâmplat! Te-a cerut în căsătorie? Eu, dacă aş fi fost în locul lui, asta aş fi făcut!

- Nici nu mă îndoiesc! Nu se poate spune că voi doi nu vă potriviţi. Sunteţi o pereche. ideală! Nici unul nu pricepeţi că există şi momente când e mai bine să laşi lucrurile să meargă de la sine. Simţiţi nevoia să vă amestecaţi în toate. Mă simt atât de vinovată.

- Vrei să vorbesc eu cu Matthew? propuse Almira.

- Nu! Nici tu, nici Joe n-o să vorbiţi cu el. Vă îndoiţi de mine chiar în halul ăsta, mă credeţi incapabilă să am o explicaţie cu Matthew, chiar dacă e dureroasă? Vreau să mă lăsaţi să mă descurc singură.

- Adică. începu Almira.

După ce schimbă din nou o privire cu doamna Ballantine, Almira se răzgândi.

Clătină din cap cu înţelepciune şi reluă:

- Bineînţeles că nu ne îndoim de tine, Maddy. Ai dreptate. Ar trebui să ne dăm la o parte şi să te lăsăm să-ţi conduci singură viaţa. Trebuie să-ţi spun însă că

regret faptul că m-am amestecat în treburile tale. Nu aveam dreptul să fac asta. îmi pare rău. Sincer!

Maddy o privi. Sub chipul ei proaspăt, ca de tânără domnişoară, Maddy ghici trăsăturile unei bunici veritabile. Se înduioşă şi-i răspunse cu sinceritate:

- Nu ţi-am luat-o în nume de rău, Allie. Ştiu că tot ce ai făcut a fost pentru binele meu. Şi, trebuie să recunosc, ne-ai făcut un mare bine mie şi lui Matthew.

- Şi lui Joe?

Zâmbetul lui Maddy se şterse.

- Asta nu e chiar atât de sigur, Allie. Timpul va decide.

Capitolul 11

Ryan aşeză echipamentul de golf în geantă şi se întoarse către Matthew.

- Bună idee, bătrâne, partida asta de golf. Dar nu a fost prea elegant din partea ta să pariezi un dolar pe gaură, când ştii foarte bine că nu am mai jucat de un an de zile.

Matthew se îndreptă zâmbind către bar, făcând să sune mărunţişul pe care-l avea în buzunar.

- îţi promit că am să investesc cu mare înţelepciune banii ăştia, replică el, bătându-l pe umăr pe Ryan. Dar trebuie să recunosc că, din păcate, partida de golf nu a fost ideea mea. Jessie m-a sunat şi mi-a sugerat să te mai scot din atmosfera de lucru. pentru că altfel vei ajunge să te sălbăticeşti. E posibil să ţi se întâmple aşa ceva, Ryan?

Indiferent la surâsul languros pe care i-l adresă fata care servea la bar, Ryan îşi trecu mâna prin păr, cu un aer încurcat.

- Ştii şi tu foarte bine cum e cu munca; mereu avem impresia că n-o să terminăm niciodată.

Matthew se aşeză în faţa prietenului său.

- Nu crezi că te implici prea mult? Jessie spunea că munceşti şapte zile din şapte. în calitate de bancher, nu pot decât să-ţi laud chibzuinţa şi dorinţa de a face cu

mâinile tale treaba, pentru că aşa e cel mai bine. Dar, în calitate de prieten, mă gândesc că ţi-ar prinde bine o vacanţă.

- Bună, Ryan!

O frumoasă blondă se apropie de masa celor doi, zâmbind cu insistenţă lui Ryan.

- Bună, Matthew, adăugă ea.

Ryan şi Matthew se ridicară, politicoşi.

- Ce mai faci, Melissa? se interesă Ryan. Te rog să mă scuzi, nu am reuşit să te sun.

- Ţi-am lăsat mai multe mesaje, replică Melissa.

îi atinse braţul cu mâna ei fină, ale cărei unghii erau vopsite în roşu puternic.

- Deci, te-ai hotărât? Vei fi calaverul meu la nunta surorii tale?

- Am să te sun, răspunse vag Ryan.

Se aşeză şi o privi îndepărtându-se.

- Deci aşa, te însori! spuse el cu un ton fals acuzator către Matthew.

Văzând că acesta din urmă nu schiţează nici un zâmbet, adăugă:

- Matthew, ce se întâmplă?

- A, nimic. Nu prea am dormit, asta-i tot.

- Emoţii? întrebă pe un ton de glumă Ryan. Trebuie să-ţi reamintesc că sunt cavalerul tău de onoare şi am de gând să-mi fac datoria aşa cum trebuie. O să am grijă să ajungi la timp.

Matthew părea încurcat.

- Nu-i vorba de asta. E altceva. Dar, ştii ce? Nu ne aflăm aici ca să discutăm despre mine. Să vorbim mai bine despre fata asta.

- Mai târziu. Povesteşte-mi! Ce se petrece? V-aţi certat?

Matthew zâmbi melancolic.

- Nu. Nu ne certăm niciodată. De altfel, nu se întâmplă mai nimic între noi. Nici mari efuziuni, nici mari certuri. Suntem foarte policitoşi unul cu altul şi. cam atât. La atât se reduce relaţia.

- De când asta?

- Dintotdeauna. Aşa a debutat, aşa a continuat. Tot vorbind, am descoperit că avem o mulţime de lucruri în comun. Amândoi ne dorim să întemeiem o familie, amândoi vrem să avem copii. Şi, bazându-ne pe asta, ne-am lăsat purtaţi de val.

- Şi e aşa de rău să faci asta? întrebă prudent Ryan.

- Nu, bineînţeles că nu. Chiar ar fi mai bine dacă s-ar întâmpla mai des. Pentru că, ştii ce. am stat şi m-am gândit. Am remarcat că există mai multe scântei între Maddy şi Joe - pe care de-abia îl cunoaşte - decât între ea şi mine.

Ryan era gata să se înece cu bere. Neştiind ce să răspundă, îşi drese glasul ca şi cum ar fi vrut să intervină, dar. nu spuse nimic.

Trebuia să discute cu Maddy şi s-o convingă să-i povestească totul lui Matthew, cât de curând. Altfel, căsătoria asta părea o idee foarte proastă.

Dar până una alta, trebuia să afle:

- Matthew, o iubeşti pe sora mea?

Matthew îşi trecu mâna peste faţă. Haide, ce naiba, nu mai putea amâna. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să mărturisească.

De ce nu chiar acum?

- Da, desigur. O iubesc foarte mult. Numai că n-am să mă căsătoresc cu ea.

***

Jessie se plimba prin salon, aşteptându-l pe Ryan.

în sfârşit, acesta ajunse acasă către sfârşitul după-amiezii.

- Ai întârziat, zise ea pe un ton de reproş. Linda Garvey trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta. Allie a invitat-o, ceea ce pare să fie o bună idee, dintr-un motiv pe care am să ţi-l explic mai târziu. Trebuie să te întorci la muncă?

- Mai am nişte lucruri de pus la punct.

Matthew se apropie şi-şi îmbrăţişă sora.

- Ce se întâmplă? Eşti foarte agitată. Nu prea eşti în apele tale!

Ea îl privi cu un aer ciudat.

- Poate că muncim mult prea mult, Ryan. Crezi că ne obligă cineva să ne abrutizăm în halul ăsta?

Desfăcându-şi nodul de la cravată, Ryan se aşează pe canapea.

- Presupun că nu.

Jessie luă loc lângă el.

- Atunci, de ce naiba munceşti tot timpul? Sunt lucruri mai importante decât munca.

Ryan îi luă mâna.

- în ceea ce te priveşte, am altă propunere de discuţie. Ce-ar fi dacă am vorbi puţin despre Matthew?

Jessie, care nu se aştepta la aşa ceva din partea lui Ryan, sări în picioare. Neştiind ce să facă, se duse şi turnă apă în două pahare. Era un mod de a amâna discuţia.

- Tu eşti fratele meu, Ryan, nu confesorul meu. Dar dacă eşti pregătit să-mi spui de ce insişti să munceşti până la epuizare, sunt gata să te ascult.

Ryan clătină din cap.

- Văd că înregistrăm o remiză. Unde sunt ceilalţi?

- Allie a decis că preferă să ia masa în camera ei, invocând o durere de cap. Ce să spun! Am să şi cred! Ea nu e niciodată bolnavă. Toată lumea ştie! Cât despre Matthew şi Maddy, au ieşit în grădină. Vorbesc.

Imediat, Ryan aruncă o privire către fereastra deschisă.

- Interesant. Şi Joe O'Maley? Unde e?

***

Cu inima bătându-i puternic, Joe intră în casă. Momentul atât de aşteptat sosise: Maddy avea să-l anunţe pe Matthew de hotărârea luată. Nu se va căsători cu el. Chiar dacă nu-i spusese exact ce aveau să discute, ştia că despre asta era vorba. Poate că îi luase ceva timp ca să ajungă la această concluzie, dar, o dată luată, decizia nu putea fi amânată.

Deodată, Joe simţi că ceva îl deranjează la mers şi se uită în jos. Aproape că uitase de pisoi. Animăluţul i se freca insistent de picioare. Zâmbi, se aplecă şi-l ridică.

- Nu te vrea, dar nu te necăji. E doar ceva temporar. Aşa că nu te mai jeli. Mai degrabă eu ar trebui să mă plâng de soarta mea.

Cum pisoiul se puse pe tors, Joe îşi lipi nasul de boticul lui, apoi îl puse la loc pe podea. Micul animal se linişti îndată şi începu să-şi facă foarte meticulos toaleta.

Joe îl lăsă în plata Domnului şi-şi văzu de gânduri.

Era adevărat că Maddy nu-i acceptase cererea în căsătorie, dar nici nu-l respinsese categoric. Nu-i spusese nici da, nici ba, ceea ce era un punct câştigat. In plus, trebuia să recunoască faptul că nu-şi alesese prea bine momentul. Se purtase prosteşte. Şi apoi, dacă tot apucase să-i pună întrebarea, nu ar fi trebuit nici în ruptul capului s-o lase să plece.

Ca să nu mai vorbim că acum cinci luni, când realizase că succesul nu avea pentru el nici o

importanţă atâta vreme cât din viaţa lui lipsea Maddy, acum cinci luni deci, ar fi trebuit să facă un gest de împăcare. Să vină s-o caute, să-i ceară iertare, să reacţioneze într-un fel. Dar nu făcuse nimic.

Nu ascultase nici îndemnul inimii, nici sfaturile lui Larry... Larry îi spusese că nu are decât două alternative: fie s-o caute şi să încerce s-o revadă, fie să pună pentru totdeauna capăt aventurii lor şi să treacă mai departe. Ar fi fost mai bine dacă i-ar fi urmat sfatul.

Larry se afla acum la etajul întâi al vilei Harris, cântând probabil sub duş, pregătindu-se pentru o ieşire la restaurant. Din punctul de vedere al lui Joe însă, ar fi fost mai bine ca Larry să nu conteze pe această cină în oraş. Era hotărât să nu părăsească locuinţa până nu afla veştile de la Maddy. Dacă avea să le afle vreodată!

***

- ... credeam sincer că nu mai simt nimic pentru el, înţelegi? Dar m-am înşelat. în condiţiile astea, vezi tu, e imposibil să ne mai căsătorim. îmi pare foarte rău că ţi-am ascuns adevărul, Matthew. Ar fi trebuit să-ţi povestesc totul. Eram convinsă că fac mai bine aşa, pentru că relaţia noastră se încheiase de mult. Nu credeam că o să mai am vreodată de-a face cu el. Chiar

şi acum, îmi vine adesea să-l ucid. Dar, cu toate astea, îl iubesc.

Maddy trase adânc aer în piept, apoi adăugă dintr-o suflare:

- Vai, Matthew, nici nu-ţi poţi imagina cât de rău îmi pare! Matthew stătea alături de ea, pe o bancă din grădină, cu
coatele pe genunchi şi mâinile încrucişate.

Şi, cum îşi ţinea capul plecat, Maddy nu putea vedea că zâmbeşte.

îl atinse uşor pe umăr:

- Cum te simţi, Matthew? Spune ceva, te rog, mă sperii.

Matthew nu putea să se prefacă supărat. Joe O'Maley! Cine
ar fi crezut! Ar fi trebuit să-şi dea seama, totuşi. Sau poate că de fapt bănuia adevărul, fără să conştientizeze asta suficient de clar.

Ridică fruntea, o trase pe Maddy mai aproape de el şi-i sărută părul.

- Pur şi simplu te ador, Maddy! Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

Maddy înlemni.

- Da? Cum. adică?

Matthew izbucni în râs.

- Relaţia asta nu prea avea şanse să meargă, Maddy! Nu ne puteam căsători doar din motivul că

împărtăşim aceleaşi idei despre viaţă. Probabil că n-ai să mă crezi dacă îţi spun că adineaori, când mi-ai propus să facem o plimbare prin grădină, m-am bucurat pentru că era ocazia ideală să-ţi împărtăşesc părerea mea. Eram pregătit să te anunţ că am de gând să anulez căsătoria. Meriţi mai mult decât îţi pot eu oferi. M-am gândit şi. dacă tu crezi că Joe te poate face fericită, mă retrag de bunăvoie.

După ce îşi petrecuse toată după-amiaza gândindu-se cu teamă la ce-i va spune lui Matthew, Maddy rămase complet uimită de uşurinţa cu care el acceptase anularea nunţii.

- Şi cadourile, invitaţii?.

- Mă ocup eu de tot. Vom explica tuturor că ne-am gândit mai bine şi ne-am dat seama că cea mai bună soluţie ar fi să anulăm căsătoria. Deşi nu mă simt prea confortabil, am să mă străduiesc să înfrunt situaţia cu tot curajul. Faptul că am fost atât de simpatizat de întreaga ta familie mă va ajuta şi-mi va ridica moralul.

Maddy se ridică.

- Nu-mi vine să cred! Dacă am înţeles bine, în seara asta erai pregătit să mă anunţi că te-ai gândit să anulăm nunta. Aşa e, am înţeles bine? Nu vrei să te mai căsătoreşti cu mine?

- Da. Şi am să-ţi explic şi de ce. Tu nu mă iubeşti, Maddy, răspunse el, trecându-i un braţ după umeri.

- Aşa e. desigur. dar, vreau să spun. spui adevărul? Aş fi preferat să-mi spui orice altceva. că iubeşti pe alta, că nu-ţi place cum gătesc sau că te plictiseşti când trebuie să stai de vorbă cu mine; în sfârşit, nu ştiu. Nu contează ce, orice puteai să-mi spui, în afară de faptul că nu mă iubeşti!

- Te iubesc, Maddy, te iubesc chiar foarte mult! Dar nu ca pe o viitoare soţie. De altfel, cred că la fel simţi şi tu pentru mine. Mă iubeşti. prieteneşte! Nu ştiam că ai suferit o decepţie în dragoste. Acum ştiu. şi înţeleg. Totul e bine în ce mă priveşte, te asigur!

- Şi tu ai avut vreo decepţie în dragoste? întrebă Maddy, privindu-l atent, drept în ochi.

- Nu, Maddy.

Apoi, încercând să scape de privirea ei perspicace, se aplecă şi o sărută pe obraz.

Nici nu-i trecea prin cap să-i mărturisească. poate cel mai important motiv pentru ruperea logodnei şi renunţarea la căsătorie. Adică faptul că, la un moment dat între cererea în căsătorie a lui Maddy şi ziua de azi, se îndrăgostise ca un nebun de sora ei, de Jessie, care era o celibatară convinsă.

- Doar mă gândeam că ar fi mai bine pentru toată lumea ca fiecare din noi să găsească persoana potrivită, persoana care să-i fie destinată şi care să ne facă să fim noi înşine. Să fim fericiţi cu adevărat. Mi se pare că Joe O'Maley este genul ăsta de persoană pentru tine. Pot

citi asta în ochii tăi. De altfel, ca să fiu sincer, ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme. Orice s-ar întâmpla, trebuie să-ţi spun că sunt fericit pentru tine, Maddy. Mai fericit decât îţi poţi imagina.

Lui Maddy nu-i venea încă să-şi creadă urechilor.

- Deci nu te deranjează faptul că nu ne mai căsătorim?

- Nu.

- Nu te-am făcut să suferi?

- Deloc.

- Nu încerci doar să mă linişteşti? Chiar nu suferi?

- Ai vrea să sufăr?

- Bineînţeles că nu. Dar mi se pare incredibil. Allie a invitat-o azi la masă pe Linda. ca să fie alături de tine după ce ai fi aflat vestea. dar văd că nu vei avea nevoie de un umăr pe care să plângi. E ciudat. Poate ar trebui să mă simt ofensată, dar nu e cazul.

Matthew izbucni într-un hohot puternic de râs.

- Nu poţi să nu iubeşti un Chandler! Şi deci Linda va fi cu noi în seara asta? Dar cum aţi reuşit s-o luaţi de lângă pacienţii ei? Stai o clipă. e la curent cu hotărârea ta?

Maddy îşi dădu la o parte o scamă de pe cămaşă.

- Păi. adică. După cum ştii, Linda este medicul meu. îţi mai aminteşti accesele mele de mâncărime? Ei bine, m-am dus la ea pentru asta şi Linda a reuşit să-mi

smulgă secretul pe care nu aş fi îndrăznit să-l destăinui nimănui.

Mathew o mângâie pe umăr. Aproape că regreta faptul că se confesase astăzi lui Ryan. Ştia, cu toate astea, că putea conta pe discreţia lui. Cât despre sora sa, probabil că se aştepta să-l găsească într-o stare deplorabilă. Dar Jessie? Cine ar fi putut să ştie ce gândea ea despre toate astea? în nici un caz el!

Un lucru era sigur: Jessie nu ştia că şi el avea de gând să anuleze nunta. Numai la gândul că ar fi putut să-i stârnească mila, Matthew se crispă. Oare o să încerce să-l liniştească, să-i fie aproape în aceste momente grele? Se şi vedea în rolul de logodnic părăsit, care încearcă să înfrunte plin de curaj nefericirea care i se întâmplase! Toată lumea se va gândi că are nevoie de toată simpatia pentru a trece cu bine peste acest moment.

- Haide, Maddy! E timpul să ne întoarcem! Dintr-o dată, mi-e o foame teribilă! Ne vom comporta ca nişte oameni civilizaţi şi presupun că va fi o o cină absolut agreabilă, nu? Vom lăsa să se înţeleagă că tu ai avut iniţiativa rupturii. Mie îmi convine: voi putea să beau ceva mai mult decât de obicei şi apoi sunt convins că Ryan mă va lăsa să câştig data viitoare când vom juca golf împreună, atât de rău îi va părea pentru mine.

- Eşti adorabil, Matthew ! exclamă Maddy.

Se întoarseră spre casă braţ la braţ.

- Pariez că de-abia aştepţi să tragi o fugă până la vecinul tău, să-i duci vestea cea bună, plus o dare de seamă detaliată a conversaţiei noastre.

- Greşit! replică Maddy. După tot ce mi-a făcut, cred că merită să-l mai fierb puţin.

- Eşti o mică sadică! exclamă Matthew.

***

Ceva nu se potrivea în peisaj! Lucrurile nu mergeau conform previziunilor lui Joe. Fără cea mai mică mustrare de conştiinţă, Joe spionase de la fereastra podului întrevederea dintre Maddy şi Mathew şi-i văzu intrând în casă strânşi în braţe, glumind şi râzând. Una din două: sau Matthew reuşise să-i intre din nou în graţii, sau Maddy nu reuşise încă să-i spună ce avea de gând să-i mărturisească.

Cu inima grea, Joe coborî din pod şi începu din nou să se plimbe prin toată casa, ca un leu în cuşcă. După o oră de plimbare tăcută din cameră în cameră, Joe se dezmetici şi-şi dădu seama că astfel n-o să rezolve nimic. Se aşeză deci pe canapea, încercând să se gândească la soluţii.

Oare trebuia să rămână pasiv, să stea şi să aştepte aici rezultatul discuţiei de care depindea întreg viitorul său? El, Joe O'Maley, care învinsese toate obstacolele

care stăteau în calea succesului său? Nu, nu-i era frică de o confruntare directă, nu-i era frică de nimic! Era doar Joe O'Maley din
Philadelphia, ce naiba! Nu era un laş, nu era o biată fiinţă nemernică, gata să dispară din calea unei femei care nu ştia prea bine ce vrea. Din câte îşi dăduse seama, Maddy era împărţită între iubirea pentru el şi dorinţa de a nu greşi încă o dată.

- Mă duc acolo! se hotărî el brusc.

Se ridică îndată şi se îndreptă spre uşă.

Un minut mai târziu, bătea la uşa casei vecine, lăsându-se de pe un picior pe altul, ca un boxer înainte de a intra în ring.

îi deschise doamna Ballantine. Zărindu-l, femeia aruncă o scurtă privire înspre interiorul casei, apoi zise tare:

- Bună seara, domnule O'Maley. Familia se află la masă. Sunteţi atât de amabil încât să. ăă. reveniţi puţin mai târziu?

Cu un gest scurt, Joe împinse uşa, deschizând-o larg, şi intră în hol.

- Bună seara, Almira, spuse el zărind-o pe stăpâna casei coborând scările. Ce se petrece aici şi de ce vreţi să scăpaţi de mine? Şi de ce nu eşti la masă, împreună cu toată familia?

- Domnule O'Maley, cred că ar fi mai bine.

- Lasă-l, Lucille, interveni Almira, coborând scările cu o graţie infinită, în timp ce cămaşa ei de noapte din mătase ivorie se unduia pe fiecare treaptă. Sunt destul de mare ca să-mi pot recunoaşte greşelile.

îl luă pe Joe de braţ şi-l conduse în salon.

- Joe, dragul meu băiat, mă tem că am depăşit măsura, făcând tot ce am făcut. Bineînţeles că am reuşit s-o conving pe Maddy că face o mare greşeală căsătorindu-se cu Matthew şi ea a rupt logodna. Doar că, acţionând astfel, am distrus poate şansa de a vă împăca. Pentru că, nu-i aşa, presupun că asta a fost intenţia ta.

- Niciodată. Tot ce am făcut, am făcut din plictiseală. E o metodă foarte interesantă ca să mă distrez puţin.

- Nu-i momentul să fii ironic!

Almira se aşeză şi-i făcu semn lui Joe să ia şi el loc. Dar Joe preferă să rămână în picioare.

- Cred., începu ea.

Se opri, clătină din cap şi oftă adânc, apoi reluă:

- Cred că ar fi mai bine ca Maddy să-şi ia o mică vacanţă, să se poată linişti şi odihni. Te iubeşte, sunt convinsă de asta! Numai că, deocamdată, e foarte supărată pe tine, şi se pare că toată vina pentru situaţia asta este numai şi numai a mea. Nu ar fi trebuit să mă amestec în treburile ei.

Doamna Ballantine intră exact în acel moment, purtând o tavă de argint cu două pahare cu vin alb.

- Maddy îşi reproşează că a trebuit să-l rănească pe Matthew, domnule O'Maley, adăugă ea. între noi fie vorba, fetiţa asta suferă foarte tare. Aşa că ar fi de preferat să te întorci acasă şi să încerci să mai vii mâine. Sau, şi mai bine, să stai şi să aştepţi un semn de la ea.

- Mai bine mor! exclamă Joe, îndreptându-se către uşă.

Când îl văzu ieşit, doamna Ballantine îi întinse un pahar de
vin Almirei şi-l păstră pe celălat pentru sine.

- Cred că va merge de minune, Lucille, spuse Almira, ridicând paharul şi ciocnind cu guvernanta. Să mergem repede în sufragerie. Nu vreau să ratez acest spectacol pentru nimic în lume.

Joe ajunse la uşa sufrageriei unde familia lua masa şi împinse uşile batante, gata să intre. Dar, rămase în prag, privind cu gura căscată spectacolul dinăuntru.

Ryan Chandler stătea într-un capăt al mesei, iar în celălalt capăt se afla Jessie. Maddy era aşezată de o parte, foarte aproape de Matthew, iar de cealaltă parte Joe îl zări, fără să-şi creadă ochilor, pe Larry Barry, alături de o tânără necunoscută. La intrarea lui, conversaţia se opri ca la un semn şi toată lumea îl privea de parcă ar fi coborât din cer cu o farfurie zburătoare.

- Larry? Ce..

Foarte fercheş în costumul lui albastru, cu o figură foarte serioasă şi sobră, accentuată de tâmplele uşor grizonante şi de ochelarii cu ramă aurie, Larry îl privi indiferent, apoi se întoarse către gazdă.

- Se pare că poţi să smulgi pe cineva din mahalele Philadephiei, spuse el cu un oftat melodramatic, dar nu vei reuşi niciodată să-i smulgi Philadelphia din. caracter!

Se întoarse din nou către Joe şi adăugă:

- Mi se pare că nu ai fost invitat!

- Şi tu ai fost! replică Joe cu năduf.

- Eu l-am invitat pe domnul Barry, se auzi vocea Almirei din spatele lui Joe. Pentru că nu ştiam că ai de gând să iei masa cu noi în seara asta, am găsit acest mijloc ca să ajung la un număr par de oaspeţi. Nu pot să sufăr să am un număr impar de invitaţi la masă.

Joe rămase uimit în loc. Singurul gest pe care-l mai putu face fu acela de a arăta cu degetul când spre Larry, când spre Almira, ca un metronom. Larry, Almira, Almira, Larry.

Apoi, dintr-o dată, declicul aşteptat se produse.

- De când durează comedia asta?

După ce-şi şterse buzele cu un şerveţel, Larry se ridică.

- De când? repetă el. Nici nu mai ştiu. Tu ce spui, Almira?

Maddy se ridică la rândul ei, conştientizând că nu fusese
singura manipulată în povestea asta.

- Allie?... începu ea, ezitând.

Dar, cum Matthew îi puse o mână liniştitoare pe braţ, tăcu îndată, aşteptând să i se dezvăluie întreaga surpriză.

Joe se gândi la cele câteva luni scurse înaintea acestui moment şi-şi reaminti că numele lui Maddy revenise adeseori în conversaţiile lui cu Larry, pe când rememorau amândoi „frumoasele timpuri trecute". Acele vremuri când visau împreună la succesul care avea să-i aştepte în viitor, în lungile nopţi albe când Maddy le făcea sandvişuri şi când Joe se chinuia la computer, iar Larry jongla cu cifrele afacerii.

Era deci un complot. Un complot pe care-l puseseră la cale împreună Almira şi cel mai bun prieten al său împotriva lui. Sau, mai bine zis, pentru el! Pentru el şi pentru Maddy.

- Ce prost sunt., şopti el într-un final, răvăşindu-şi părul cu un aer uimit. Maddy, ăştia nu au făcut altceva decât să se joace cu noi.

înconjură masa şi veni aproape de Matthew.

- Ţi-a povestit totul, nu-i aşa?

Matthew împinse la o parte scaunul şi se ridică.

- Da, răspunse el.

- Şi v-aţi despărţit?

- Da.

Maddy îl luă de mână şi i-o strânse uşor, ca să-i arate că e alături de el.

Dar dacă Matthew îşi juca atât de bine rolul de logodnic părăsit, era pentru că, iată, descoperise cu amară uimire că Almira Chandler nu văzuse niciodată în el un soţ potrivit pentru nepoata ei.

Şi el care credea că este apreciat şi iubit de această familie!

Oare aceeaşi reticenţă o va stârni şi dacă îşi va încerca şansele cu sora mai mare a lui Maddy?

- I-am promis lui Maddy că mă voi ocupa de tot.

Joe îi întinse prieteneşte mâna.

- îmi pare rău că ai intrat fără voie în povestea asta încâlcită, Matthew.

- Nu are de ce să-ţi pară rău. Cu toţii am fost doar nişte biete marionete în mâna Almirei. Iar acum, vă rog să mă scuzaţi.

- Matthew! Stai, aşteaptă puţin! strigă Jessie, sărind de pe scaun.

Jessie alergă în urmă lui. Trecând prin dreptul fratelui său, ea îi şopti:

- Cred că ar trebui să te ocupi cât mai repede să găseşti o casă de vacanţă în Florida. Cât mai repede, auzi?

Apoi, aruncând o ultimă privire de reproş către Almira, se grăbi să-l ajungă din urmă pe Matthew.

Joe şi Maddy se priviră.

- Eşti bine?

- Cred că da, răspunse ea.

După o scurtă gândire, ridică din umeri.

- Nu-mi vine să cred că a trebuit să suportăm toate astea doar ca să ne găsim în acelaşi loc ca acum un an şi jumătate. Crezi că suntem într-adevăr îndrăgostiţi unul de altul sau alţii ne-au făcut să credem asta?

Joe îi luă mâinile.

- Tu ce crezi, Maddy?

între timp, Ryan făcu un semn discret celorlalţi să iasă din cameră. Maddy şi Joe rămaseră singuri, privindu-se îndelung în ochi.

- Mă poţi ierta că nu am venit după tine imediat ce ai plecat din Las Vegas, Maddy?

- Numai dacă mă ierţi şi tu că nu am avut în tine încrederea pe care o meritai.

- Dacă nu veneam, ai fi mers până la capăt? Te-ai fi căsătorit cu Matthew?

Maddy tăcu o clipă.

- Nu, se hotărî ea. în fundul sufletului, ştiam că fac o mare greşeală, clătină ea din cap. Nu eram fericită, cum nu era nici Matthew. Dar nu ştiam nici unul dintre noi cum să mai scăpăm din situaţia asta.

- Eu ştiam, interveni Almira, băgând capul pe uşă.

Tocmai în acest moment de triumf pentru bătrâna doamnă,

o mână foarte albă, cu unghii vopsite roşu violent, i se aşeză pe umăr şi o trase înapoi pe hol.

- Vă rog s-o scuzaţi, spuse doamna Ballantine, vârând la rândul ei capul pe uşă. Purtaţi-vă ca şi cum n-ar fi aici. O să am grijă ca un asemenea incident să nu se repete.

Maddy şi Joe încuviinţară cu un semn cuminte din cap. Apoi, se priviră, zâmbiră şi, fără să se mai poată abţine, izbucniră în râs.

Râdeau atât de tare, încât trebuiră să se susţină reciproc pentru a nu cădea.

Joe se linişti primul. Se opri, o împinse uşor înapoi şi o privi cu ochii plini de fericire.

- Te iubesc, Maddy. Te-am iubit întotdeauna şi te voi iubi mereu, până la moarte, şi chiar şi după. Te rog, acceptă să te căsătoreşti cu mine. De data asta mi-am ales bine momentul cererii?

Tânăra femeie nu-i răspunse. Dar. îl prinse în braţe şi-l sărută cu o pasiune fierbinte.

Nu avea să-l mai lase să-i scape niciodată, niciodată.

Sfârşit